Eylül 2018 Sayı 16

"cogito ergo sum"

HAYALET

Resimli Mecmua

Hayalet
Eylül 2018

Sayı: 16

Yayın yönetmeni
Mehmet Kaan Sevinç

Yayın Danışmanı
Süheyl Toktan

Hayalet Eylül 2018
Sayı 16'nın oluşmasında
değerli katkıları ile
destek veren arkadaşlarımız

Atilla Bilgen - Çağrıl Taştan
Elvan Adıgüzel - Gökçe Mehmet Ay
Gülhan D Sevinç
Mehmet Berk Yaltırık - Melahat Yılmaz
Mesut Ekener - Reha Ülkü
Süheyl Toktan -Tayfun Öneş
Oğuz Özteker - Okan Kasnak
Selçuk Gökhan Kalkanoğlu
Ümit Kireççi

Grafik Tasarım
Gülhan D Sevinç

e-Mail
hayaleteposta@gmail.com

Editörden

Merhaba...

Nasıl anlatsam, nerden başlasam, mmmm.....
Bodrum Bodrum, Bodrum Bodrum

Duygu, biraz duygu
Bütün isteğim buydu
Biraz deniz, biraz uyku
Bütün isteğim buydu
Bodrum Bodrum, Bodrum Bodrum…

Derkeeen, bir sabah erken bir de baktık *(sonbahar hak getire)*, kış kapıya dayanmış bile…

Bizim dergimiz dijital olduğuna göre artık bilgisayar, tablet, cep telefonu başına geçip çay olur, kahve olur ne bileyim dileyen bitki çayı eşliğinde, dışarda cama vuran yağmur tıpırtısı eşliğinde **Hayal'et dergi** okumak vakti gelmiş demektir…

Uzun bir aradan sonra tekrar merhaba…

Hepinize iyi okumalar.

Hayal'et e-Dergi

İçeri...

Sözüm Meclisten İçeri...

LEV TOLSTOY

9 Eylül 1828/20 Kasım 1910

"En güçlü iki savaşçı sabır ve zamandır."

"Bir insan birisini seviyorsa
olduğu gibi sever
olmasını istediği gibi değil..."

"Dili, dini, rengi ne olursa olsun
iyiler iyidir ..."

"Mutlu olmak istiyorsanız, olun."

"Acı duyabiliyorsan canlısın...
Başkalarının acısını duyabiliyorsan insansın."

"Sadelik, iyilik ve doğruluğun olmadığı yerde, büyüklük de yoktur."

"Herkes dünyayı değiştirmeyi düşünür, ama kimse kendini değiştirmeyi düşünmez."

"Firavunlar piramitleriyle gururlanırlardı, fakat o piramitleri yaparken milyonlarca kölenin öldüğünü biliyoruz."

Popüler

Biliyor musun?

... Öfkelendiğinde durdurulamaz bir güce sahip olan efsanevi çizgi roman karakteri The Incredible Hulk'un yaratıcısı Stan Lee; Hulk'u ilk önce gri renkte tasarlamış? Ancak, çizgi roman yayıncısı Marvel, baskı sorunları nedeniyle, Hulk'un rengini yeşil olarak değiştirmiş.

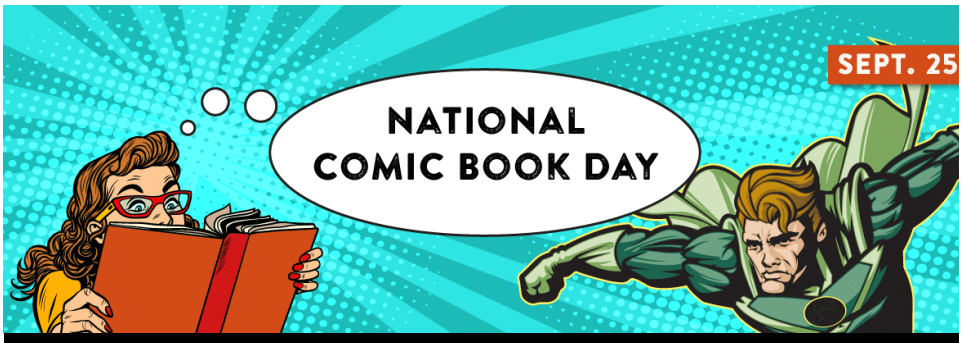

25 EYLÜL Çizgi Roman Günü...

25 Eylül Comic Book Günü. Tatil, çizgi romanların ardındaki sanatı ve bilimi kutlar ve insanları çizgi romanları okumaya ve paylaşmaya teşvik eder.

Bir çizgi roman, resimler ya da illüstrasyonlar ve metinlerle hikayeler anlatan bir kitaptır. Hikaye genellikle sıralı panellere ayrılır ve diyaloglar ve karakterlerin düşünceleri, konuşma balonu veya balon adı verilen stilize bir grafikte sunulur.

Şeritten Kitaba

Tek başına ve dizi çizgi romanlar çok uzun zamandır etrafta kalırken, ilk kaydedilen çizgi romanlar Roma'daki Trajan Sütunu'na kadar MS 113'e kadar uzanabilir - tarihçiler, 1837'de İsviçreli yazar Rudolphe Töpffer tarafından yazılan *"Bay Obadiah Oldbuck'un Maceraları"* adlı kitabın Avrupa'da yayınlanan ilk çizgi roman kitabının olduğuna inanırlar…

Superheros *(Süper Kahramanlar)*

1930'larda çizgi roman kitapları Amerika Birleşik Devletleri'nde büyük bir iş haline gelmişti. Çizgi romanların Altın Dönemi olarak bilinen, 1930'ların sonlarında ve 1940'lı yıllarda Superman'ın 1938'de Action Comics 1'de yayınlanmasıyla başlayan süper kahraman çizgi romanlarında bir dalgalanma görüldü. Bu periyod, diğer çizgi roman kahramanlarının başlangıcını oluşturdu. **Bunlardan bir kaç örnek verecek olursak:** Wonder Woman, Batman ve Kaptan Amerika… II. Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında süper kahraman çizgi romanlarının popüleritesini daha da arttı.

1956'da Flash'ın daha modern bir versiyonunun, Silver Comics tarafından yayınlanmaya başlaması ile Çizgi romanların Gümüş Dönemi olarak bilinen sürecin başlatıldığı söylenir.

1970'ler ve 1980'ler Çizgi Romanların Bronz Çağı olarak bilinir. Çizgi romanlar artık daha karanlık konulara da değinmeye başlarlar. Yolsuzluk, çevre felaketleri ve alkolizm gibi gerçek dünya problemlerini içeren konular ağır basmaktadır. Bu eğilim son yıllarda devam etti. Çizgi Roman tarihçileri de bu dönem çizgi romanlarını karanlık çağ olarak adlandırırlar.

Nasıl kutlanır?

En sevdiğiniz çizgi roman kitaplarından bazılarını arkadaşlarınıza gönderin, böylece onlarda çizgi roman okumaya başlayabilirler.

Mehmet Kaan Sevinç

MEHMET BERK YALTIRIK

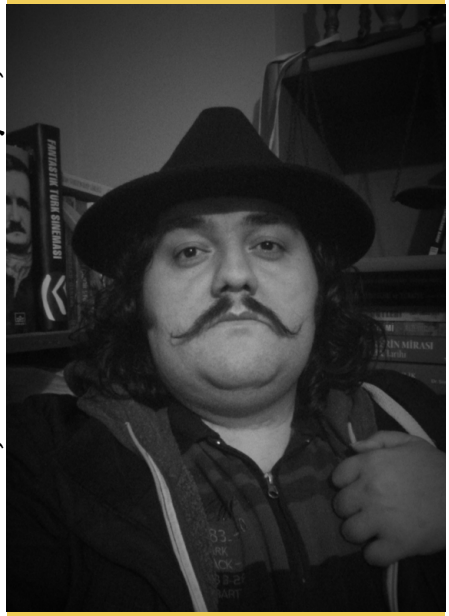

Öykünün yazarı Mehmet Berk Yaltırık adlı genç bir arkadaştı. Devamında tarih seven bir kişi olarak bu tarih ve korku unsurlarının yer aldığı öykülerinin hayranı, müdavimi oldum ve onun bütün öykü illüstrasyonlarını ben çizdim.

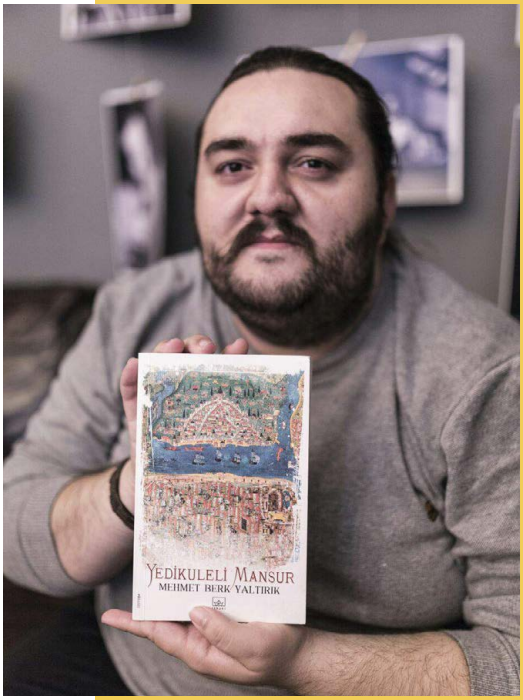

Ben kendi adıma öyle aman aman korku filmi seyretmem, roman, öykü filan okumam, tarzım değil… Gölge Dergi de öykü illüstrasyonları çizerken bir öykü geldi ve bu korku içeren bir öyküydü. Dedim ya çok korku içerikli hiçbir şeyi sevmediğim halde çizim yapmak için öyküyü okudum ve çok hoşuma gitti,

Öykünün yazarı Mehmet Berk Yaltırık adlı genç bir arkadaştı. Devamında tarih seven bir kişi olarak bu tarih ve korku unsurlarının yer aldığı öykülerinin hayranı, müdavimi oldum ve onun bütün öykü illüstrasyonlarını ben çizdim.

"Bir koltukta iki karpuz taşınmaz" derler ama bu MBY için geçerli değil, genç yaşına rağmen o koltuğuna karpuz değil bir çok maharet sığdırabilen çok başarılı bir arkadaşımızdır… Mehmet Berk Yaltırık'ın hızına yetişmek ne mümkün; bu süreçte sadece öykü yazarlığı ile yetinmeyip tarih ve korku ile harmanlanmış çok keyifle okuduğumuz romanları da yayınlandı. Gölge Dergi de yayınlanan ilk öyküsünden bu yana köprülerin altından çok sular aktı. Bizde varıp bir söyleşelim, hasbihal edelim dedik;

-Agacım senin ilk öykünü Gölge e-Dergi'nin 31. sayısında okumuştuk. Kaç yıl oldu sahi?

Nisan 2010'da yayınlanmıştı. Sekiz sene olmuş. Sekiz senelik bir macera orada başladı. Penceredeki Kız adlı ilk korku öykümle. O

sayıda yıllar sonra kâh yüz yüze kâh sosyal medya üzerinden tanışacağım pek çok isimle ilk kez birlikte o sayıda yer almıştım. Blog maceramın akabinde düzenli yazmaya sevk eden, kalemimi geliştirme imkânı sağlayan platformlarla tanışmamda Gölge e-Dergi bir anlamda ilk adım oldu benim için. Ondan önce Frpnet'te de bazı incelemelerim, araştırma notlarım yayınlanmıştı tabi ama tamamen edebiyata yönelmem, öyküler üzerinde çalışmam Gölge'yle başladı. Yazı hayatımda o dönemki Gölge e-Dergi editörü Ahmet *(Yüksel)* abinin, Kayıp Rıhtım'ın editörü Hakan Tunç'un, Kayıp Dünya'nın editörü Altuğ *(Gürkaynak)* abinin yönlendirmelerinin etkisi oldu.

-Devamında öykülerinin müdavimi olduk… Bir süre sonra öykülerinde farklı bir tarz görülmeye başladı…

Eh, onda da Gölge e-Dergi'nin bir diğer editörü senin etkin oldu abi. Hatırlarsın editörlüğü sen devralmıştın. Ben de işlerimden, okuldan ötürü çok sık yazamıyordum o ara. Tarihi kurgunun okurların hoşuna gittiğini, bu türe daha yatkın olduğumu, daha fazla yazmamı sen söylemiştin. Ben de Mayıs 2011 gibi tekrardan Gölge'de yazmaya başlamıştım. Böylece tarihi kurgu hikâyeleriyle kendi çizgime yaklaşmaya, ilgili okurlara denk gelmeye başladım.

-Sen o dönemlerde tarih öğrencisiydin bunun getirdiği avantajla korku öykülerinin çıkış noktası bizim tarihimizden, efsanelerden, eski kaynaklardan oluşmaya başladı tabi.

Bunu o zaman da söylemiştin. Elimin altında kullanılmaya hazır değerli bir maden olduğunu, bunu işlemememin daha iyi olacağını söylemiştin. Kayıp Dünya sitesinden Altuğ abi de bu türden hikâyelerin ilgi görebileceğini söylerdi. Tabi özellikle Osmanlı döneminde ve Balkan coğrafyasında geçen hikayeler ağırlık kazanmaya başladı ama Kayıp Rıhtım'daki Beridçiler gibi Ortaçağ Anadolu'sunda da geçen hikayeler de yazdım.

-Peki okurları korkuturken bizim geçmiş kültürümüzde yer alan,

upirlerden, karakoncolaslardan, gulyabanilerden vb. yola çıkarak farklı bir tür yaratmış olduğun söylenebilir mi?

Farklı bir üslup söz konusu, Osmanlı belge dilinden yerel aksanın kullanılmasına değişik, alışılmadık unsurlar kullandım ama "ilk" demek hayli iddialı olur. Çünkü ben yazmadan önce de forum sitelerinde yazılan hikâyeler mevcuttu, denemeler vardı ki bunların bir kısmını okumuşumdur. Zaten Reşad Ekrem Koçu gibi tarihi öyküleri sevenlerin muhakkak rahle-i tedrisinden geçtiği isimlerden ilham alıyorken, en fazla farklı bir üslubumun olması dikkat çekmiştir. Bir de Balkan hikâyeleriyle ve eşkıya, külhanbeyi mevzularıyla ön plana çıkmam okurda, çevremde böyle bir müsemmalığa neden oldu sanırım. Ancak bu yerel unsurlar benden çok önce hem internette *(Xasiork, Lost Library gibi platformlardan)* hem basılı ürünlerde *(Anadolu Korku Öyküleri mesela)* kullanıldı. Ben sadece biraz daha belirli bir sahaya ve döneme eğildim, bir de diyaloglarda aksana yer verme gibi farklı bir tarz üzerinde yoğunlaştım.

-Ve doğal olarak geniş bir okur kitlesine ulaştın…

Hiç beklemediğim bir şeydi. Korku türü söz konusu olduğunda okuyucu kitlesi daha sınırlı hale gelir normalde. Ancak tarihi öğelerin olması, serüven kafasında yazdığım hikâyelerin hem eski hem yeni kuşak okuyucuya hitap edebilmesi sanırım etkili oldu. Dergilere, kitaplarda hatta görüntülü yayınlarda takip eden, ilgi ve desteklerini esirgemeyen bir okur grubuna ulaşabildim. Bu tabi insanı kendiyle sürekli bir mücadele halinde olmaya zorluyor çünkü seni ilk eserinden beri tanıyan ve sonraki eserlerini bekleyen bir kitle var. Yazarken *"Acaba beklentiyi karşılar mı?"*, ***"Bu sefer kötü mü algılanır"*** gibisinden düşüncelere sevk edebiliyor insanı. Eleştiri ve görüşleri dikkate almakla birlikte sevilme-sevilmeme veya popülerlik kaygısı güden çalışmalardan çok eli yüzü düzgün bir şeyler yapmaya gayret gösteriyorum.

-Öykü yazarlığının yanı sıra ayrıca bir sene boyunca Gölge Derginin editörlüğünü de üstlendin… 2014 gibi.

Benim için hayli öğretici bir macera oldu. Macera diyorum

çünkü çok fazla deneyimim yoktu. Dergi düzenleme, dosya toplama, koordinasyon, insanlarla iletişim ve daha bir sürü şey adına benim için öğretici oldu. Kırk türlü işle uğraşmak zorunda kalmasam yine devam ederdim ama yorgunluğu, yıpratıcılığı vardı. Sen senelerdir aşinasısın ve üstüne tasarımı da üstlenmiş durumdasın. Klavyelerimizin dili olsa da konuşsa. Tabi bir de İstanbul'daydım o dönemler, hep bir koşturmaca, bir yere yetişme hali…

-Sonrasında *"tebdili mekânda ferahlık vardır"* diye İstanbul'dan Edirne'ye göç ettin. Ben böylece çalışmalarına daha iyi odaklanabildiğini düşünüyorum.

Daha dinlendirici olduğu aşikâr! Hikâye yazmayı bırakmadım ama ilk romanımı bitirmek de, basılı çalışmalara ağırlık vermem de hep Edirne'de oldu. Üretim ve ilham açısından pek sıkıntı çekilmeyecek bir yer. Koşturmaca olmayınca yazmaya da okumaya da daha fazla vakit ayrılabiliyor.

- Şimdi neler yapıyorsun? Bizim Hayalet e-Dergi dışında düzenli yazabildiğin yerler var mı?

Doktora eğitimim ve iş durumum *(Kırım Haber Ajansı'nda editörlük)* nedeniyle eskisi kadar sık yazamıyorum. Bir yandan da roman çalışmalarım sürüyor malum. Hayalet e-Dergi'de tefrika yazdığımdan sürdürebiliyorum biraz düzenliliği. 45'lik Dergi'de tarihi-komedi bir tefrika üzerinde çalışıyordum, o kapandı yaz sonunda maalesef. Şimdilik Tezgah dergide düzenli yazmayı sürdürüyorum kısa korku hikayeleriyle. Onun dışında başka

dergi veya fanzinlerde arada sırada yazabiliyorum.

-Mehmet Berk Yaltırık genç yaşında birçok başarıya imza attı, birçok hayalini gerçekleştirdi ama onun ve benim gerçekleştirmek istediğimiz bir dileğimiz var… MBY'nin öykülerinin ve romanlarının çizgi romanlaştırılması… İnşallah bir süre sonra öykü ve romanlarının çizgi roman versiyonlarını okuyabilecekler.

Yine senin sayende attığım bir adım oldu bu da abi. Yoksa çizim, çizgi roman çalışması yani benim hikâyeyi yazıp çizen birine göndermem, onun çizgilerle vücut bulması zor bir süreç, sen aşinasısın. Diğer işlerden, uykulardan vakit arttırıp çizebilmek lazım. Sen niyetlendiğin, kıymetli vaktini ayırabildiğin için böyle bir çalışma daha vücut bulabilecek. Okurların da ilgisini çekeceğini düşünüyorum. Bu söyleşi vesilesiyle de duyurmuş olduk sanırım.

Yeni Çıkan

ÖLÜ DALGICIN SONBAHARI

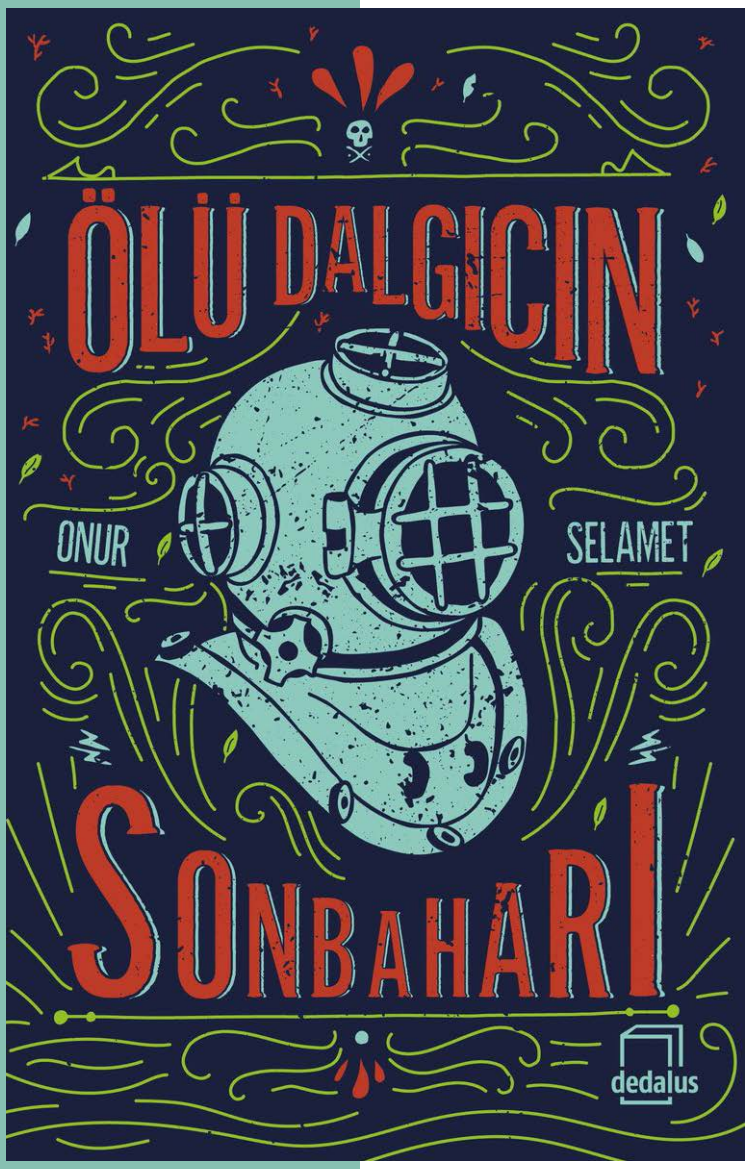

"Burada kimse gerçek safsatasının arkasına saklanmaz."

Onur Selamet'in anlattıkları gerçekliğe açıkça cephe alan, sıkıcı hayatlarımızın sarsılmaz somutluğunu yerle bir eden öyküler. Selamet, güçlü imgelemleriyle buhranlı nefeslerimizin ağırlığını üstümüzden kaldırıyor. Bizi imkânsız diye bir şeyin olmadığı, henüz düşlemediğimiz diyarlara götürüyor. Balina midesinde dönüp duran mevsimler, korku kırıntılarıyla beslenen makineler, raydan çıkan trenlerin gittiği vahşi gezegenler, Sukubi Du ve patenli örümcekler… Hepsi yazarın tekinsiz ormanında birer başrol.

Okyanusu ciğerlerinize doldurmaya hazır mısınız?

"Olanları hiçbir çizgi filmin ele alamayacağı bir ciddiyetle anlatacağım. Mantık kaçarsa çizgi filmlere sığının."

Yazar : Onur Selamet
Yayınevi : Dedalus
Sayfa Sayısı : 112

"Burada kimse gerçek safsatasının arkasına saklanmaz."

ROALD DAHL

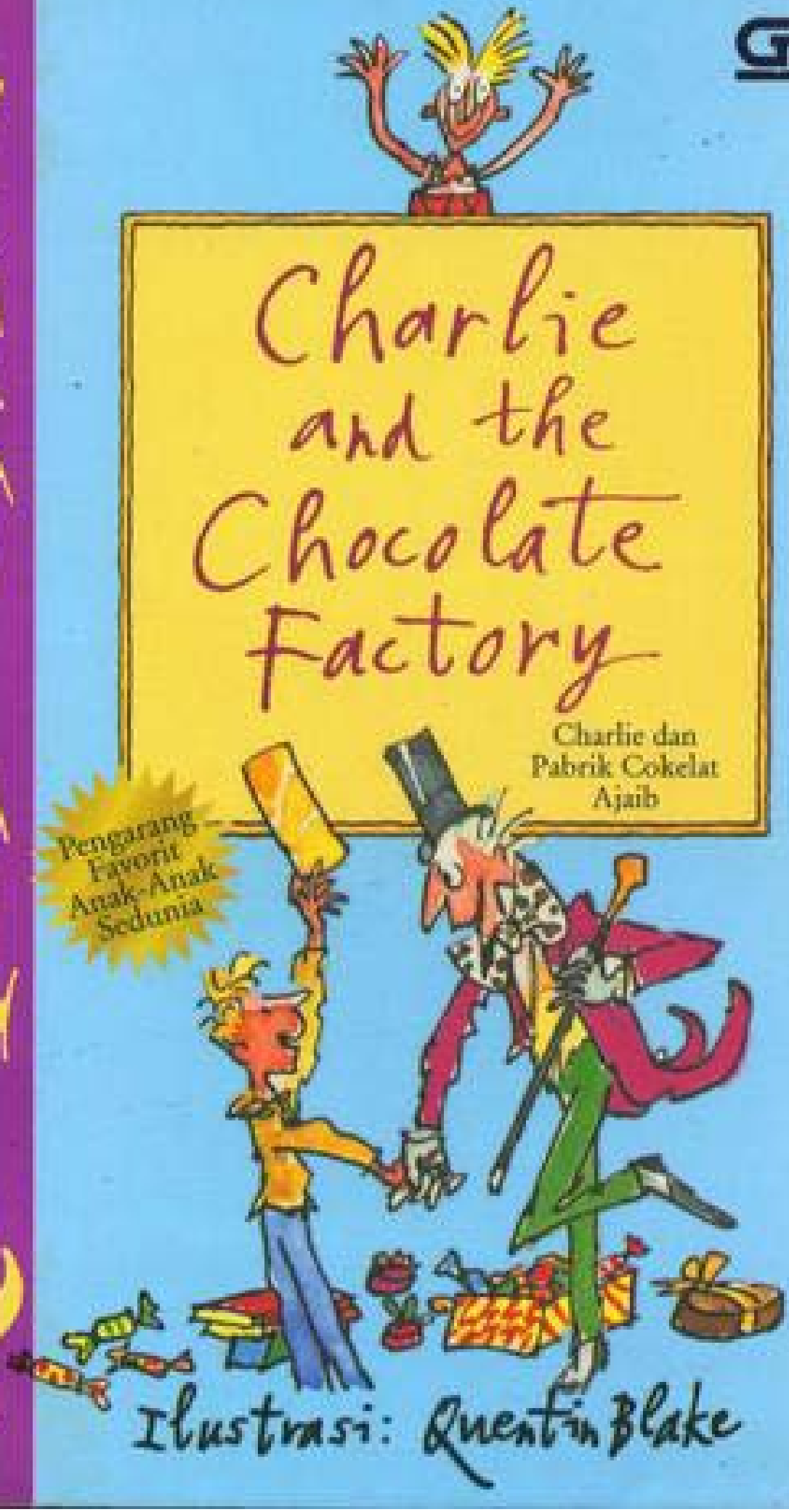

Charlie and the Chocolate Factory

Charlie dan Pabrik Cokelat Ajaib

Pengarang Favorit Anak-Anak Sedunia

Ilustrasi: Quentin Blake

Biliyor muydunuz...

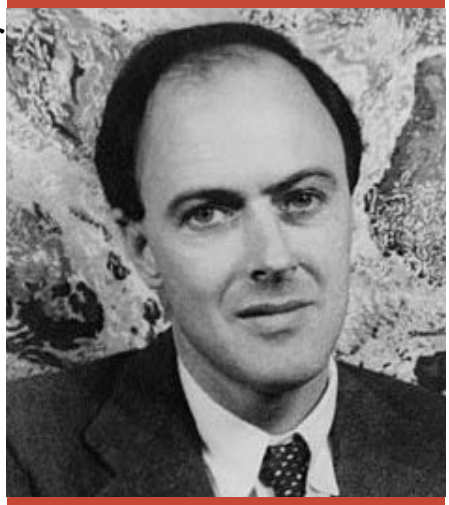

"Charlie'nin Çikolata Fabrikası" filmini bilmeyen yoktur… Seyretmişliğiniz yoksa bile en azından medya da yer alan haberler aracılığı ile az çok bilginiz vardır…
Hele hele filmlerin başrol oyuncularının burcundan tutun, hobileri, fobileri hatta ve hatta donunun rengine kadar her türlü bilgi toplumun gözüne kulağına sokuşturulur…
Peki ya filmlerin film olması için gereken konuların çıkış noktası kitapları o kitapların yazarlarını kaç kişi tanır bilir.
102 yıl önce 1916'da doğan ve anısına doğum günü olan 13 Eylül'ün tüm dünyada Roald Dahl Günü olarak kutlanan Charlie'nin Çikolata Fabrikası'nın yazarını daha yakından tanıtalım istedik…
Bu kısa bilgi paylaşımından sonra yazarın diğer kitapları; Gremlinler, Dev Şeftali, Son Perde, Öptüm Seni, Senin Gibi Biri, Cadılar, Kancık, Matilda, James ve Yaman Tilki'nin de bulunduğu diğer eserlerini de keyifle okuyacağınızdan eminiz.

ROALD DAHL

13 Eylül 1916 – 23 Kasm 1990

Galli roman ve kısa öykü yazarıdır. Norveçli bir ailenin çocuğu olarak Llandaff, Cardiff, Galler'de doğan Dahl, 1940'lı yıllarda yazdığı özellikle çocuklara yönelik kitaplarla en çok satan yazarlar arasına girmiştir. Charlie'nin Çikolata Fabrikası adlı kitabı ödül kazanmıştır. Bu ödüller toplamda dört tanedir. Charlie'nin Çikolata Fabrikası adlı kitabından sonra Charlie'nin Büyük Cam Asansörü adlı kitabını yazmıştır. Serinin üçüncü kitabını da yazmak istemiştir fakat bitirememiştir.

1932'de İngiltere'nin tanınmış özel okullarından birini bitirdikten sonra, üniversiteye gitmek yerine Kanada'daki Newfoundland'e yapılan bir keşif yolculuğuna katıldı. Afrika'da Shell Petrol Firması için çalıştı. II. Dünya Savaşı'nda savaş sırasında tanıştığı romancı C.S.Forester'ın özendirmesiyle, orduda çalıştığı yıllarda başından geçen olayları yazmaya başladı. Daha sonra RAF savaş uçaklarında pilotluk yaparken, başından aldığı ağır bir darbe sonucu ordudan ayrıldı. Bu olay onun ilk kısa öyküsüne konu oldu: "Shot Down Over Libya".

İlk kitabı, Walt Disney için yazdığı Gremlins oldu. Çocuk kitaplarının yanı sıra büyükler için yazdığı kitapları ve oyunları vardır. Dahl 23 Kasım 1990 tarihinde Oxford, Oxfordshire, İngiltere'de 74 yaşında vefat etti.

Kuralları hiçe sayan ama zekice yazılmış çocuk kitapları ve büyüklere yönelik korku öyküleriyle çok sevilen bir yazardır. Onun kitapları ve öykülerinin çoğu film haline getirilmiştir ve tüm dünyada gösterilmiştir.

Kendi yazdığı otobiyografisi Boy, Roald Dahl'ın çocukluğunu anlatmaktadır. Bir başka kitabı Going Solo'da ise Dahl'ın savaş içindeki anıları ve deneyimleri yazmaktadır.

Ayrıca Great Missenden'de bir Roald Dahl Müzesi ve Öykü Merkezi bulunmaktadır. Bu merkez Dahl'ın çalışmalarını göstermektedir.

Kitapları
1943: The Gremlins
1964: Charlie'nin Çikolata Fabrikası
1973: Charlie'nin Büyük Cam Asansörü
1961: Dev Şeftali
1970: Fantastic Mr Fox
1988: Matilda
1983: Cadılar
1981: George'un Harika İlacı
1975: Dünya Şampiyonu Danny
1980: The Twits
1982: Koca Sevimli Dev
1985: Zürafa, Peli ve Ben
1990: Esio Trot
1991: The Minpins
1991: The Vicar of Nibbleswicke

Kaynak:www.roalddahl.com

Charlie ve Çikolata Fabrikası ilk kez 1964 yılında Alfred A. Knopf, Inc. tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nde, 1967 yılında George Allen & Unwin tarafından İngiltere 'de yayımlandı.

CHARLIE'NİN ÇİKOLATA FABRİKASI

(Charlie and the Chocolate Factory)

İngiliz yazar Roald Dahl tarafından yazılan 1964 yılı çocuk kitabı. Hikâye çikolatacı Willy Wonka'nın çikolata fabrikası içinde Küçük Charlie Bucket'ın maceralarını anlatıyor.

Charlie ve Çikolata Fabrikası ilk kez 1964 yılında Alfred A. Knopf, Inc. tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nde, 1967 yılında George Allen & Unwin tarafından İngiltere 'de yayımlandı. Kitap iki büyük sinema filmine uyarlandı: Willy Wonka & the Chocolate Factory *(1971)*, Charlie and the Chocolate Factory *(2005)*. Kitabın devamı Charlie and the Great Glass Elevator, 1972 yılında Roald Dahl tarafından yazılmıştır. Roald Dahl serinin üçüncü bir kitabını yazmayı düşündü ama bitiremedi.

Konu

Charlie Bucket, annesi, babası, iki ninesi ve iki dedesiyle büyük bir kentin bitiminde küçük bir tahta barakada yaşamaktadır. Charlie çikolataya bayılır ama alacak parası yoktur. Biriktirilen parayla yılda bir kez evlerine küçük bir çikolata girer. Bu büyük kentte, Charlie'lerin evinden bile görülen kocaman bir çikolata fabrikası vardır. Dünyanın en ünlü çikolatalarını üretir. Günlerden bir gün fabrikanın sahibi Bay Willy Wonka, imparatorluğunu devredeceği bir varis seçmek için yarışma düzenlediğini açıklar. Charlie'de adaylardan biridir.

Karakterler

Ana karakterler

Willy Wonka: Çikolata fabrikasının sahibi.

Charlie Bucket: Hikâyenin ana karakteri. Hikâyede en son altın bileti o kazanmıştır.

Büyükbaba Joe: Charlie'nin büyükbabası.

Diğer çocuklar

Augustus Gloop: Açgözlü bir çocuk. Hikâyede Çikolata Nehri'ne düşerek elenmiştir.

Veruca Salt: İstediği şeyi elde etmeyi seven bir kız. Ceviz Odasındaki cevizleri ayıklayan sincaplar tarafından bir *"çürük ceviz"* olarak tespit edilir ve çöplerin atıldığı fırına atılır. Böylece Veruca'da elenmiş olur.

Violet Beauregarde: Durmadan sakız çiğneyen kız. Ağzındaki sakızı üç yıl boyunca çiğnediği için ödül almıştır. Wonka'nın domates çorbalı, kızartma sığır etli ve yabanmersini turtalı sakızını yiyerek büyümüş, şişmiş ve böylece elenmiştir.

Mike Teavee: Her zaman televizyon izlemek isteyen çocuk. Tele-Çikolata Odasındaki televizyonda milyonlarca parçalara ayrılarak çok küçük olur ve böylece elenir.

Diğer

Umpa Lumpalar: Fabrikada çalışan küçük insanlar. Yaklaşık 44 santimetredirler ve onların garip saç kesimleri vardır. Wonka onlara fabrikada çalışmaları karşılığında kakao çekirdekleri verir. Onlar Loompaland ülkesinin Loompa bölgesinden gelmektedir. Loompa Pasifik Okyanusu'nda küçük bir adadır. Her çocuk yarışmadan elendiğinde Umpa Lumpalar elenen çocuk hakkında şarkılar söylerler. Onlar Wonka'nın en çok güvendiği insanlardır.

Bay Slugworth: Wonka'nın rakiplerinden biri olan çikolata üreticisi. Willy Wonka & the Chocolate Factory filminde Slugworth çocuk sadakati test edilmiş Wonka'nın işçilerinden biri olarak gösterilir.

Prens Pondicherry: Kitapta adı geçen prens. Wonka, Prens için bir çikolata sarayı yaptırmıştır ancak güneş nedeniyle bu saray erimiştir.

Ödülleri

1972: New England Round Table of Children's Librarians Award *(Amerika)*

1973: Surrey School Award *(İngiltere)*

2000: Millennium Children's Book Award *(İngiltere)*

2000: Blue Peter Book Award *(İngiltere)*

Kitaplar yazılırken oluşan sorunlar

Charlie'nin Çikolata Fabrikası kitabında Charlie'nin dedelerinin ve ninelerinin 90 üzerinde bir yaşta olduğu yazar. Ancak Charlie'nin Büyük Cam Asansörü adlı kitapta George ve Josephine 80, Georgina'nın ise 78 yaşında olduğu yazmaktadır.

Charlie'nin Çikolata Fabrikası kitabında Charlie İngiltere'de karda elli peni bulur. Ancak Charlie'nin Büyük Cam Asansörü adlı kitapta Büyük Cam Asansörü'nde Josephine aşağıya baktığında Kuzey Amerika kıtasını görüyor.

Kitabın ilk baskılarında, Umpa Lumpalar Afrika'da yaşayan pigmeler olarak anlatılmıştır. Bu olay tartışma ve eleştiri neden oldu ve değiştirildi. Kitabın daha sonraki baskılarında, onların beyaz deri ve altın saça sahip olduğu yazmaktadır.[2] (1971 yılı filminde turuncu deriye sahip oldukları geçmektedir).

Filmler

Kitaptan uyarlanan iki film bulunmaktadır:

1971 yılındaki filmde Wonka karakterini Gene Wilder,

2005 yılındaki filmde Wonka karakterini Johnny Depp,

1971 yılındaki filmde Charlie Bucket karakterini Peter Ostrum,

2005 yılındaki filmde Charlie Bucket karakterini Freddie Highmore,

1971 yılındaki filmde Büyükbaba Joe karakterini Jack Albertson,

2005 yılındaki filmde Büyükbaba Joe karakterini David Kelly canlandırmıştır.

Televizyonda ve diğer yerlerde referanslar

Futurama dizisinin *"The Party with Slurm McKenzie"* ***bölümünde Fry bir içki fabrikası ziyareti kazanır. Fabrikada küçük işçiler "Gronka Lonkas" olarak adlandırılır.***

The Simpsons dizisinin "Sweet-Sour Margin" bölümünde Umpa Lumpalar görünür.

Family Guy bölümü "The Silver Scrolls"'ta Peter ve Brian bir bira fabrikasını ziyaret eder. "Umpa Lumpalar", "Chumba Wumbas" olarak adlandırılır.

Google için çalışan insanların bazılarına mizahi Umpa Lumpa denir.

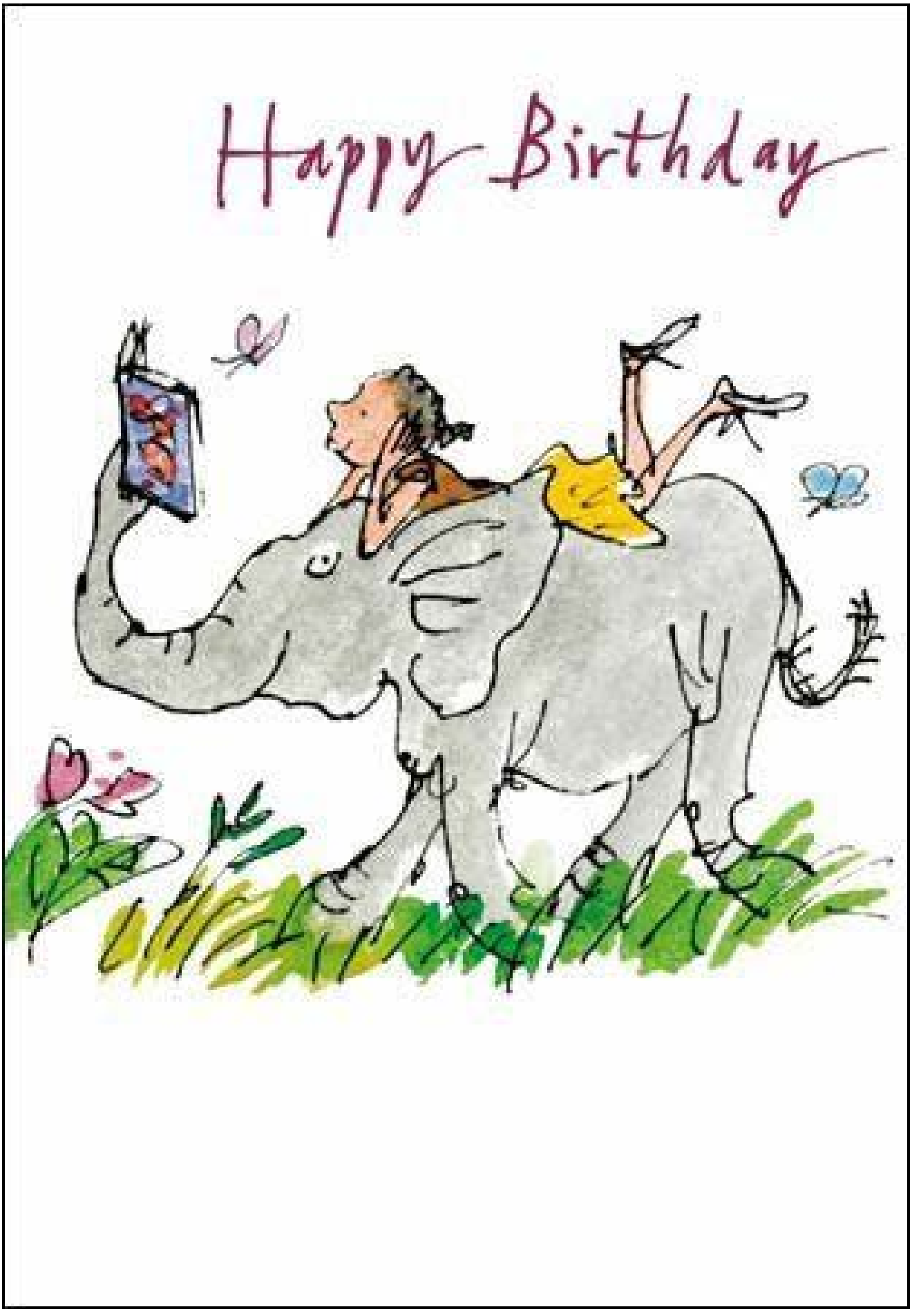
Happy Birthday

Biliyor muydunuz...

Charlie ve Çikolata Fabrikası ilk kez 1964 yılında Alfred A. Knopf, Inc. tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nde, 1967 yılında George Allen & Unwin tarafından İngiltere 'de yayımlandı.

QUENTIN BLAKE

1932'de Londra'nın banliyölerinde doğdu ve kendini bildi bileli çiziyor.

Chislehurst ve Sidcup Gramer Okulu'na gitti. Ardından Cambridge Üniversitesi'nde Downing College'da İngilizce eğitimi gördü, Londra Üniversitesi'nde yüksek lisans diploması aldı ve ardından Chelsea Sanat Okulu'nda hayat dersleri verdi.

1978'den 1986'ya kadar Resim departmanının başkanlığını yaptığı Royal College of Art'da yirmi yıldan fazla bir süredir öğretmenliğinin yanı sıra bir illüstratör olarak da yaşamını sürdürdü. İlk çizimleri 16 yaşındayken ünlü mizah dergisi Punch'ta yayınlandı.Uzun yıllar boyunca Punch, The Spectator ve diğer dergiler için çizmeye devam ederken, aynı zamanda 1960 yılında John Yeoman'ın "Bir Bardak Su" adlı kitabının çizimleri ile çocuk kitapları dünyasına girdi.

Russell Hoban, Joan Aiken, Michael Rosen, John Yeoman ve en ünlü Roald Dahl gibi yazarlarla çalıştığı bilinmektedir. Aynı zamanda, A Christmas Carol ve Candide gibi klasik kitapları da resimledi ve "Mister Magnolia" ve "Mrs Armitage" da dahil olmak üzere çok sevilen karakterleri yarattı.

Quentin Blake 1990'lardan beri sergi küratörü olarak ek bir kariyere sahip oldu, eserleri ayrıca Ulusal Galeri, İngiliz Kütüphanesi ve Paris'teki Musée du Petit Palais'de sergileniyor. Son birkaç yıl içinde İngiltere ve Fransa'da hastaneler ve sağlık hizmetleri için daha büyük çaplı çalışmalar yapmaya başlamıştır. Son zamanlarda Angers'deki yeni bir doğum hastanesinin tamamı için bir proje tamamladı.

Kitapları Whitbread Ödülü, Kate Greenaway Madalyası, Emil/Kurt Maschler Ödülü ve uluslararası Bologna Ragazzi Ödülü gibi sayısız ödül kazandı. Çocuk kitapları yaratıcılarına verilen en yüksek uluslararası tanınma olan 2002 Hans Christian Andersen Ödülü'nü kazandı. 2004 yılında Quentin Blake, Fransız Hükümeti tarafından Fransız edebiyatı tarafından verilen 'Chevalier des Arts et des Lettres' ödülüne layık görüldü ve 2007 yılında aynı sırayla Officier olarak görevlendirildi.

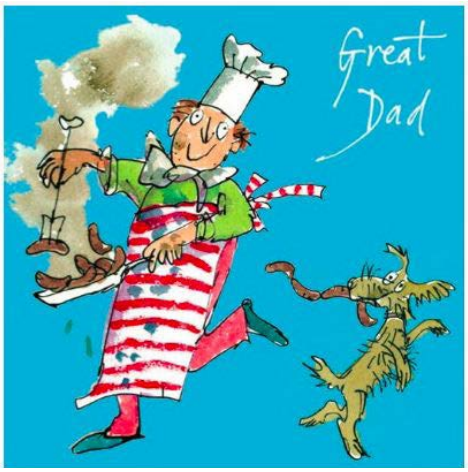

2014 yılında, Fransız vatandaşı olmayan birkaç kişiye tanınan bir onur olan Lejyon d'Honneur'a kabul edildi. 1999 yılında çocuk edebiyatının profilini yükseltmek için tasarlanan ilk Çocuk Ödülü sahibi oldu. Laureate's Progress (2002) adlı kitabı, iki yıl boyunca yaptığı çalışmaların çoğunu ve ürettiği illüstrasyonları basılmıştır. İngiltere'deki üniversitelerin sayısız onur derecesine sahiptir. 2013'te Yeni Yıl Onurlarında 'resme göre hizmet' için bir şövalyelik aldı ve 2015'te Londra Şehri Onursal Başkanı oldu.

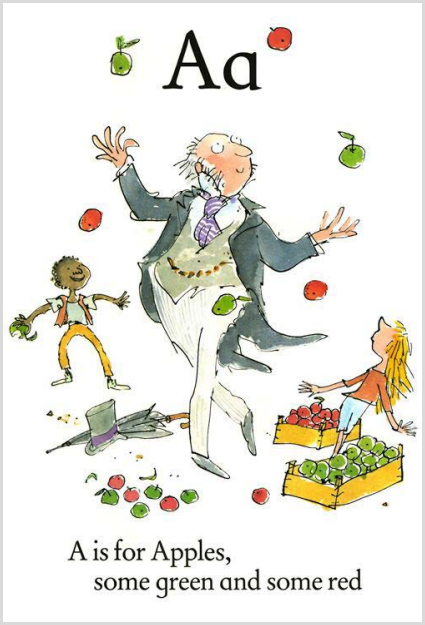

Biliyor muydunuz...

Roald Dahl'ın aynı adlı kitabından esinlenerek yapılmış bir Amerikan filmidir.

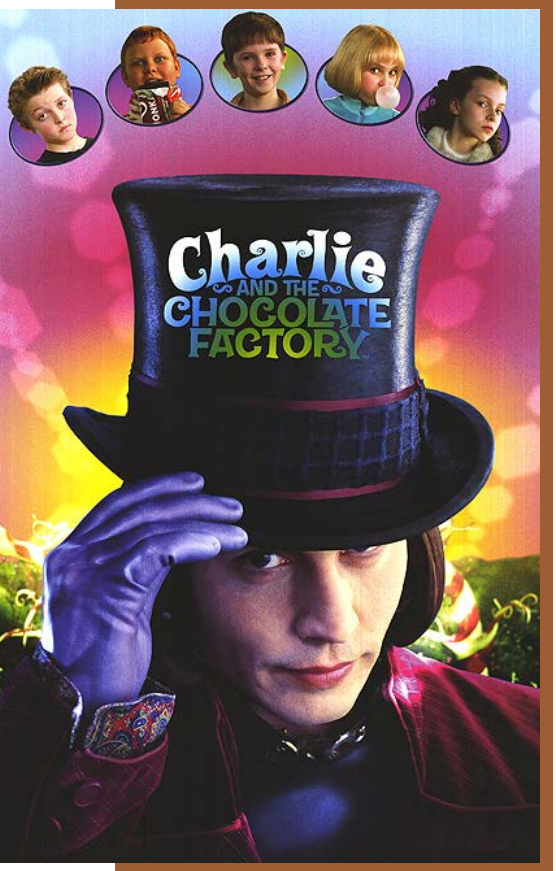

CHARLİE'NİN ÇİKOLATA FABRİKASI (FİLM)

Charlie and the Chocolate Factory

Roald Dahl'ın aynı adlı kitabından esinlenerek yapılmış bir Amerikan filmidir.

Konusu

Charlie *(Freddie Highmore)* ailesi ile zor bir şekilde geçinen fakir bir çocuktur. Tüm dünya ve Charlie, çikolata fabrikasıyla zengin olmuş Willy Wonka'nın *(Johnny Depp)* esrarengiz ve yıllardır kapalı olan fabrikasını merak etmektedir. Ama bir gün Willy Wonka 5 çikolata ambalajının altına altın bilet saklamıştır. Altın biletleri bulan 5 çocuk fabrikaya girme hakkına sahip olacak ve içlerinden biri hayallerinin ötesinde bir dünyaya kavuşacaktır. Ve Charlie ise çikolata alamayacak kadar fakir olmalarına rağmen o fabrikaya girmek için elinden geleni yapacaktır. Ve Charlie fabrikaya büyükbabasıyla birlikte girer. Onlar gibi dört çocuk daha fabrikaya girmeye hak kazanır. Bu çocuklar: Veruca

Salt, Violet Beauregarde, Augustus Gloop ve Mike Teavee'dir. Charlie diğer çocuklara göre daha akıllı, sakin ve tokgözlüdür. Veruca ise fabrikadaki her şeyi ister, çok şımarıktır ve zengindir. Mike televizyon bağımlısı bir oğlan, Violet sakız delisi ve hırslı bir kız, Augustust ise açgözlü her şeyi yemek isteyen bir çocuktur. Çocuklar fabrikayı dolaşırken Wonka onları Umpa-Lumpa'larıyla tanıştırıken çikolata yemeyi çok seven Augustus açgözlülük yaparak çikolata gölüne gider. Wonka ona gitmemesini söylemiştir ama o gider. Yanlışlıkla çikolata gölüne düşen Augustus bir makine tarafından çikolata süzme yerine gider. Geriye kalır 4 çocuk. Sakız çiğnemeyi çok seven Violet ise Wonka'nın icadı olan doyurucu sakızı *(Wonka'nın ona çiğnememesi gerektiğini söylediği halde)* çiğner. Çiğnediği sakız onu şişirir ve ve böğürtlen gibi şişer,aynı zamanda mor olur. Hayvanları bir eğlence aracı olarak kullanan Veruca ise fındık kemiren çalışkan sincapları görerek onlardan birini almak ister ama sincaplar buna izin vermez ve Veruca'ya saldırırlar. Veruca'nın iyi bir ceviz olmadığını düşünürler. Onu bozuk cevizlerin giitiği yere çöpe atarlar. Babasıda onun gittiği yere gider. Geriye Charlie ve Mike kalmıştır. Mike teknolojik aletleri çok seven bir çocuktur. Wonka çikolata ışınlama televizyonunu onlara tanıtırken Mike televizyona atlar ve ışınlanmak ister. Işınlandıktan sonra Mike çok küçülür ve onu uzatma makinesine götürürler. Geriye tek Charlie kalmıştır. Wonka büyük cam asansörle Charlie'lerin gecekondu evine gider. Charlie'ye bir teklifte bulunmuştur. Teklif şudur : *"Ya aileni bırakıp fabrikaya sahip olacaksın, ya da ailenle sefalet içinde yaşayacaksın."* Charlie ailesine çok bağlı olan bir çocuk olduğu için teklifi hiç düşünmeden reddeder. Wonka kulaklarına inanamaz. Çünkü Charlie hiçbir çocuğun reddedemeyeceği bir teklifi reddedmiştir. Wonka'nın çikolataları artık eskisi kadar güzel olmaz ve Wonka iflas etmeye başlar. Charlie'nin babası ise çok iyi bir iş sahibi olmuş ve aldığı maaş'da gayet güzeldir. Charlie ve ailesi fakirlikten kurtulup mutlu-mesut yaşarlar. Bir gün ayakkabısını boyadığı bir adamla Wonka fabrikası hakkında konuşurken Charlie onun Willy Wonka olduğunu anlar ve ona tavsiyede bulunur. İyi çikolatalar üretebilmesi için dişçi olan babası ile görüşmesi gerektiğini savunur. Bunu tek başına yapacak cesareti olmayan Wonka Charlie ile beraber babasını ziyarete gider. İlk gördüğünde onu tanımayan babası onu azı dişlerinden tanır. Aralarındaki küskünlüğü giderirler. Ailenin hayatta önemli bir yeri olduğunu bu olaydan sonra anlayan Wonka teklifini değiştirerek Charlie'ye hem fabrikada çalışabileceğini hem de ailesini görebileceğini söyler. Charlie'nin aileside artık Wonka'yı benimsemiş ve hep beraber fabrikada yaşamaya başlamışlardır.

Yönetmen-Tim Burton

Yapımcı-Brad Grey ,Richard D. Zanuck ,Michael Siegel

Senarist-John August

Hikâye-Roald Dahl tarafından üretilen

Oyuncular-Freddie Highmore, Johnny Depp, David Kelly, Helena Bonham Carter, Noah Taylor, Missi Pyle, James Fox, Jordan Fry, Deep Roy, Christopher Lee, Annasophia Robb, Julia Winter

Müzik-Danny Elfman

Görüntü yönetmeni-Philippe Rousselot

Kurgu-Chris Lebenzon

Türü-Komedi/Macera/ Fantastik

Yapım yılı-2005

Süre-115 dakika

Gökçe Mehmet Ay

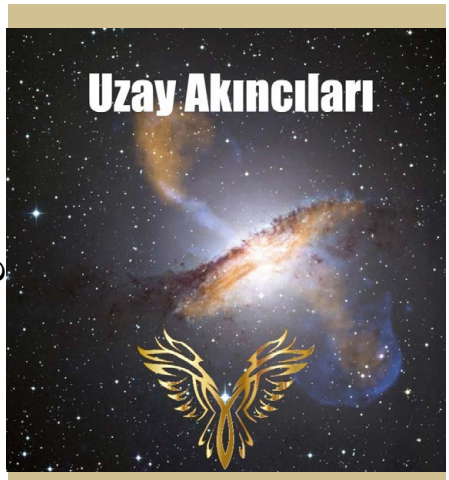

Uzay; yakıcı sıcak ve dondurucu soğuk, vakum ve radyasyonla yok edicidir. Uzay boşluğu birçoğumuzun en büyük korkusudur. Bense Hekate'nin üstünde, uzayın derin boşluğu beni sarmışken mutluydum.

UZAY SAVAŞI

Uzay; yakıcı sıcak ve dondurucu soğuk, vakum ve radyasyonla yok edicidir. Uzay boşluğu birçoğumuzun en büyük korkusudur. Bense Hekate'nin üstünde, uzayın derin boşluğu beni sarmışken mutluydum. Bedenim onu saran kayalardan kurtulurken, algılayıcılarım İmparatorluk uzay gemilerini ve Atmaca'yı tespit etti. Atmaca'dan ve İmparatorluk gemilerinden gelen sinyalleri yakaladım. Benden bahsediyorlardı. Hekate'nin ayının yok oluşunu konuşuyorlardı. Hekate'deki timsahlar ve Akıncı dostlarım da büyük ihtimalle bizi izliyorlardı. Binlerce yıldan sonra Arinek bütün olmuştu.

Yapay zekânın nerede bittiğini, benim nerede başladığımı bilmiyordum. Birleşme odasında, ayakta donup kalmış bedenimin gördükleri ile geminin algılayıcılarının anlattıkları arasında benim için bir fark yoktu. Özgürdüm. Burgu motorum ısınıp hazır olduğunda,

galakside istediğim yere gidebilirdim. Bunu düşündüğüm anda bir parçam seyahat edebileceğimiz noktaları araştırdı. Reaktörümden gelen enerji yaşam destek sistemlerini canlandırmıştı. Yiozi ve diğer timsahlarla, elleri hala arkasından bağlı Daya'nın olduğu koridorları uygun atmosferle doldurmaya başladım. Koridorlarımı yaşatma zamanı gelmişti. Ayaktaki bedenimi koltuğa oturttum. O sırada plazma toplarım ısınmış, hedefleyici mekanizmalarım hazırlanıyorlardı.

İmparatorluk hücumbotu Atmaca'ya yönelince onlara burada olduğumu haber vermenin zamanı geldiğini anladım. Hücumbotun ve Atmaca'nın balığa ve kuşa benzer tasarımlarından farklıydım. Dev bir küreyi andıran gövdemi motorlarımı ateşleyerek hareket ettirdim. Kayalar ve yüz yıllardır üzerime yağmış olan meteor kalıntısı uzay boşluğuna saçılırken tüm ihtişamımla ortadaydım. Telsiz konuşmalarının konusu tekrar ben olmuştum. İmparatorluk gemilerinden şifresini çözemediğim eski zamanlardan kalma bir sinyal işittim. Bir yanım o sinyalle ilgilenirken plazma topum hücumbota kilitlenmişti.

Plazma uzay boşluğunda sessiz ve usulca uçarak hücumbota ulaştı. Balık gibi uzayda süzülen gemi, bir anda patladı. Uzay boşluğunda binlerce minik yıldız sessiz sedasız parlayıp söndüler. Algılayıcılarım o bölgede ani oksijen ve organik molekül artışı tespit etti. Anormallik ortaya çıktığı gibi hızla kayboldu. Küçük gemiden kalan parçaları bir kaç nano saniye takip ettim. Atmacaya yönelen olmadığını görünce onların da peşini bıraktım.

İki geminin ve Atmaca'nın sensörleri tam güce çıkmıştı. Aktif algılayıcıların gönderdiği sinyaller tenimden süzülüp zırhımın içine işlemeye çalışıyordu. Gövdemi kaplayan kayaların sonuncusu da uzaklaşınca güç kalkanımı çalıştırdım. Tüm ihtişamımla karşılarındaydım.

Selamlaşma zamanı gelmişti.

#

"Hekate yörüngesindeki gemilere. Size Arinek'den sesleniyorum. Hekate benim korumamda. Lütfen burada bulunma sebebinizi açıklayınız."

Sesim boğazımdan çıkmadan, Arinek'in telsizinden uzaya yayıldı. Dalgaların gidişini takip ettim. İmparatorluk gemilerine ulaştığında ikisinden de birer haberleşme sondası fırladı. Sondalar geminin kalkanından çıkar çıkmaz burgu motorlarını çalıştırıp uzaklaştılar.

Atmaca'nın kaptanı cevap vermek için bana ulaştığında, sondalar kaybolmuştu.

"Yabancı gemi, burası Galaksi Meclisi gemisi Atmaca. Motorlarımız çalışmıyor ve silahlarımızı susturduk. Yardım istiyoruz."

Sesinden bitkin ve kızgın olduğunu anlayabiliyordum.

"Kaptan Tuana, size en kısa zamanda yardım edeceğiz."

"Halil Teğmen, konuşan sen misin?"

Ona ne cevap vereceğimi bilemedim. Hala Halil'dim ama Arinek'dim de. İkimiz birleşince daha da fazlası olmuştum. Arinek'in ışık hızındaki düşünceleriyle benimkiler ayrılmaz bir ağ oluşturmuştu. Aynı anda insan, yapay zeka ve ikisinin meleziydim. Kaptan Tuana'ya hem tek hem de üç kişi olduğumu nasıl anlatırım bilemiyordum.

"Evet, benim. Beni bırakmanızın siz ve Galaksi Meclisi için iyi olacağını söylemiştim sanırım."

"Öyle bir konuşma hatırlamıyorum. Ama kutlarım güzel bir gemi bulmuşsun. Şimdi onu bize teslim etmelisin."

Halil bedenimin kan basıncı arttı. Onun sinirini uzaktan ve aynı anda içinden hissediyordum.

"Üzgünüm, bu istediğinizi yapamam."

"Nasıl yapamazsın? Sen bir Galaksi Meclisi askerisin. Ben de senin üstünüm, emrime uymak zorundasın."

"Hayır, siz benim üstüm değilsiniz. Bu sistemde benim tek üstüm Yüzbaşı Tekin'dir. Sadece ondan emir alırım."

Arinek'den ayrılamazdım. Onun sayesinde Galaksi Meclisine ve insanlığa büyük yardımım olabilirdi.

"Bunu yapamazsın. Halil Teğmen, bundan dolayı senin Akıncılardan kovulmanı sağlayacağım."

Tuana sinirle konuşmaya devam etti. Onu dinlemek istemiyordum. Neyse ki İmparatorluk Fırkateyn'inin kaptanı çağrı açtı.

"Kaptan Tuana, görüşmem gereken başka kaptanlar da var.

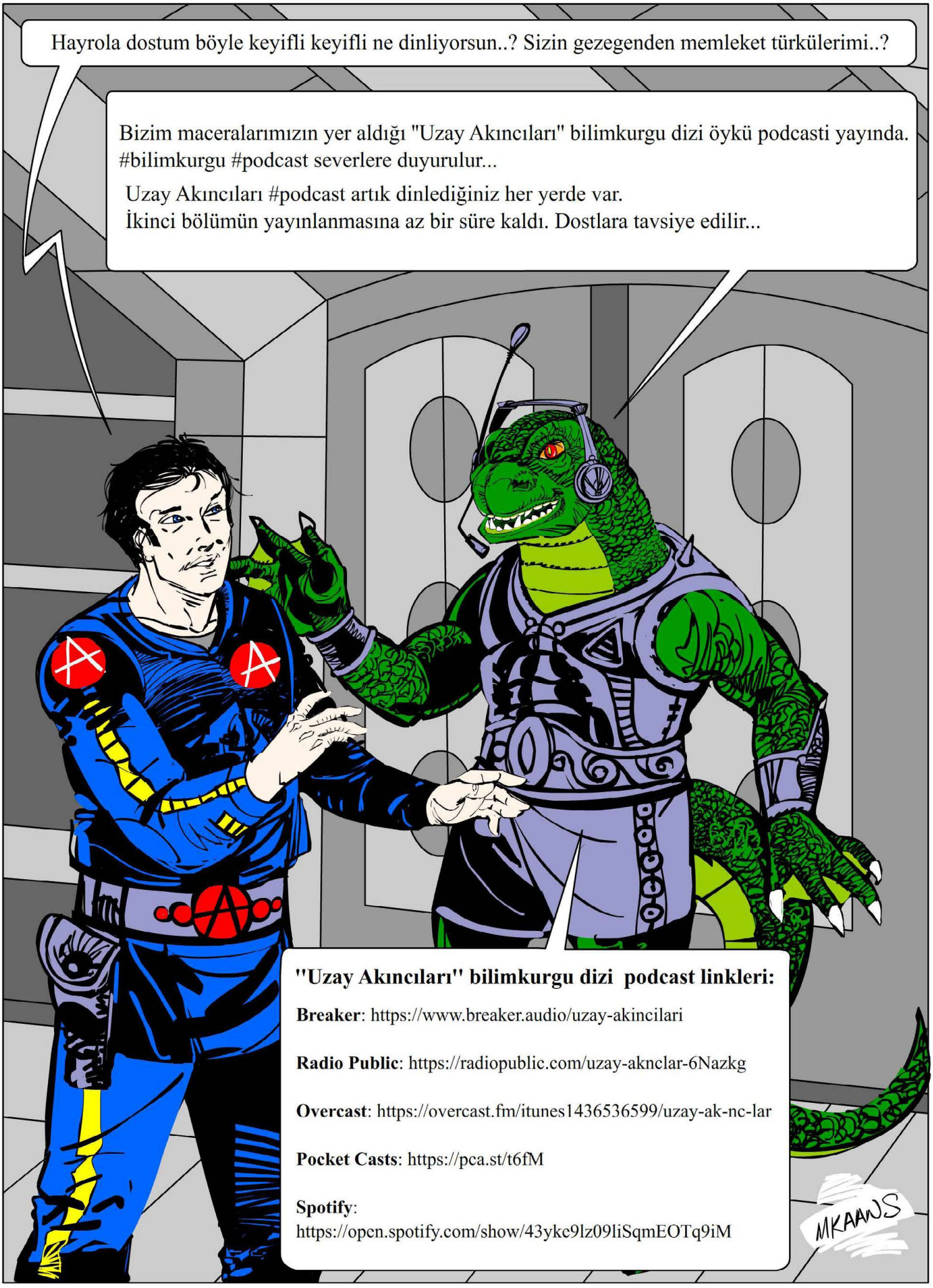
Hayrola dostum böyle keyifli keyifli ne dinliyorsun..? Sizin gezegenden memleket türkülerimi..?
Bizim maceralarımızın yer aldığı "Uzay Akıncıları" bilimkurgu dizi öykü podcasti yayında. #bilimkurgu #podcast severlere duyurulur...
Uzay Akıncıları #podcast artık dinlediğiniz her yerde var.
İkinci bölümün yayınlanmasına az bir süre kaldı. Dostlara tavsiye edilir...
"Uzay Akıncıları" bilimkurgu dizi podcast linkleri:
Breaker: https://www.breaker.audio/uzay-akincilari
Radio Public: https://radiopublic.com/uzay-aknclar-6Nazkg
Overcast: https://overcast.fm/itunes1436536599/uzay-ak-nc-lar
Pocket Casts: https://pca.st/t6fM
Spotify: https://open.spotify.com/show/43ykc9lz09liSqmEOTq9iM
MKAAWS

Sizinle bu verimli konuşmayı sonlandırmak zorundayım."

Cevap beklemeden hattı kestim. İstesem hepsiyle aynı anda konuşabilirdim. Ama Tuana'yı daha fazla dinlemek istemiyordum.

İmparatorluk kaptanı tam banttan çağrı açmıştı. Kaptan köşkünde ayakta duruyordu. Orta yaşlı bir erkekti. Kahverengi gözlerinde yılgınlıkla, şiddet aynı anda parıldıyordu. Siyah kaptan üniformasının göğsü ödüllerle doluydu. Belinde barutlu tabancası vardı. Ona aynı şekilde cevap vermek için ben de görüntümü ilettim. Elbette bir kaç oynama yapmıştım. Arinek'in veri tabanındaki eski kaptanının giysilerini üstümde gösteren bir yayın ürettim. Arinek'in zamanından kalma siyah kaptan üniforması, tören için değil savaşmak için yapılmış gibi duruyordu. Fırkateyn kaptanı beni görünce şaşırdı.

"Kimliği bilinmeyen gemi İmparatorluğa karşı işlediğiniz suçlardan dolayı sizi tutukluyorum. Teslim olup kalkanlarınızı kapatmanız için size bir dakika süre veriyorum."

Gülümsedim.

"Kaptan, sizin küçük geminizin bizi teslim alabileceğini düşünmüyorsunuz değil mi?

Kaptan bir kahkaha attı.

"O gemide mürettebatın olmadığını biliyorum. Top atışınıza karşı hazırlıksızdık. Aynı hataya düşmeyeceğiz."

"Hayalcisiniz kaptan. Lütfen ya Hekate'yi terk edin ya da teslim olun. Size zarar vermek istemiyorum."

Kaptan sinirle ekrana bir adım attı.

"Gemideki mürettebatın sadece tek bir topu ya da manevra sistemlerini kontrol edebilir. Savunma yapacak gücün yok. Kalkanları çalıştırmadan önce sizi taradık. Yeter artık bu deliliği bırak ve teslim ol."

Onlara bir gösteri yapmanın zamanı gelmişti. Arinek'le bütünleşmiş düşüncelerimiz ön toplara ulaştı. Geminin motorlarını çalıştırıp Hekate'nin diğer ayına doğru manevra yaptım. Manevrayı bozmadan dört toptan aynı anda ateş ettim. Plazma uzay boşluğunda önüne geleni yakıp yıkarak ilerledi. Parlayan plazma topları fırkateynin önünden, arkasından, üstünden ve altından; gövdesini yalayarak uzaklaştılar. O sırada Kaptan'la bağlantıyı kesmemiş, gözlerimi ondan ayırmamıştım.

Güvertede koşturma içinde bağıranlar ve telaşla emirler verenlerin arasında sakin kalmıştı. Önündeki konsoldan neler olduğunu anlayınca bana baktı.

"Bunu yapmanın tek yolu var."

Gözlerimin içine bakıyordu.

"Bir yapay zeka uyandırdın değil mi?"

"Evet kaptan. Bana karşı şansın olmadığını anlamalısın."

Bitkin bir şekilde koltuğa oturdu.

"İnsanlığı büyük bir tehlikeye attın. Buna izin veremem."

Konsolda bir tuşa dokundu. Tüm sisteme açık bir yayın başlattı.

"Ben Kaptan Jonathan Valerien, tanımlama kodum 1128945302. Kod Siyah Alfa. Tekrar ediyorum Kod Siyah Alfa."

#

Telsiz sinyali dalga dalga uzaya yayıldı. Hücumbota ulaştığında motorları ateşlendi ve bana doğru hız kazandı. Fırkateyn'den torpiller ateşlendi. Saliseler içinde tehditleri tespit etmiş ve çözümü bulmuştum. Plazma toplarımı ateşledim. Gelen torpiller için koruma sistemlerini çalıştırdım. Bu sırada Fırkateyn'in motorları çalışmış saldırıya geçmişti. Torpilleri vurdum ama bir terslik vardı. Fırkateyn yavaşlamadan üstüme geliyordu. Plazma topları ve kısa mesafe lazerlerle cevap verdim. Kalkanım onun lazerlerin sönümlemişti. Fırkateyn bir boğa gibi peşimdeydi.

Plazma mermileri ulaştığında hücumbot patladı. Uzak sensörler Hekate yörüngesindeki İmparatorluk uydularının canlandığını söylüyordu. Motorlarını çalıştırmış uydular balistik rotada bana doğru geliyordu. Onları bir kenara bırakıp daha yakındaki Fırkateyn'e ateş ettim.

Bir anda elektronik harp alarmı çaldı. Saldırı yazılımları Arinek'in açığını bulmuştu. Arinek'in merkezine ulaşmak için önüne geleni yok ederek saldırıyorlardı.

Fırkateyn ve uydulardan gelen saldırı sinyalleri Arinek'in özünü hedefliyordu. Geminin kontrol bağlantıları teker teker kapanıyordu. Zaman kalmamıştı, aramızdaki bağa tutunup fizikselden sanal olana geçtim.

Devam edecek…

01- Büyülü dünyalarına dalmak ve gerçeklikten kurtulmak için çizgi film izleriz. Unutulmaz Aslan Kral animasyon filminin iki karakteri Timon ve Pumbaa'nın bu tesadüfi real fotoğraflarının sosyal medyada yer alması üzerine bizde bu favori karakterler aramızda olsaydı diye hayal ettik…

DİSNEY KARAKTERLERİ ARAMIZDA YAŞASAYDI…

02-Mutlaka onlarda selfie çektirirlerdi.

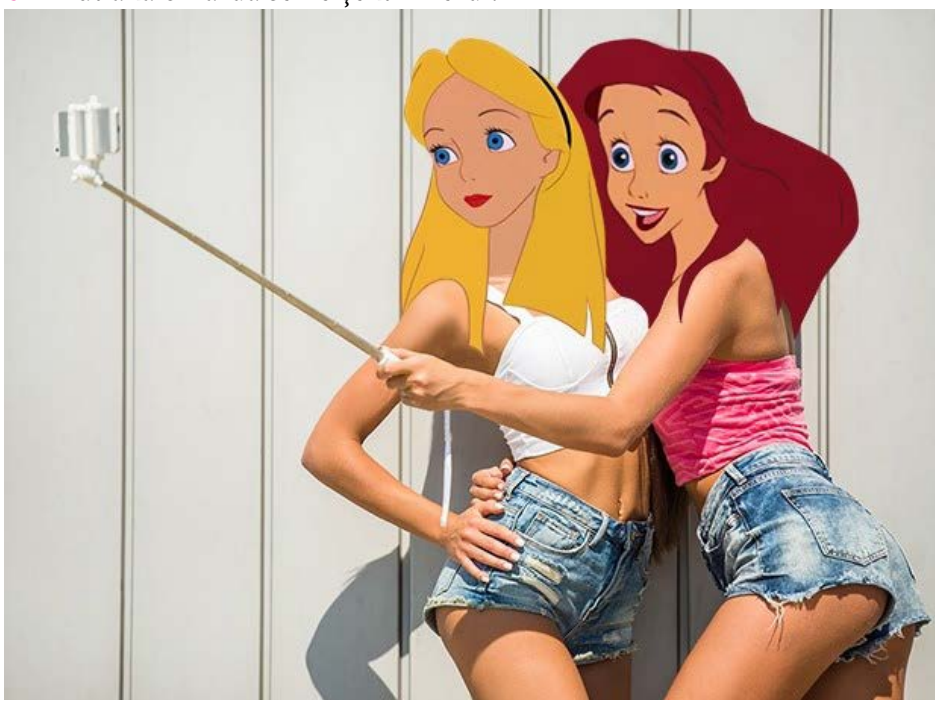

03-Hem iyi kahramanlar hem de kötüler, sosyal ağları kullanırlardı.

04-Açık alanlarda çalışacaklardı.

05-Bazıları kariyer yapardı.

Disney Karakterlerinin gerçek hayatta var olduklarını düşünseniz ya… Aşağıdaki fotoğraflar gerçek olsa; Dünyamızda oldukça güzel bir yer olmaz mıydı?

Aramızda olsalar nasıl bir şey olacağını düşündük ve ortaya bu neşeli görüntüler çıktı.

06- Kahve dükkânlarında ve fast food mekânlarında zaman geçirirlerdi.

09-... belki de bazıları ekstrem olanlarını denerdi.

07-Cep telefonlarında mobil uygulamalarla eğlenirlerdi.

10-Aralarından bazıları mutlaka vegan olurdu...

08- Kesinlikle spor yaparlardı...

11-… daha sağlıklı olmak iyi durumda kalmak için…

12-Mutlaka aktif yaşarlardı.

14-Yine de cazibeli v

16-Birbirleriyle görüşmek için iş çıkışı bir

13-Bazıları moda trendlere yenik düşer takipçisi olurdu.

e havalı kalırlardı.

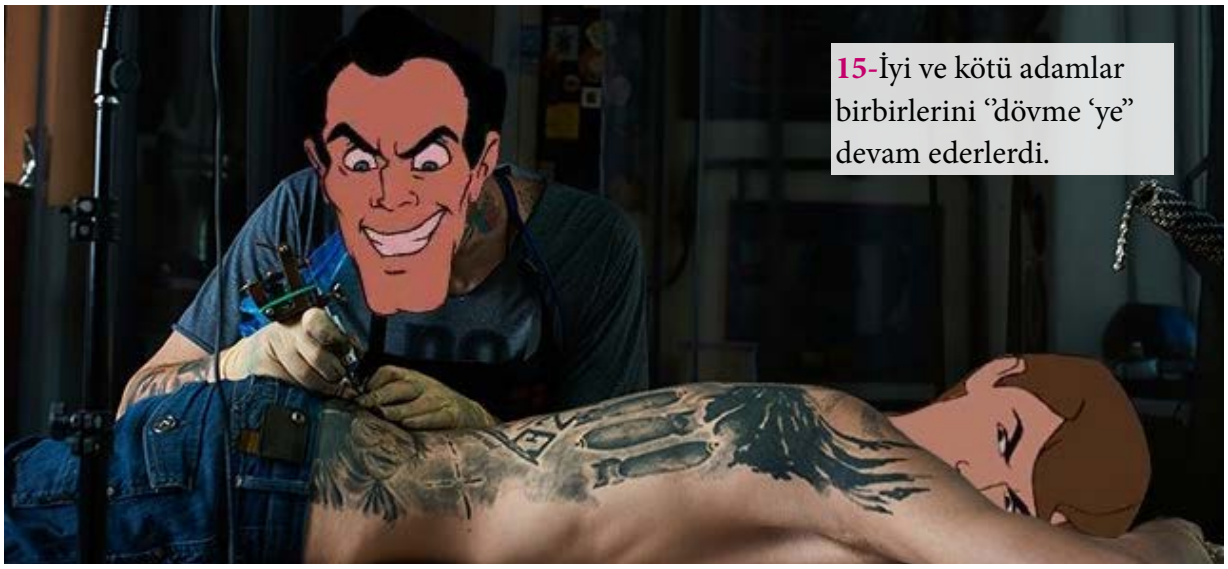

15-İyi ve kötü adamlar birbirlerini ‘’dövme ‘ye” devam ederlerdi.

kafe ya da barda buluşurlardı.

18-Onlarda bizim gibi seyahat etmeyi çok severlerdi.

17-İyi ve kötüler arasındaki tüm kavgalar sanal dünyada gerçekleşirdi.

19-Arkadaşlarıyla iyi vakit geçirmeye devam ederlerdi.

Kaynak - https://brightside.me

Ümit Kireççi

ZAHİRİ

Çizgi roman okuru, çizer, çizgi roman satıcısı, uslanmaz proje üreticisi Çıldır kardeşlerden Emrah Çıldır'la sohbet ettik. Ülkemiz çizgi romanı, Zahiri'nin yeni projesinin içeriğini ve çıkış tarihini konuştuk.

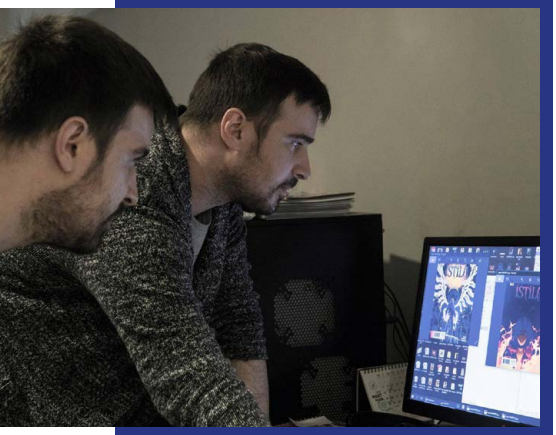

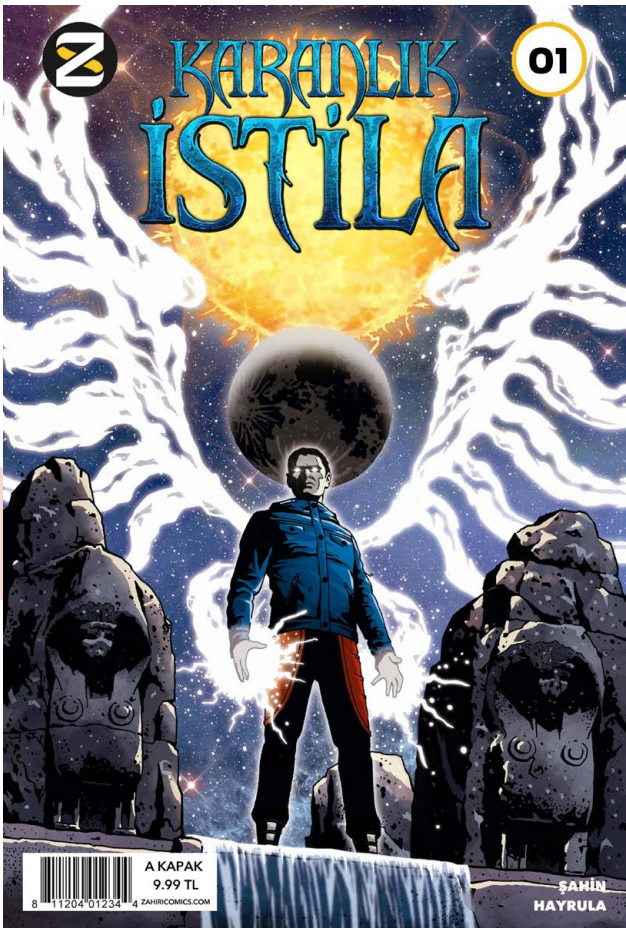

Çizgi roman okuru, çizer, çizgi roman satıcısı, uslanmaz proje üreticisi Çıldır kardeşlerden Emrah Çıldır'la sohbet ettik. Ülkemiz çizgi romanı, Zahiri'nin yeni projesinin içeriğini ve çıkış tarihini konuştuk.

***Kireççi* - Çıldır kardeşleri tanıyabilir miyiz?**

Emrah Çıldır - Çıldır kardeşler çıldırmış olmalı ki, kendilerini bildikleri andan itibaren çizgi romana merak sarmış! *(koleksiyon yapmak maddi anlamda zorlayıcı, koleksiyonerliği bir kenara bırakacak olursak üretmek ise fiziksel ve zihinsel olarak yıpratıcı bir süreç)* Özetle güzel sanatlar mezunu, kalite ve disiplini her şeyin önüne koyan, hedeflerine adım adım yaklaşan ikiz kardeşler olarak tanımlayabiliriz.

***Kireççi* - Çizgi roman maceranı kısaca özetler misin?**

Emrah Çıldır - Çizgi roman maceramızı 4 bölümde ele almamız gerecektir. **1- Okur olarak:** Bu virüsü bize bulaştıran dayımı kınıyor, kınamakla kalmıyor ayrıca da teşekkür ediyoruz. Dayım olmasaydı belki çizgi romana hiç başlamayacak, harçlıklarımızdan olmayacaktık. Ama iyi ki de bu hayal dünyasının içine bizleri itmiş. Yoksa ne güzel sanatlar okuyabilir, ne de bugünlere kadar gelebilirdik. **2- Koleksiyoner olarak:** Koleksiyon yapmaya Türkçe ciltlerle başladık. İngilizceyi söker sökmez *"Yahu şu maceraları 2 sene geriden takip etmek yerine günceli yakalasak ya!"* demeye başladık ve nihayetinde Türkçe koleksiyonumuz İngilizce fasikül olarak evrildi. **3- Satıcı olarak:** Dükkanın açılışını yapmadan önce facebook üzerinde çizgi roman üzerine aktif bir satış grubu olmadığını gözlemledim ve harekete geçtim. Satış grubunun kısa sürede bu kadar büyüyeceğini hayal bile edemezdim. Çok güzel dostluklar kurduk ve gruptaki arkadaşlar satışlarımdan çok memnun kaldı. Ülkemde dürüst

satış yapan insan sayısı bir elim parmaklarını geçmeyince o dönemde satış başlıklarım oldukça ilgi gördü. Bu başlangıç emekli olunca hayalini kurduğum Zahiri Çizgi Roman Dükkanı'nın çok daha erken açılmasına vesile oldu. Alçakgönüllü olamayacağım Türkiye'de fasikül satışlarının patlamasında ve ilginin ciltten fasiküle kaymasında payım büyüktür.

4- Yayımcı olarak: Aslında şu ana kadar konuştuklarımızın tamamı yürüdüğümüz hedef doğrultusunda bir araçtı. Amaç üretimi tetiklemek ve yurtdışında gördüğümüz örneklere yakın çalışmaların çıkabileceğini okurlara göstermek.

***Kireççi* - Zahiri çizgi roman nasıl oluştu akla nasıl geldi kimlerle çalıştınız?**

Emrah Çıldır - Zahirinin anlamını sık sık soruyorlar dip not düşelim isim babası biz değiliz. Üniversitede rahat batan birkaç genç arkadaş neden farklı bir şeyler üretmiyoruz dedi ve fanzin hazırlıklarımız böylece başladı. Ekipte bizden çok daha yetenekli arkadaşlar olmasına rağmen, çizgi romandan bir şekilde koptular. Zahiri ismini de yanlış hatırlamıyorsam heykel bölümünden bir arkadaşımız önermişti. Dükkânı açarken yüzlerce farklı isim düşünsek de, Zahiri'den daha iyi bir isim bulamayacağımızı fark etmemiz çok uzun sürmedi. Fanzin deyip geçmemek lazım, bizi Çapa Çizgi Roman grubu harekete geçirdi. Belki bundan önce yaptığımız ve yapacağımız eylemler de başka ekiplerin doğmasına vesile olmuş ya da olacaktır. 1 ekibi bırakın, bazen 1 kişi bile binlere ilham verebiliyor.

***Kireççi* - Fanzinle başlayan çizgi roman çalışmaların yanı sıra nerelerde çalıştın?**

Emrah Çıldır - Yaklaşık 3-4 sene freelancer olarak piyasaya çalışmalar yaptım. Yer aldığım belli başlı projeler; TRT Çocuk, TRT Lisan_ı Hal, Diyanet Tv: Gül ve Ece, Üsküdar Belediyesi: Sancaktepe Çocuk, Heavy Metal Türkiye, Kelebek Çizgi Roman, Level Oyun Dergisi, Oyungezer, Milliyet Sanat, Türk Ortodonti Derneği: Orti, Organik Tarım: Bay Kıvrık ve yurtdışına çok kayda değer olmayan birkaç çalışma.. Ama ülkemizde genel olarak ödemeler konusunda sıkıntı yaşadığım ve iş ahlakı oldukça zayıf insanlara sahip bir ülkede yaşadığım için tez zamanda o camiadan uzaklaştım. Ara ara iş teklifleri gelse de, zorda kalmadıkça harekete geçmiyorum.

***Kireççi* - Çizgi roman deyince neler okumayı daha çok seviyorsun? Hangi ekol, tür, karakter?**

Emrah Çıldır - Aslında ekol ayrımı yapmam elime ne geçerse şans veriyorum. Ken Parker da okudum Conan da.. Zaman zaman grafik romanlar da ilgimi çekiyor. Kişi kendini sınırlandırıyorsa en büyük kötülüğü kendisine yapıyor kanımca. Ama kitaplığıma baktığımda beni asıl cezbeden süper kahramanlar oluyor. En çok Batman ve Hal Jordan karakterlerini seviyorum. İkisinin de korku temalı olması tesadüf değil. Biri düşmanları üzerinde korkuyu kullanırken, bir diğeri irade gücü ile korkunun üstesinden geliyor. Küçükken kendimden kalabalık gruplara saldırdığım, cüsseli çocukların üzerine zıpladığım için sanırım onlarda kendimi görüyor olabilirim. *(siz siz olun beni örnek almayın, olaylar çizgi romanlardaki gibi gelişmiyor ^^)*

***Kireççi* - - Sosyal medyada hayli aktifsin. Bunu sağlam dostluklar kurmak için kullandığına şahit oldum. Hatta harika bir satış sitesi de kurmuştunuz. Nasıl ilerledi**

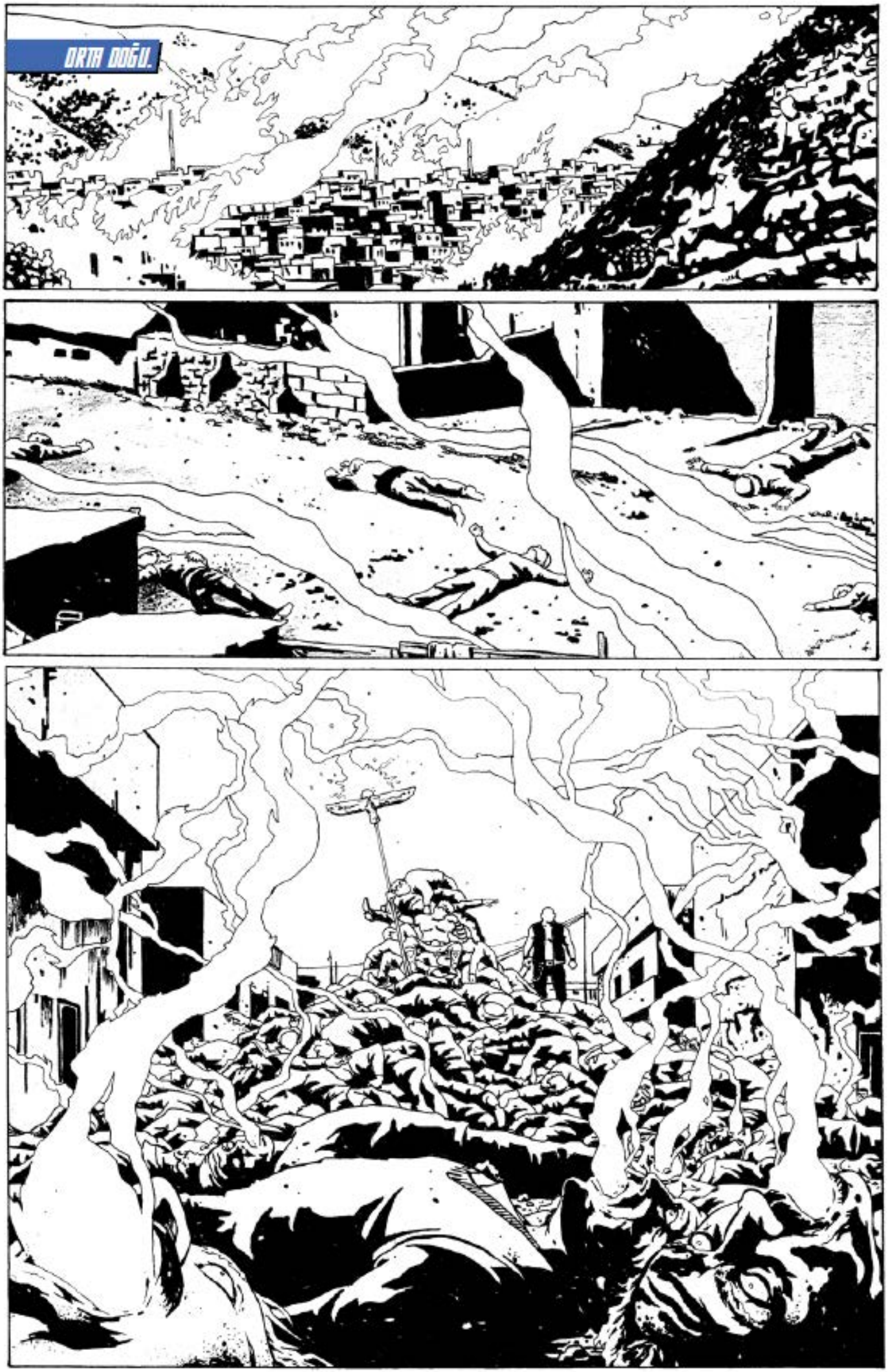
ORTA DOĞU.

süreç? Dükkana nasıl geçiş yaptınız?

Emrah Çıldır - Aslında değindim ama kısaca özetleyip, birkaç şey ekleyecek olursam gruptan dükkân, dükkandan site doğdu. Büyük bir sermayeyle de girmedik üstelik. 1'i 5, 5'i 10 yaparak ilerledik hala da öyle devam ediyor. 3. yıla ulaşmamızdaki başarının anahtarları *(evet ne yazık ki bir tane yok!)* 1- Yaptığımız işi sevmek 2- Yaptığımız işi bilmek 3- Samimi olmak 4- Çok çalışmak 5- Para kazanmayı önceliklerimiz arasında tutmamak *(zaten diğer üçünde iyiyseniz para istemeseniz de sizi gelip buluyor)* Bir de dükkânın açılışıyla birçok ilke imza attık. Kuruluşumuzdan bu yana bizleri takip edenler bilir. Kondisyon, Gizemli Kutu, Story arc bitiş başlangıçları, Açık Arttırma, Comi Care gibi birçok şey ya bilinmiyordu ya da önemsenmiyordu. Eğer bir gün başka işlere yönelmek durumunda kalırsak en azından kendimizi kültüre bir şeyler kazandırabildiğimizle teselli edeceğiz. :)

Kireççi **- Eskişehir için büyük bir kazanım olduğunuzu düşünüyorum. Eskişehir bunun farkında mı peki?**

Emrah Çıldır - Aslına bakarsan Eskişehir'in biz farkında değiliz. Neden dersek konum olarak merkeze uzak bir noktadayız ve duyulmak için hiçbir çaba sarf etmedik, etmemeye de devam ediyoruz. İnternetten ya da kulaktan kulağa haberdar olma durumu mevcut. İnternet üzerinden başladık ve ağırlığımız internet ve tüm Türkiye odaklı devam ediyor. Eskiden çizgi roman dükkânları sitelerine 5-10 seri ya girer ya girmezlerdi. Zahiri'den sonra bir ağırlık verilmeye başlandı. Ön sipariş, abonelik gibi başlıklara yer vermeye başladık diğer dükkânlara sıçradı. *(yine facebook grubu üzerinde ilk dükkândık)* Yenilik getirmeyi çok seviyoruz ve hala kafamızda bin bir tilki dönüyor daha ne yapabiliriz diye. Takip eden yerine takip edilen olmak çok önemli! 2019 hedefimiz arasında en çok tıklanan sanal çizgi roman mağazası olmak var. Üzerinde çalışmalarımız devam ediyor, gelişmeler oldukça aktaracağız.

Kireççi **- Dünya çizgi romanını yakından izliyorsun. Tabii bizdeki yayınlardan da haberdarsın. Karşılaştırma yapsak neler söylemek istersin?**

Emrah Çıldır - Açık sözlü olacağım çok altında kalıyoruz. **1**- Okura değer vermiyoruz. **2**- Altına imzamızı attığımız işe özen göstermiyoruz. **3**- Ekip olarak iş yapamıyoruz. Hepsinin sorumlusu *"EGO"*. Ne zaman bireysel olarak egolarımızdan arınmayı öğrenirsek o zaman başarı da gelecek. Ortaya koyacağımız iş ne kadar başarılı olur tartışılır ama bizden sonra okuruna değer veren, daha titiz işlerin artacağını ön görüyoruz.

Kireççi **- Ülkemizde mizah çizgi romanıyla alt kültüre hitap eden çizgi roman türleri yaygınken macera çizgi romanlarının çıkmaması hakkında ne düşünüyorsun?**

Emrah Çıldır - Mizah çizgi romancılığı bana kalırsa son demlerini yaşıyor. Eskiden tüm sohbetlerde otobüslerde trenlerde çok yaygın popüler kültür öğesiydi. Ama yerini yavaş yavaş biraz da film ve dizilerin etkisiyle süper kahraman ekolüne kaptırdı. Yeni neslin geç keşfinden dolayı koleksiyonerliğe büyük bir ilgi var. Tabi geçen yıla kıyasla 1. sayı toplayıcılarının yavaş yavaş kaybolduğunu görüyoruz. Kendi aramızdaki sohbetlerden böyle olacağını kestirebiliyorduk. Artık yazar çizer takip eden, iyi hikâyenin peşinde koşan kaliteli okur kitlesi oluşmaya başladı.

Kireççi **- Grafik romanlar basılıyor ara ara. Çizgi roman dünyamıza katkısı olduğunu düşünüyor musunuz?**

Emrah Çıldır - Okurların henüz çok az kısmı farklı türlere ilgi duyuyor. Şöyle düşünmek lazım izleyici olarak soyut heykel ya da resimden keyif alabilmeniz için öncelikle daha temel donanıma sahip olmanız gerek. Süper kahramanların popülaritesi uzuun bir süre daha devam edecektir. Okur bıkma noktasına geldiğinde yeni arayışlara geçecektir. Ama henüz erken diye düşünüyorum.

Kireççi **- Veee yeni bir çizgi roman yayın denemeniz var diye biliyorum. Bu projede kimlerle çalışıyorsunuz? Kimlerden destek aldınız?**

Emrah Çıldır - Hamdullah Şahin, hem proje ortağımız aynı zamanda yazarımız. Sohbet ettikçe farkına varıyorsunuz, engin bir bilgi birikimine sahip. Bildiğim kadarıyla uzun bir süre masaüstü oyunları oynamışlığı

ve oynatmışlığı var. Kafamızda farklı projeler dönerken ansızın tanıştık ve açılışı bu proje ile yapmaya karar verdik. Ayhan Hayrula ise, fanzin döneminde tanıştığımız harika bir yeteneğe ve bunun yanında alçakgönüllüğe sahip bir arkadaşımız. Kalemini biraz hızlandırdığı takdirde çok önemli projelerde yer alacağını düşünüyorum. Hem yerli üretimlerde hem de Boom Studios gibi öne çıkan firmalarda çalışmaları basıldı. Ertan Ergil'i anmadan geçmeyelim fikir alışverişinde en büyük desteği verdi. Dayım emekli edebiyat öğretmenidir redaksiyon konusunda yardımları oldu. Alperen Yavaşçan, balonlamalarıyla sayfaları keyiflendirdi. En büyük desteği ise ailemiz ve eşlerimiz verdi. Teşekkür edeceğimiz o kadar çok insan var ki, buradan yer çalmak istemiyorum. ☺

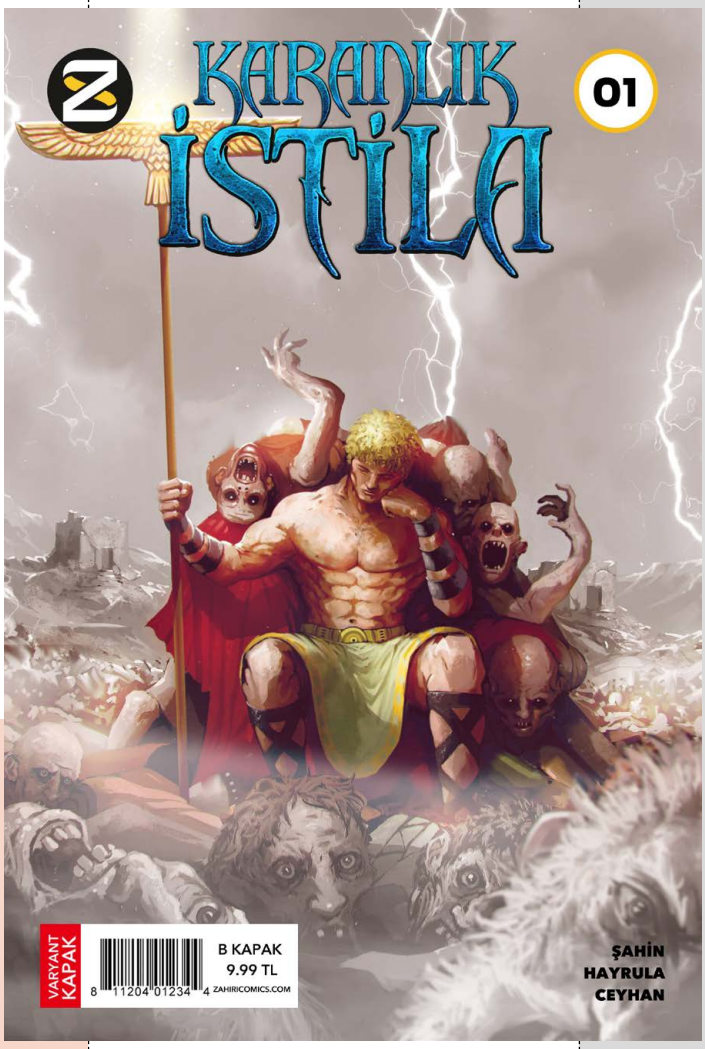

***Kireççi* - Bu projede neyden yola çıktınız? Son zamanlarda çıkan bazı dergilerde editöryel olarak eksiklikler göze çarpmıştı. Bir de yayın için bir motivasyon, bir alt yapı kurulmamıştı hiç birinde. Sizin bu projenizde maceralar hangi temel üzerine kurulu? Bir çatınız var mı?**

Emrah Çıldır - Hikâye hakkında çok detaya inmek istemiyorum. Sadece sık sık ters köşelerin yaşanacağı bir hikâye kurgumuz var diyebilirim. Karakterizasyona önem veriyoruz. Türkiye'de tam anlamıyla bir ekip çalışması, sıkı bir editöryal süreçten geçen bir iş okuduğumuzu hatırlamıyorum. Bunun bir nedeni de yerli üretimler üvey evlat muamelesi görüyor. Sen yayınına üvey evlat gibi davranırsan başkaları da öyle davranacaktır. Neden satmıyor sorusunun bir cevabı da bu bence. Okura kulak verilmiyor, ne istiyor, ne bekliyor?! Okuruna saygı duyacaksın okurun da sana saygı duyacak. Aradığını bulamasa bile sonuna kadar özenilmiş bir iş ortaya koymaya çalıştığını bilecek. Türkleri biraz da küçümsüyoruz gibi geliyor bana. Ama beğeni söz konusu olduğunda iyi kötü ayrımını doğru bir şekilde yapıp hızla tepki veren nadir topluluklardan biriyiz. Ya yüceltiriz ya gömeriz arası nadirdir.

Kireççi - Ne zaman kavuşuyoruz projenizle tarih belli mi?

Emrah Çıldır - Eğer proje planlarımız doğrultusunda ilerleseydi çıkış tarihimiz kafamızda çok netti. Ama Türkiye'de yaşıyorsanız gecikmelerin yaşanacağını kestirmeniz gerekiyor. Bu da bize bir deneyim oldu ve net tarih vermekten kaçınır olduk. 2. sayımız tamamlandı yakında 3.sayı hazırlıklarına başlıyoruz. Kendimize ve okurumuza verdiğimiz sözü tutmaya özen göstereceğiz ilk 3 sayı basılacak! :) Tarih olarak Ekim'e kadar göz kırpmış oluruz diye düşünüyoruz. Bir de büyük bir sürprizimiz olacak onu da merakla bekleyin diyorum! Değerli vaktinden çalıp bize yer veren Ümit Abi ve Hayal-et dergiye ne kadar teşekkür etsek azdır.

***Kireççi* - Okuyanınız bol olsun.**

Mehmet Berk Yaltırık

Uzaktan uzağa işitilen köpek ulumalarını dinleyen Engin, tüylerinin ansızın diken diken olduğunu hisseti. Bu his inceden esen yelden kaynaklanmıyordu.

VARKOLAKLARIN GECESİ

BÖLÜM 16

Apartmanın girişine kendini adeta savuran Muzaffer, basamakları hızla aşıp kapıya ulaştı. Aceleyle ceplerine bakınıp anahtarlarını yanına alıp almadığı konusunda kararsız kaldı. Anahtarlık halkalarından birini parmağına geçirirken cebine atmış olduğuna dua etti. Anahtarı deliğe sokup kapıyı açarken bir an netameli bir izleniyormuş hissine kapıldı. Apartmana da girmeden önce merdivenlerden birkaç adım inip sokağa göz attı. Ne araba gümbürtüleri ne de köpek havlamaları işitiliyordu. Ortalık hayli sakindi. Sokak lambalarının ışıkları yanmıyordu. Apartman kapısına hızla koşturup anahtarı yanına aldıktan sonra dairesine doğru seğirtti.

Apartman eski tip olsa da birkaç yıl öne fotoselli ışıklandırma kurulmuştu. Adımını merdivenlere atar atmaz yanması gerekiyordu

ancak huzursuz edici bir karanlığın tam ortasındaydı. Sokak kapısının camından dışarıya tekrar bir göz attıktan sonra temkinli adımlarla yukarı çıkmaya başladı. Bir alt katına vardığında alt komşusunun kapısının ağır ağır açıldığını fark etti. Temkinle duraksayıp nefesini tuttuğu esnada Rıfat amcanın uykusuzluktan kanlanmış gözleriyle karşı karşıya geldi. Rıfat amcanın antresinden gelen ışık huzmesi gözünü alıyordu ancak ihtiyar adamın çehresini görmesine mani olmuyordu.

"Sen miydin evladım?"

"Benim, benim Rıfat amca…"

"Evde de hep bu kılıkta mı geziyorsun böyle?"

"Kılık? Ha… Üzerimde unutmuşum, kafa dalgınlığı işte."

"Çok dalgınsın bu aralar oğlum. Evden çıkarken bile kapını açık unutmuşsun, ben çektim kapattım yerine…"

"Vallahi hiç farkında değilim Rıfat amca sağ olasın."

"Eee? Yakalandı mı magandalar?"

"Ne magandası Rıfat amca?"

"Bu yazı mesaisi senin hafızanı mahvetmiş evladım bir doktora görün istersen. Akşam akşam hani silah sesi geldi ya! Sen de magandalardır demiştin…"

"Ha o…"

"Ben öyle aceleyle çıktığını görünce onlarla alakalı bir şey sandım. Hatta arkandan seslendim ama duymadın. Sen niye karışırsın böyle şeylere bilmem? Polisi ara bırak. Ya sana bulaşsalar? Ya bir şey yapsalar değil mi ama?"

"Haklısın Rıfat amca. Dikkatli olurum bir dahaki sefere. Haydi iyi geceler sana…"

Diyalogu sonlandırmak isteyen Muzaffer merdivenlere kendini savurup hızla merdivenleri tırmanmaya başladı. Kapının örtülme sesi işitilip antre ışığı gözden yitince kendi kendine söylendi: "Ulan vampiriyle hortlağıyla ayrı uğraş, emeklisiyle ayrı! Bu gece de bahtımız ölülerden açıldı!"

Kapısına ulaşır ulaşmaz hızla açtı ancak daha önce evine hortlakları davet ettiğinden ötürü tedirgindi. Kapının aralığından uzanarak el yordamıyla antre ışığı bulup önce ışığı yaktı. Elini içeride tuttuğu süre esnasında sanki ölüp ölüp dirilmişti. Antre ışığı yanar yanmaz davete rağmen evin girişini mühürlemek amacıyla besmele çekip sağ adımını attı. Kapıyı da besmeleyle örttükten sonra salonun ışığını da hızla açıp evin odalarını tek tek gezmeye başladı. Banyo kapısını dâhil manevi olarak mühürleyerek en azından salona girmelerinin önünü alacaktı. Salona girer girmez duvarda tüm haşmetiyle duran Bozhidar'ın kazığı gözüne çarptı. Eğri büğrü alelade bir odun parçası gibi görünen ama üstünde Kilise Slavcasında, Kiriş alfabesinde ve Arap harflerinde isimler, karakterler, tılsımlar taşıyan kazığın önüne doğru yürüyerek dokundu. İlk ele geçirdiği zamanki gibi hissediyordu. Tüm bedenine yayılan karıncalanma hissinin tılsımlardan mı yoksa kanlı mazisinden mülhem kendi zihninden mi kaynaklandığı meçhuldü.

Kazığı duvardan indirip kapıya yöneleceği esnada dikkatini başka bir şey çekti. Salonun ışığı soluklaşmıştı. Camlar kapalı olduğu halde belli belirsiz bir soğukluk hissediliyordu. Çürüyen, eskiyen ama ayakta kalan bir şeyin varlığını hissediyordu. Bunu ancak bir cadıcı fark edebilirdi. Kazığı elinde hançer gibi tutarak ağır ağır arkasına döndüğünde çalışma masasının önünde dikilmekte olan Dimitar'la göz göze geldi. Salonun loşluğunda gözlerinin parıltısı, çenesine uzanan dişleri ve ürkünç sureti, cadıcıyı korkusundan olduğu yere mıhlamıştı. "Bildiği duaları unutmak" deyişini bizzat yaşıyordu.

Dimitar ona birkaç adım yaklaşarak ölü ağaç dallarını andıran parmaklarıyla salonu gösterdi. Uzun ve kirli tırnakları hayli dikkat çekici ve tehditkârdı: "Çok unutkansın dağlı! Salonu mühürlemeyi unuttun!" Muzaffer ağzını açmak istediyse de boğazının kuruduğunu hissetti. Böylesine güç sahibi bir mahlûkla baş başaydı. Elinin altında kullanabileceği pek çok silah ve eşya mevcuttu. Ezberinde dualar vardı. Ancak en çok ihtiyaç duyduğu şey; cesareti yitip gitmişti.

MKAANS

O esnada "bela belayı çeker" kavlinden bir hadise cereyan etti ancak Muzaffer bu gelişmeye içten içe şükredecekti. Salonun ışıkları bir anda kararır gibi oldu, öyle ki kütüphanenin köşesi tamamen karanlığa gömüldü. Muzaffer rüzgârlı havada kuranderde kalmışçasına üşüdüğünü ayan beyan hissetti. Daha eski, çürümeye direnen ve mevcudiyetiyle insanın yüreğine ürküntü getiren bir varlığın daha orada olduğunu fark etti. Danica olabileceğini düşündü ancak hem bu auranın daha kasvetli olması hem de Dimitar'ın yüzünde belli belirsiz anlaşılan bir dehşet ifadesiyle pencerelere doğru gerilemesi bu fikrini çürüttü. Muzaffer böylesine kudret sahibi bir canavarın yüz halini bu şekle getiren şeyi merak etti. Neyse ki merakını gidermek için fazla beklemesine gerek kalmadı.

"Dağlıya dokunma more çerata!" diye bir ses sanki evin dört bir köşesinden işitildi. Ardından aynı ses konuşmayı sürdürdü: "Yüz sene evvel seni dağlarda kovalayan Arnavut zabitleri hatırladın değil mi? Ben onlardan değilim. Ama korkmamanı da söyleyemeyeceğim…"

Sesin hemen akabinde kütüphanenin köşesindeki karanlıkta bir çift ateş kızılı göz peyda oldu. Ardından Abdülharis Paşa tüm dehşetiyle arz-ı endam etti. Ancak kollarının normalden uzun oluşu ve öfkeyle kasılmış suratı, Muzaffer'i dehşete düşürmeye yetmişti. Aynı tarafta olduklarını bilmelerine rağmen yine de tedirgindi.

Dimitar'ın gözleri kısıldı: "Şehre geldiğimde benden daha yaşlı birinin olduğunu hissetmedim. Sen de kimsin?"

"Ben zaten bu şehirden değilim Kazanluklu Dimitar Voyvoda! Istrancalardan geliyorum…"

Dimitar'ın, o korkunç vampirin gözleri dehşetle fal taşı misali açıldı: "Abdül Paşa! Şerruh!" Bir anda pencereye doğru giderek gözden kayboldu. Cadıcı onun hortlaklara has güçle küçülerek pencere aralığından kaçıp gittiğini anlayabildi – tabutların kapak aralığından sızdıkları gibi- ancak Abdülharis adım adım küçüldüğünü, o şekilde kendini dışarıya atıp karanlıkta kaybolduğunu an be an seyretti. Dimitar'ın gidişinin ardından salonun ışığı loş bir ışık yaymaya başladı ancak serinlik devam etti.

Abdülharis cadıcıya birkaç adım atarak Bozhidar'ın kazığını işaret etti: "Onu hançer gibi tutmayı bırakırsan müteşekkir kalırım... Az daha paçayı kaptırıyordun Kırcaalili!"

"Sizin bu Kırcaalililerle alıp veremediğiniz ne paşa hazretleri? Siz de Dimitar da vurgulayıp duruyorsunuz!"

"Heyheylenme! Yüz sene evveline kadar Balkanlarda bulunmuşsan ve eşkıyalıkla, çetelerle hemhal olmuşsan Kırcaalili olmak pek es geçilecek bir husus değildir…"

"Burayı nasıl buldunuz?"

"Yakın vakitte şehre bir kere daha yolum düştüğünden yolu bulmam çok zor olmadı. Hem bir varkolağın kokusunu takip etmek zor değildir. Nefes almasan bile burnuna burnuna gelir kokusu."

"Engin nerede?"

"Delikanlıyla yavuklusunu kurtarmaya gitmiştik. Ancak bu hergeleler hem kızı hem de bir diğer arkadaşını kendilerine çevirmişler. Seni kurtarmaya geldim, delikanlı da buraya geliyor."

"Birini bu kadar çabuk dönüştürebildiklerini unutmuşum."

"Bunlardan yaşlı olmasam ben bile karşılarına çıkmaya cesaret edemem açıkçası. Benim gibi alelade bir hortlağın birini dönüştürmesi en az dört-beş günlük iş. Lakin varkolak yani eskilerin "sömürgen" de dediği bu cins intizarla, lanetle dönüşmüştür. Onlar daha çabuk çoğalırlar. Ama bu da güçlerini azaltır. O yüzden bana mukavemet edemedi."

"Bu iyi mi kötü mü?"

"Eğer dönüştürdükleri de kendilerine kurban ararlarsa… Birkaç gecede koca şehir bana benzer. Devlet el koyar, karantina ilan eder, haberlere çıkmaz. Sonra bir bakmışsın haritadan silinivermiş. Sınır kapısını da başka bir yere çekmişler. Osmanlı bile zamanında yapabilirdi böyle şeyler, şimdi de değiştiğini sanm am…"

Devam edecek...

Süheyl Toktan

POSTMODERN ÇİZGİDE ATOMİK STİL VE RETRO FÜTÜRİZM

Retrofütürizm

Geçmişin algısıyla gelecek öngörüsü.

Etimolojik örneklem:

"Terry Gilliam, retro-fütürist bir fantezi sunuyor —şu an olduğumuz yerin dehşeti ve gittiğimiz yerin daha kötü dehşetinin melankoli, şaka dolu bir görünümü."

Terry Gilliam's Brazil, Pauline Kael / 1985 - The New Yorker.

Daniel Torres *"Glamour", 1989*

Ever Meulen, *(Spain - Beat / 1991)*

Gevşek tanımlamasıyla sanatsal ***fütürizm*** hareketi esas itibariyle geleceği ön plâna alır. Geçmişi yeniden canlandırmak ve yorumlamak kimi sanatçılara fazla ilginç gelmiyor olacak ki, bunun yerine, teknoloji, mimarî ve mekaniği yeni yöntemlerle tasavvur ve (soyutlamada) bunların insanlığı nasıl etkileyip değiştireceğini tasvir etme yoluna saptılar.

Başlangıçtaki pek de masum sayılmayacak faşizme teşne unsurları göz ardı edersek, büyük ölçüde kübizme dayanan fütürist estetik, Rusya ve İngiltere'de yayıldı ve ***artdeko*** ve ***sürrealizm*** gibi diğer sanatsal hareketlere ilham verdi. Her ne kadar sanatsal olarak fütürizmin etkileri uzun süredir devam ediyor olsa da, arkasındaki politik idealler 20. yüzyılın ortalarından itibaren neredeyse tamamen ortadan kalktı, bilindiği gibi.

Yıllar sonra fütürizmin daha iyimser ve tuhaf bir Amerikan sürümü ortaya çıkacaktı. Temel meselesi çok benzerdi, ama gerçekçilik vurgusu, temiz çizgiler ve daha dikkatli bir amaç ile... 50'ler ve 60'larla birlikte fütürizmin vizyonu da 'retro' olmuştu. ***Retrofütürizm*** kavramı da bu şekilde icat olundu. Daha önceki bir zamanda üretilen gelecek tasvirlerinin etkisini gösteren yaratıcı sanatlarda bir eğilimdir. Retrofütürizm, 1958'de NASA'nın kuruluşuyla birlikte yükselişe geçmiş ve hem uzayda hem de dünyada geleceğin valizinde neler olduğuna dair bize birçok fikir vermiş, reklâmlarda, bilimkurgusal illüstrasyonlar ve filmlerde hâkim olmuştur.

Fütürizm bazen geleceği tahmin etme 'bilimi' olarak adlandırılırsa, retrofütürizm de bu beklentinin hatırlanmasıdır. Retrofütürizm, geçmiş ve gelecek arasındaki gerilim konularının keşfedilme olayıdır bir başka ifadeyle.

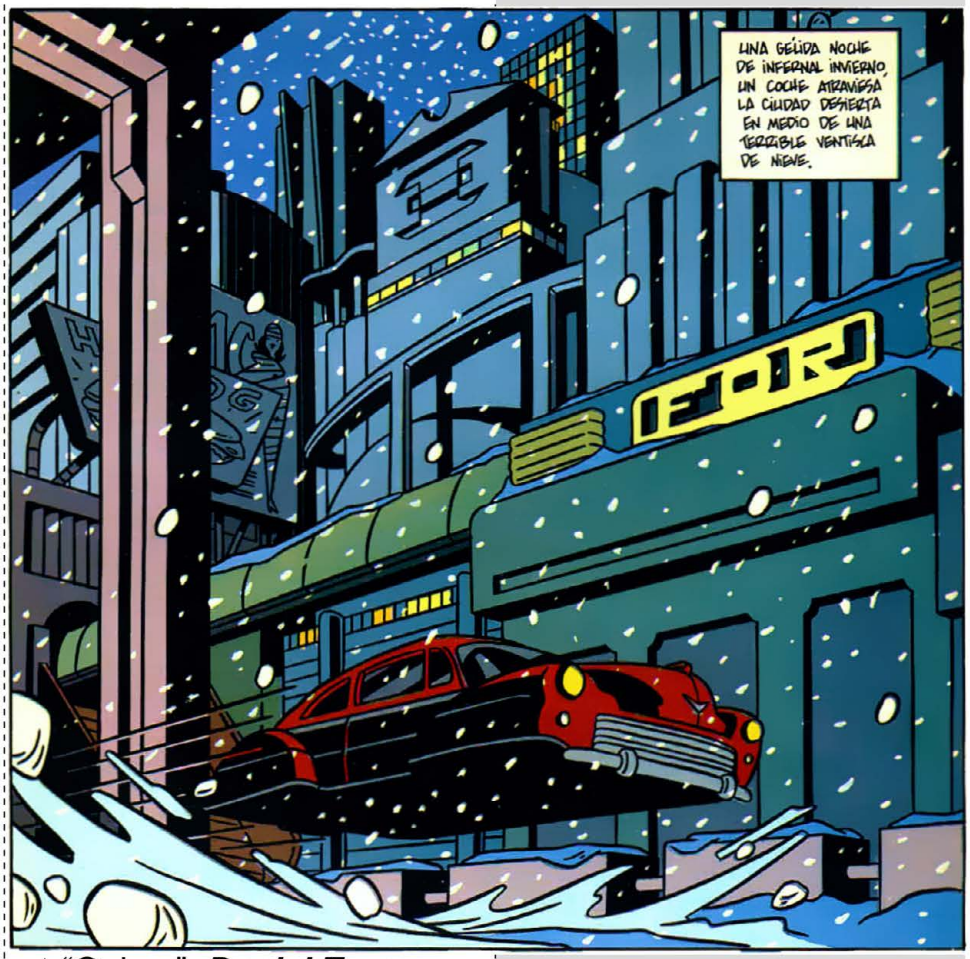

▲"Opium", ***Daniel Torres*** *ve "Roco Vargas"*▼

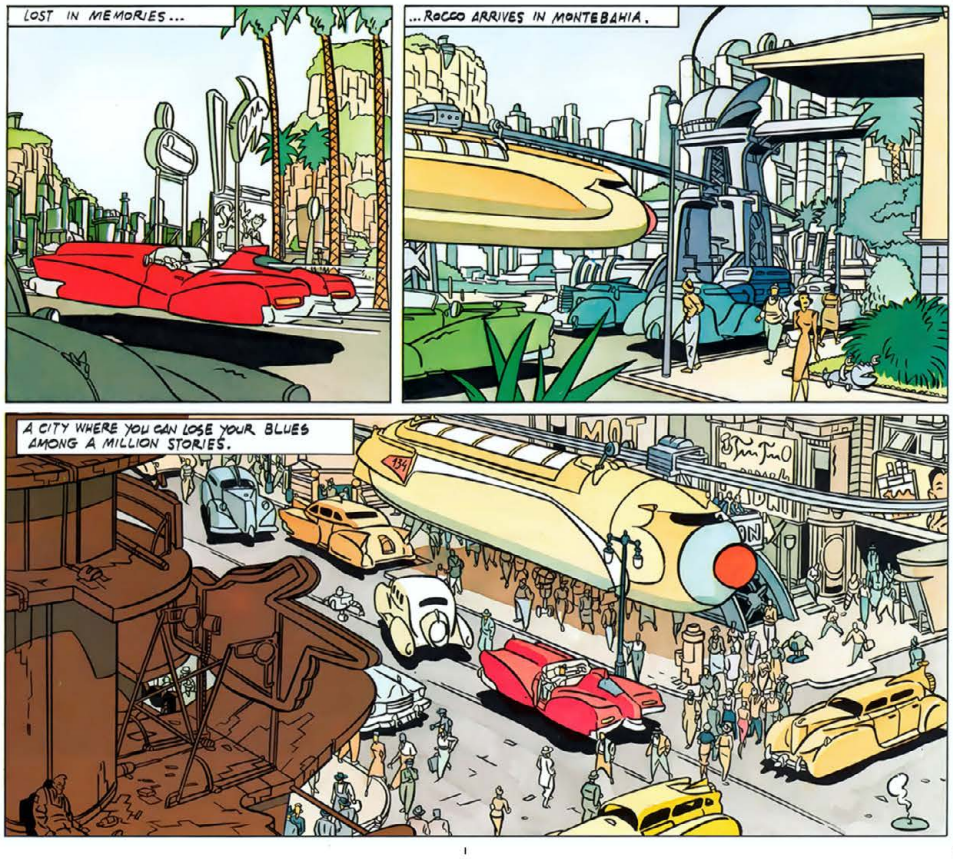

Bu bağlamda, tarzın çizgi sanatında kan uyuşması açık olarak görülebilen daha önce iki bölümde tarif ettiğimiz ***atomstil*** ve dolayısıyla ***netçizginin*** sahasında filiz vermesi de normaldi.

Kariyer eğitimine mimarlıkla başlayıp güzel sanatlarla bitiren İspanyol çizer **Daniel Torres** meslek hayatına 1980'de ***El Vibora*** dergisinde başlamıştı. İlk etkilenimleri, 30'lu yıllarda doğmuş olan ***Flash Gordon***, ***Terry ve Korsanlar***, ***Dick Tracy*** gibi klâsik Amerikan macera

bandlarıydı. Ardından, 1982'de **Hergé**, **Jacobs** ve diğer Belçikalı ustaları keşfetmesinin onu dergisini değiştirmeye teşvik etmesiyle Franco-Belçikalı netçizgi ve atomstili canlandırmada yeni bir platform oluşturan ***Cairo*** dergisi kadrosuna katıldı.

Torres'in, retrofütürist tarzda gerilim hikâyesi, 1982 tarihli ***Opium****'la* kendine özgü sesini bulmaya başladığı ortamdı burası. ***Sör Opium*** *(Afyon),* sıra dışı bir retrofütür metropolü terörize eden silindir şapka ve fraklı bir ***Fu Mançu*** tipi kötü adamdır. Aynı zamanda, göreceli olarak ***Blake ve Mortimer****'ın* büyük düşmanı ***Olrik*** ile **Lee Falk**'ın ***Mandrake****'sinin* bir karışımı gibidir de.

Torres hikâyeyi fütürist mimarînin bir alt bölümü, araba kültürü, jetler, uzay çağı ve atomik çağ etkisindeki 40'larla 60'lar arasında popüler olan bir modern mimarî formu, Amerikan **googie** tarzı devasa

Torres, *"MANifeste" A Suivre Architecture (1985)*

müzik kutularına benzeyen, göz alıcı logolar ve reklâm panolarıyla süslenmiş yüksek binaların arasında gezen büyük ellili yıllar tarzı, köpekbalığı yüzgeçli, benzin içen otomobiller ile donattı.

Sanatçının bu işleri, bu estetik alanda, popüler ikonografi ve kitle kültürünü çeşitli ölçülerde bireştiren bir eklektisizmin egemen olduğu ve içerdiği klâsik Amerikan sinemasından 40-50'lerin reklâm illüstrasyonlarına kadar referanslarıyla geniş bir bakış açısına sahipti. Torres, **Hergé** ve **Edgar P. Jacobs**'un çalışmalarının da koşulsuz bir hayranıdır. Bu nedenle, artistik kimliğinde ***Tenten*** ve ***Blake ve Mortimer*** tınıları olması normaldir, 1950'lerden ilham alan renk ve öyküsü retro görünümlü, olay örgüsü fütürist olsa bile.

Torres kısa bir süre sonra, 1983'de bu sefer ***Roco***

"Roco Vargas" *ve* ***Daniel Torres.***

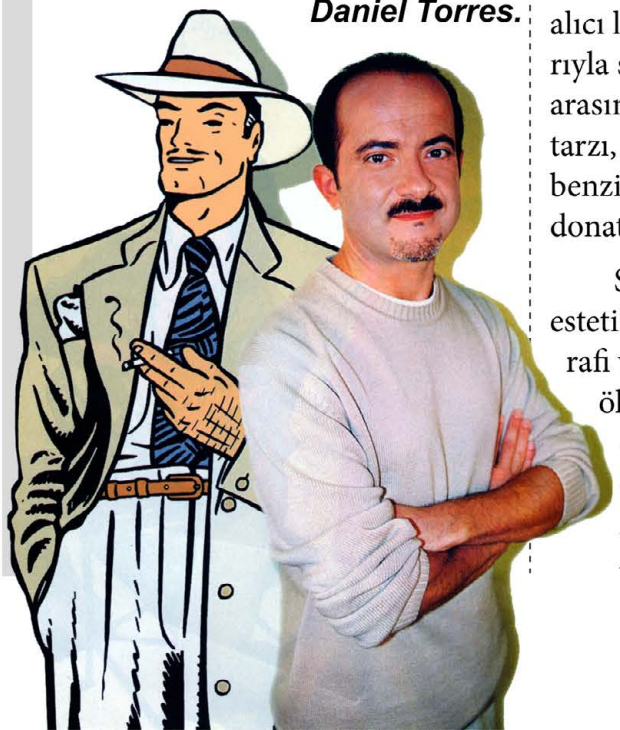

A Suivre**'ın* yukarıda gördüğünüz 1985 yılı seri harici *"**Mimarlık ve Çizgiroman**"* sayısında ***Şehir / Amerikanlaşma başlığı altındaki *"**Evin son çığlığı**"* adlı makaleye bağlanan iki sayfalık sözsüz "Manifesto" sunu da görmeden geçemeyiz. Kaldı ki, bir tarafıyla sonraki yazımıza yol da açacak olan bu hikâyenin ilk iki panelinde Torres'in karakterin fötr şapkalı ve pipolu hâliyle **Jacques Tati**'nin ***Mösyö Hulot**'suna* açık bir gönderme yaptığını düşünmek zor değil. Bu da, modernizme eleştirel bakışın yanı sıra politik bir tavrı da beraberinde getiriyor tabii. ♦

***Torres,** "İllüstrasyon" Heavy Metal (1990)*

***Torres,** "Sabotaje" Cairo (1988)*

Vargas adlı en başarılı eseri olarak kabul edilen bilimkurgu serüven diziye başlar, tabiî yine Cairo'da. Maceralarında bir bilim kurgu yazarı, bir gece kulübünün sahibi ve mükemmel âşık, bütün güneş sistemi boyunca seyahat eden ve aynı zamanda insanlığı tehdit eden problemleri çözmeye çalışan uzay serüvencisi şekilde tanımlanan Vargas karakteri, Güneş sistemindeki kolonize edilmiş bütün gezegenlerde, doğal farklılıklara sahip yabancı yaşam türleriyle, uçan arabalarla dolu metropoller, ikamet ettikleri asteroitler üzerinde üretim yapan itaatkâr robotlarla bir retrogeleceği yaşar. Bu senaryo, Torres tarafından Roco Vargas'ı hiç bilinmedik yerlere, popüler kültür ile tanışık olduğumuz ortamların (İkinci Dünya Savaşı sonrası iklimi gibi), farazî dünyaların hayalî çılgınlıkları ile karışımına götürmek için kullanılıyor.

Atilla Bilgen

Sabah yataktan kalkmak istemedim. Uykum olduğundan değil, yapacak bir işim olmadığından. Gözlerim kapalı yatmaya devam ettim, bir işe yaramadı. Oysa çalışırken sabahları biraz daha uyumak için yanıp tutuşurdum. Saatin alarmı kâbusumdu.

BAHTSIZ BEDEVİ!

Sabah yataktan kalkmak istemedim. Uykum olduğundan değil, yapacak bir işim olmadığından. Gözlerim kapalı yatmaya devam ettim, bir işe yaramadı. Oysa çalışırken sabahları biraz daha uyumak için yanıp tutuşurdum. Saatin alarmı kâbusumdu. Sesini duyar duymaz el yordamıyla kapatır, beş dakika sonra kalkarım düşüncesiyle sıcacık yorganıma sarılır ve anında dalardım. Beş saniye gibi geçen beş dakika sıradaki beşer dakikalara eklenirken annem "Haydi oğlum kalk artık. Geç kalacaksın." diye seslenirdi. Gözlerimi zor bela aralayıp saate bakar, ardından "Neden daha önce uyandırmadın." diye söylenerek telaşla yataktan fırlardım. Şimdi ise gram uykum yoktu. Kollarımı başımın altında birleştirip tek ampullü cam avizeye, oradan komodine ve perdeye baktım. Şu odadaki eşyalar içinde işe yaramayan tek nesne, galiba bendim! Ancak bu benim suçum değildi, işimi kaybettikten sonra çalmadığım kapı kalmamıştı. Görüştüğüm her şirket söz birliği yapmışçasına "Özgeçmişinizi bırakın, biz size döneriz." diyorlardı. Aradıklarında yetişemem diye tuvalete bile telefonla gider olmuştum, ama beklediğim yanıt bir türlü gelmedi. Günler geçtikçe kendimi salıverdim. Aynaya bakmaktan nefret ettim, saçımı taramaktan, yüzümü yıkamaktan, dişlerimi fırçalamaktan, duş almaktan üşendim. İş görüşmeleri haricinde dışarı bile çıkmıyordum. Bu yüzden sokaklar ıssızdı, kalabalıktı umurumda bile değildi, zira işsizdim. Düşünmekten sıkılmıştım, zira soruna odaklanıp çözüm bulmaya çalışmak sadece acıya sebep oluyordu. O bıkkınlıkla gözlerimi kapattım. Avizenin, komodinin, perdenin yerini Arzu'nun hayali aldı. Sanki tam karşımdaydı. Dudakları hafifçe aralandı ve "Gel." dedi bana. İnanamadım. Kımıldamadığımı

görünce "Kalk artık! " dedi. Sözünü ikiletmeden fırladım yerimden ve annemle göz göze geldim! Odamın kapısında durmuş bana bakıyordu. Doğrulduğumu görünce "Kahvaltı hazır." dedi. "Aç değilim." dedim. Kaşlarını çattı ve "Olmaz öyle şey. Yemek yemeden güne başlanılmaz. Çayı koyuyorum." dedi. Annemle tartışılmayacağını biliyordum, bu yüzden "Geliyorum." dedim, ama ne yerinden kımıldadı ne de bakışlarını üstümden çekti. Çaresizce yatağımdan kalktım, telefonumu aldım ve sallanarak banyonun yolunu tuttum. Yanından geçerken "Onun da mı çişi var?" diye sordu. "Offf anne!" dedim. Kaşlarını daha da çatarak "Anneye çemkirilmez! Hem yalan mı söylüyorum. Telefonun tuvalette ne işi var?" dedi.

Önemli bir haber bekliyorum diye itiraz etsem, kaçıyor mu haber çıkınca bakarsın diyecek, ardından sabahın köründen beri ayakta olduğunu, evi temizleyip sildiği yetmezmiş gibi kahvaltıyı da hazırladığını, ancak bunu takdir edip teşekkür edeceğime söylendiğimden dert yanacak, oradan sözü babama getirecek, sağlığında onun da tıpkı benim gibi davrandığını, zaten bu dünyaya eziyet çekmek için geldiğini, şu hayatta bir gün olsun gün yüzü görmediğinden bahsederek beni cinayet işlemişim gibi bir ruh haline sokacaktı! Bunları duyunca ister istemez "Ya anne ne dedim şimdi sana?" diye soracaktım. Yanıt vereceğine gözyaşları eşliğinde "Allah canımı alsa da rahatlasam artık." diyerek ağlayacaktı. Bu trajediye sebep olmamak için telefonumu uzattım ve "Haklısın anne. Uyku sersemliğiyle düşünemedim." dedim. Çatılmış kaşları yumuşarken yüzünde "Ne olacak senin bu halin." ifadesi belirdi. Yanından hızla uzaklaşmadığım takdirde "Ah be oğlum yarın öbürsü gün öldüğümde kim toplayacak arkanı? Söyle temiz süt emmiş bir kız bulamadın gitti! Valla gözüm arkada gideceğim. Daha fazla inat etmede isteyelim Nuriye Hanımın kızını. Gülten elimde büyüdü sayılır. Güzellik desen var, hamaratlık desen gani gani. Bir insan daha ne ister bilmem ki?" diyecekti. Ona bu olanağı vermemek amacıyla "Çayı koy hemen geliyorum." dedim ve hızlı adımlarla yanından uzaklaştım. Banyoya girdiğimde aklım hala rüyamdaydı. Kolay mı, gel demişti bana Arzu! Şimdi telefonum çalsa, arayan Arzu olsa. Özledim seni dese. Akşam buluşalım dese. Ulan ölürüm o zaman! Haydi be Arzu öldür beni!

Elimi yüzümü yıkarken aynadaki yansımama baktım. Bir haftadır tıraş olmamıştım. Saçlarım ise darmadağındı. Üstüne üstlük solgun ve bitkin görünüyordum. Buna rağmen yüzümde Arzu'nun gel deme olasılığının yol açtığı kocaman aptalca bir sırıtış vardı!

Mutfaktan içeri girdiğimde bardağımı dolduruyordu. Beni görünce "Bak sahanda yumurta yaptım. Haydi soğutmadan otur da ye." dedi. Çay haricinde canım bir şey istemiyordu, ne var ki bunu söyleyecek cesaretim yoktu. Ufak bir ekmek parçasını yumurtaya banıp ağzıma attım ve bardağımı elime alıp arkama yaslandım. Attığım her adımı avını kovalayan bir atmaca gibi izleyen annem bu davranışımı görünce "Ne oldu şimdi? Beğenmedin mi yoksa?" diye sordu. Vereceğim hiçbir yanıt onu tatmin etmeyecekti. Elinden kurtulmanın tek yolu önümdeki yumurtayı bitirmekti. Başımı önüme eğdim ve içimdeki bulantıya aldırış etmeksizin tabağımı temizledim. Son lokmamı ağzıma atana kadar bakışlarını üzerimden çekmedi. Çayımdan büyükçe bir yudum alırken "Rahatladın mı şimdi" diye sordum. "Biraz da peynir yeseydin tam olacaktı." dedi. "Nasılsa bütün gün evdeyim anne. Gider gelir onu da yerim. Ne olursun artık üzerime gelme." dedim. Yaklaşık iki aydır işsizdim ve iş görüşmeleri haricinden dışarı adımımı atmadığını bilmesine karşın "Neden evdesin?" diye sordu. "Unuttun herhalde anne; işsizim işsiz." dedim. Ne olacak senin bu halin dercesine derin bir iç geçirdi. Duymazlıktan gelip yerimden kalktım ve çayımı tazeledim. Gerisin geri sandalyeme oturduğumda "Hiç mi iş yok?" diye sordu. Yanıt vermeden çayımdan bir yudum içtim. Başını öne eğip bir iç daha geçirdi. Yalan olsa da umut verici bir şeyler anlatmamı bekliyordu, ama olabildiğine yılgındım. Hem ne anlatabilirdim ki? Bu yüzden sustum.

Mutfak camından içeriye sızan güneş huzmeleri, odayı aydınlatmasına karşın, yüreğimizdeki kasvete söz geçiremiyordu. O sıkıntıyla avucumda tuttuğum boş bardakla oynarken birden sandalyesinden kalktı ve konu komşunun yaptığı böreği övdüklerinde yüzünde

BUTT
MKAANS

beliren gülümsemeyle bana baktı. Şaşırmıştım. "Ne oldu yine?" diye sordum. Beni duymazlıktan gelip kendi kendine "Nasıl da unuttum? Bunadım besbelli!" dedi ve koşarak buzdolabına doğru gitti. Avucumdaki bardağı masaya bırakıp gözlerimle onu takip ettim. Dolabı açıp içinden bir tabak çıkardı. Anlaşılan yine bana bir şeyler yedirecekti. "Anne inan ki tıka basa tokum." dedim. "Yemek değil bu oğlum. Şifa sifa." dedi. "Nasıl yani?" diye sordum.

"Hurma bu evladım." dedi.

"Sonuç aynı değil mi anne! Vallahi yiyemem."

"Boş yere yemin etme çarpılırsın oğlum. Hem Naciye Teyzen özellikle senin için getirdi."

"Naciye Teyze mi? Kim o?"

"Evladım nasıl tanımazsın. Hani bundan önce oturduğumuz apartmanda giriş katında otururlardı. Oğlu vardı; Erol. Bütün gün birlikte oynardınız. Bildin mi şimdi."

" Evet. Niye özellikle bana hurma getirmiş?"

"Kocasıyla umreye gidecekmiş. Helalleşmek için geçen ay bana uğradı. Konuşurken söz dönüp dolaşıp sana geldi. İşsiz olduğundan bahsedince çok üzüldü kadıncağız. Umreden döner dönmez yine ziyaretime geldi. Kutsal topraklardayken iş bulman için sürekli sana dua etmiş."

Sağ olsun."

"Bir de bu hurmayı getirdi. Hepsini yesin haftasına kalmaz kesin iş bulur dedi."

"Sen de inandın öyle mi? Anne hurmayla iş bulunduğu nerede görülmüş?"

"Biliyorum biliyorum evladım ama ya olursa! Haydi kırma anneciğini de ye şunları. Hem ne kaybedersin ki?"

Önce hurma dolu tabağa baktım sonra da anneme. Halime üzüldüğü her halinden belliydi ve kadıncağızın elinden gelen tek şey buydu. Onu kırmamak için tabağı elinden aldım ve teker teker hepsini yedim.

"Ohhhh. Şifa olsun oğluma. Tez zamanda iş bulasın inşallah. İçin bayılmıştır şimdi senin. Dur bir bardak su vereyim."

Suyumu içerken cep telefonum çaldı. Bardağı masaya bırakıp yanına koştum. Tanımadığım bir numaraydı. Açıp "Efendim." dedim.

Kapattığımda ağzım kulaklarımdaydı. Bir nara patlattığım gibi anneme sarılıp havaya kaldırdım.

"Dellendin mi be oğlum. İndir beni." diye bağırdı. Nefesim tükenene kadar sözünü dinlemedim.

"Ne oldu deli oğlan?" diye sordu ayakları yere değdiğinde.

"Hazırlan gidiyoruz." dedim.

"Kime?"

"Kime olacak Naciye Teyzeme. Onun o mübarek elini öpeceğim."

"Neden? Yoksa?"

"Evet anne. Arayan başvurduğum şirketlerden biriydi. Hem de en çok istediğim. İş başvurumu kabul etmişler. Öğleden sonra beni bekliyorlar."

"Ne duruyorsun o zaman git bir an önce hazırlan."

Bir çırpıda duş alıp tıraş oldum. Giyinirken sevinçten yerimde duramıyordum. O keyifle "Ah be Arzu!" dedim kendi kendime "bir de sen arasan. Gel desen bana. Bayramım olur bugün bayramım." Sözümü bitirir bitirmez durakladım. Keramet gerçekten hurmadaysa Arzu'da da işe yarayabilirdi. Aklıma gelen düşünceyle annemin yanına gittim ve hurma kalıp kalmadığını sordum. Hepsini yediğimi söyleyince keyfim biraz kaçtı. Yüzümün ekşidiğini görünce merakla "Ne oldu ki evladım?" diye sordu.

"Bir dileğim daha vardı be anne." dedim.

"Hurma kalmadı ama kaysı var oğlum. Gülten yok mu Gülten. Hani seninki! Ha işte onun annesi Nuriye Hanım Malatya'dan getirmişti. O da mübarek bir meyve sayılır. Şifa niyetine ye sonra da muradını dile."

İşin ucunda Arzu olunca bir iki taneyle yetinmeyip arka arkaya on beş tane yedim. Midem kötü olmuştu ama Arzu için değerdi! Üstüne de bir bardak su içtikten sonra evden çıktım.

İnsan kaynakları müdiresi Aylin Hanımla görüşmemiz muhteşem geçti. Ağzından adeta bal dökülüyordu! Aradıkları vasıflara sahip olduğumu, haftaya işe başlayabileceğimi söylemesi yetmezmiş gibi aklımdan geçen ücretin daha fazlasını teklif edince kalkıp onu öpmemek için kendimi zor tuttum. Şirketten dışarı çıktığımda saat dörde yaklaşıyordu. Eve gitmeyi düşünürken telefonum çaldı. Ceketimin cebinden çıkarıp baktım ve o an mutluluktan öldüm! Arzu'ydu. Halimi sormak için aramıştı. İş bulduğumu söyleyince kutlayalım dedi. Biraz ısrar edince altıda Taksim'de buluşmak için sözleştik. Bundan

böyle hurma ve kaysı benim için kutsaldı!

Trafik her zamankinden kötüydü. Bindiğim otobüs adım adım bile ilerlemiyordu. Yol uzadıkça bağırsaklarımda bir hareketlenme başladı! Önemsemeyip camdan dışarı baktım, ancak ilgiyi üzerine çekmeye çalışan kadınlar misali sürekli kendini hatırlattı. Bunun üzerine gözümün önüne Arzu'yu getirip onunla yaşayacaklarımı hayal ettim; bir işe yaramadı. Bağırsaklarımdaki eylem giderek bir isyana dönüşüyor, merkezi yönetimden gelen uyarılara kulak asmıyordu! Oturduğum yerde kıvranırken bir yandan da "Dayan biraz. Alt tarafı iki durak kaldı." diye kendime gaz veriyordum. Gurultular azalacağına arttı ve sonunda gök gürültüsüne dönüştü! Değil iki durak iki saniye bile dayanacak takatim kalmamıştı. Ya sonuna kadar dayanıp kanser(!) olacaktım, ya da içimde biriken karbondioksit, metan, oksijen ve hidrojen sülfitten oluşan gaz bileşkesini salarak dışarıya konser verecektim! Yan gözle yanımda oturan adama baktım; kendi halinde bir ihtiyardı. Büyük ihtimalle beş duyusundan ikisini kaybetmişti! Bunu düşünceyle birlikte hemen bir plan yaptım. Sesin gazdan hızlı hareket ettiği bilimsel bir gerçekti. Bu durumda osurur osurmaz yerimden fırlayacak ve hızla arka kapıya ilerleyecektim. On beş yirmi saniye sonra oturduğum koltuktan yayılacak kokunun faili yanımdaki ihtiyar olacaktı. Otobüstekiler rahatsız olsa da koku alma duyusu körelmiş olan amca olayı umursamayacaktı. Zihnimde yaptığım bu hesabın ardından kafamı öne eğdim ve bakışlarımı yerdeki belirsiz bir noktaya dikip yüzüme çok derin düşüncelere dalmış görüntüsü vererek bir güzel osurdum!

Kusursuz cinayet yoktur derler. Katil olayı ne kadar iyi planlarsa planlasın arkasında mutlaka bir iz bırakırmış. Osurma eylemimi en ince detaylarına kadar düşünmeme karşın, anında yakayı ele verdim. Öncelikle sesi iyi ayarlayamamıştım, ama bundan daha kötüsü; insanı rahatlatan, huzur veren, adeta Nirvana'ya ulaştıran o eylem sadece gaz çıkışıyla sınırlı kalmamıştı! Altımda bir cıvıklıkla hissetmemle birlikte etrafa katlanılmaz bir koku yayıldı. Duyduğum utançtan dolayı kımıldayamıyordum. Otobüsteki yolcular bana bakarak ellerini burunlarına götürdüler. Tek tek benden uzaklaşırlarken bir yandan da söyleniyorlardı. Ama asıl öldürücü darbeyi ihtiyar amca vurdu. Kafasını bana doğru çevirdi ve en arkadakilerin bile duyacağı bir sesle "Altına mı sıçtın yoksa?" diye sordu, ardından kalkıp arkaya gitti. Amcanın bu sözleriyle içimdeki yaşama sevinci öldü.

Duyduğum utançtan dolayı ter içindeydim. Otobüs dolu olmasına karşın önüm, arkam, yanım boşalmıştı. Kimseyle göz göze gelmemek içim kafamı öne eğdim. Bu şekilde ne kadar beklediğimi bilmiyorum. Bir süre sonra otobüs durdu ve insanlar indi. Ancak o zaman başımı kaldırıp etrafıma bakındım: Taksim'deydik. Yavaşça yerimden kalkıp dışarı çıktım. Olay yerinden uzaklaşır uzaklaşmaz sağ elimle pantolonumun arkasını yokladım; ihtiyar amca haklıydı, altıma yapmıştım!

Attığım her adımda arka tarafımdan paçalarıma doğru sıvı akışı oluyordu. Bu halde Arzu ile buluşmam olanaksızdı. Annemin rahatsızlandığını bu yüzden gelemeyeceğimi söylemek için telefonumu çıkardığımda, arkamdan birinin seslendiğini duydum. Döndüğümde karşımda Arzu vardı. Bütün kızlar randevularına geç kalırken neden bu kız erken gelmişti? Şansıma küfrederken bana doğru elini uzattı. Sıkarsam tüm şansımı yitirirdim, sıkmasam en fazla görgüsüz olurdum. Mantığımı dinledim ve uzattığı eli görmezlikten geldim. Bozulduysa da pek belli etmedi. Neşeli bir ses tonuyla işyerinden erken çıktığını, mağaza gezmeyi planladığını, beni görünce hemen yanıma geldiğini söyledi. Aylardır peşinde koştuğum kızı boktan bir sebeple kaybetmek üzereydim. Ne yapacağımı bilmez halde aptalca sırıtırken nereye gideceğimizi sordu. Yeni bir pantolon almadan lokantaya gidemezdim. Bu yüzden "Elbette mağazaya."dedim. Şaşırdı ve duygusunu saklamaya gerek duymadan "İşe girmeni kutlayacağız sanıyordum." dedi.

"Elbette kutlayacağız. Ama vakit erken! Önce planladığın gibi alışveriş yapalım sonra âlemlere akarız." dedim.

Önerim hoşuna gitmişti. Arzu, ben ve katlanılmaz kokum

hep birlikte İstiklal caddesine doğru yürümeye başladık. Rahatsız olmaması için aramıza mesafe koymuştum, ama her adım attığımızda bana doğru yaklaşıyor, bende sistematik olarak ondan uzaklaşıyordum. Bu arada bağırsaklarım yeniden guruldamaya başlamıştı.

Suçu üzerimden atmak için "Havada kötü bir koku var. Sanki bir yerlerde lağım patlamış."dedim. Umursamaz bir edayla sağ omzunu yukarı kaldırdı ve "Bilmem. Bir haftadır nezleyim. Burnum hiç koku almıyor." Uzun bir aradan sonra ilk defa rahat bir nefes alıp ona biraz yaklaştım.

Mağazaya girerken "Bir şeyler alacak mısın, yoksa sadece bana eşlik mi edeceksin?" diye sordu. Alacağımı söyleyince "O zaman sana yardım edeyim. Meraklanma zevkliyimdir." dedi. Telaşla alt tarafı kot alacağımı, benimle oyalanacağına alışverişiyle ilgilenmesini, böylece yemekte daha çok vakit geçirebileceğimizi söyledim. "İyi ya sen bilirsin." dedi ve yanımdan ayrıldı.

Pantolonum açık renkliydi ve büyük ihtimal arkamda kocaman bir leke olmalıydı. Duvara yaslanıp kendimi garantiye aldıktan sonra tezgâhtara seslendim ve bedenimi belirterek kot pantolon ve gömlek istedim. Siparişlerimle yanıma gelince kokuyu hisseti ve yüzünü buruşturdu. Kendimi aklama amacıyla bende yüzümü buruşturdum ve "Mağazanız çok kötü kokuyor. Hayırdır lağım filan mı patladı." diye sordum.

"Bilmiyorum. Az öncesine kadar böyle bir koku yoktu. Birden başladı."dedi.

"Bence kesinlikle tuvaletten geliyor. Acilen tesisatçı çağırmanız gerek." dedim.

"Haklısınız. Bu arada giysilerinizi denemek ister misiniz?" diye sordu.

"Çok isterdim ama kokuya dayanamıyorum. Siz işlemlerimi bitirin de gideyim." dedim.

Kasiyer uzattım karttan ücreti tahsil ederken Arzu yanıma geldi. İki penye bir de etek almıştı. Biran önce dışarı çıkmadığımız takdirde foyam ortaya çıkacaktı. Bu yüzden itirazlarına rağmen onun ücretini de karttan çektirdim. Tezgâhtar ikimizin aldıklarını ayrı poşetlere koyup bize uzatırken kokudan dolayı defalarca özür diledi.

Lokantanın merdivenlerini çıkarken bağırsaklarım artık söz dinlemez hale gelmişti. İkinci defa altıma kaçırmak üzereydim. Garson bizi masamıza doğru götürürken "Sen otur ben hemen geliyorum." dedim. Çektiğim sıkıntıdan dolayı yerimde duramıyor sürekli hareket ediyordum. Halime bakınca güldü ve "Anladım. Rahatına bak." dedi. Kendi poşetimi alıp onunkini uzattım ve pantolonumun arkasını görmemesi için gerisin geriye yürüyüp salondan çıktım. Tuvaletin kapısından içeri girer girmez içimdeki gazı özgür bıraktım ve aynı anda bağırsağımda birikenler paçalarımdan su gibi akmaya başladı. Arkamda izler bırakarak kabine girip klozete oturdum ve dakikalarca yerimden kalkmadım. Rahatlamamın ardından kıyafetlerimi gözden geçirdim. Pantolon ve külotum tamamen, gömleğim ise yarıya kadar batmıştı. Ceket ise idare eder haldeydi. Onu kapı koluna asıp üzerimdekileri çıkarttım. Bunları çöpe atamazdım, zira leş gibiydiler ve benden sonra içeriye giren ne halt yediğimi hemen anlardı. Elimdekileri dertop yapıp içeriye azıcık hava gelsin diye yarı açık bırakılan pencereden dışarı attım. Koku elbiselerimle birlikte azalmıştı. Rahat bir nefes alıp tuvalet kâğıdını ıslatıp üstümü ve ayakkabımı temizledim. Artık yeni elbiselerimi giyip Arzu'nun yanına gidebilirdim.

Poşeti açmamla biranda ağlamaya başladım. Kendimi bir türlü durduramıyordum. Gözlerimden oluk gibi gözyaşları akarken kahkahalarla güldüm, ardından deliler gibi duvarları tekmeledim. Nefesim tükendiğinde ise çırılçıplak klozete oturdum ve poşetten çıkarttığım Arzu'nun penyesiyle yüzümü sildim.

Dışarıda beni bekleyen sevgili, elimde içine asla sığmayacağım penye, kapı kolunda ceket, ayaklarımda ise ayakkabılar vardı.

Biraz olsun toparlanınca cep telefonumdan arkadaşımı arayıp durumu anlattım ve bana giyecek bir şeyler getirmesini istedim. Klozette geçirdiğim o iki saat boyunca ne kapıya vurup "İçine mi düştün birader?" diyenlere yanıt verdim, ne de Arzu' un aramalarına. Sadece sessizce halime ağladım.

YEŞİL
GÖZLÜ BÜYÜCÜ
ÜLKÜT ZİLELİ

GÖKTUĞ Yeşil Gözlü Büyücü

19
GAGGURR
HH HOMLORA
HAYDİ KOCA GAFER ATEEŞŞ!..
ÇAT! ÇAT!
ZIZZZPP
HERİFTE NE KAFA VARMIŞ BE... OK BİLE İŞLEMEDİ.
VAKİT KAYBETMEDEN BAŞKA BİR ÇARE DÜŞÜNELİM.
ÇABUK YERİMİZİ DEĞİŞTİRELİM BU TARAFA GELİYOR.

21
KALLEŞLİK FALANDA YOK ERKEK ERKEĞE BİLEĞİMİZİN GÜCÜ İLE DÖVÜŞECEĞİZ ANLAŞTIK MI ?
TAMAM
?
İLK VE SON YUMRUĞUMU PATLATIYORUM.
AARRIMMGH!
VIJJT
HAH İŞTE YAKALADIM

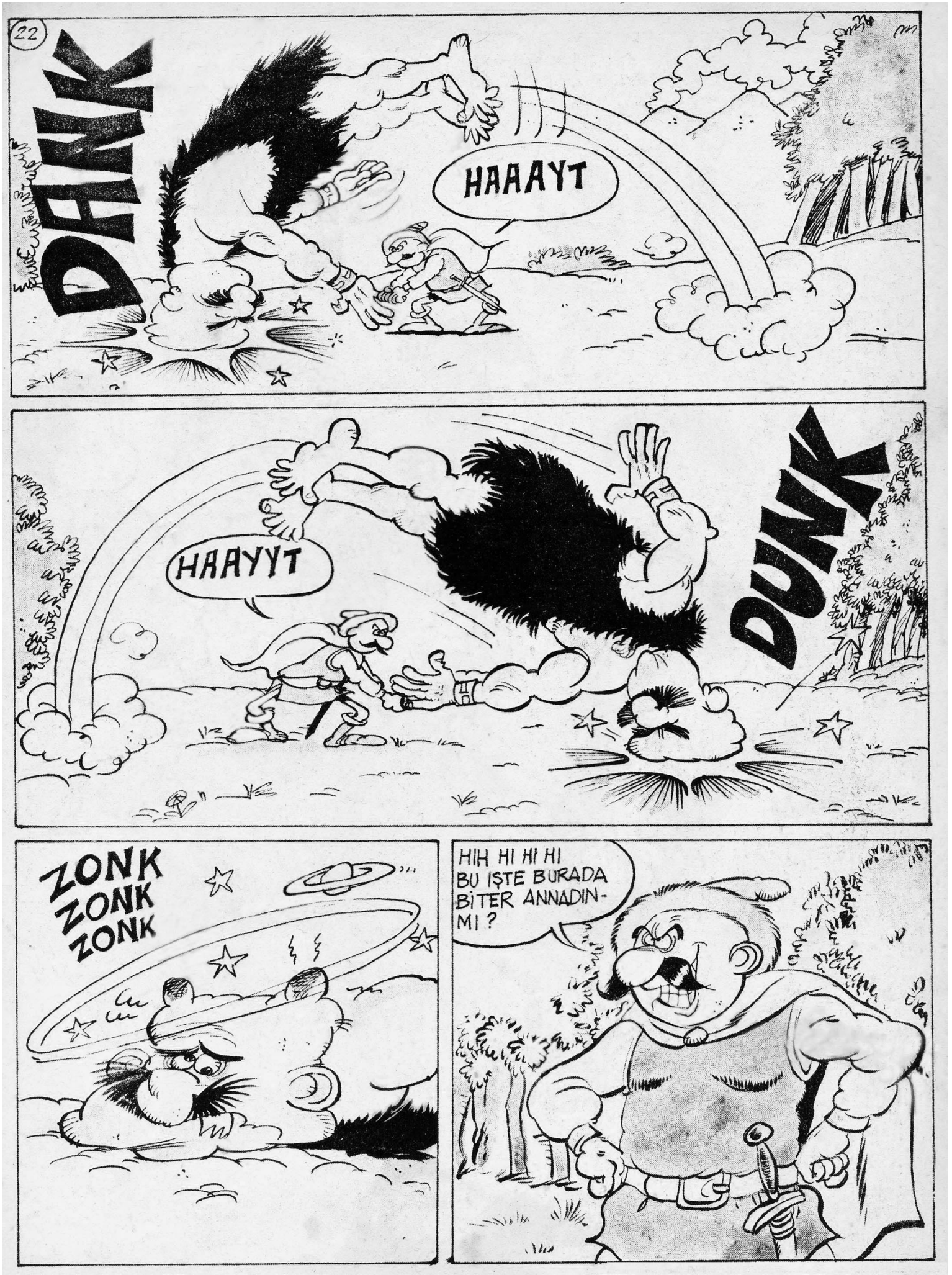
22
DANK
HAAAYT
HAAYYT
DUNK
ZONK
ZONK
ZONK
HIH HI HI HI
BU IŞTE BURADA
BİTER ANNADIN-
MI ?

GÖKTUĞ Yeşil Gözlü Büyücü

Devam edecek...

Kırmızıfare

ÇOCUKLAR İÇİN EDEBİYAT DERGİSİ
(Mavibulut Yayınları)

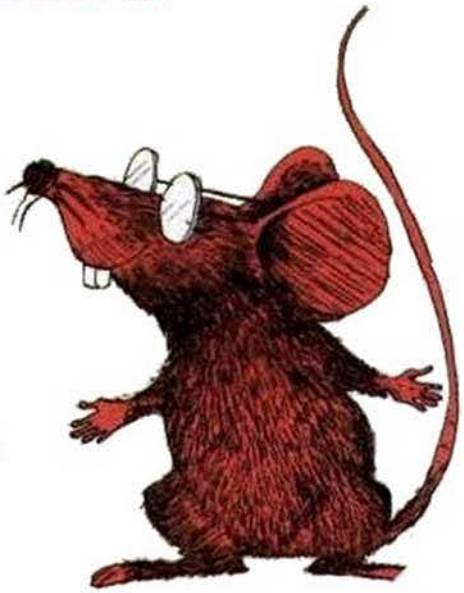

Kırmızıfare, **"Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi"** olma hedefi ile Eylül 1990 tarihinde yayına başlamış ve bu misyonu tüm yayın periyodu boyunca sürdürmüştür. Sahibi ve Sorumlu Müdürü **Fatih ERDOĞAN**, derginin bazı sayılarına çizdiği kapakların yanı sıra arka kapakta tek sayfalık mini çizgi romancıklar da hazırlamıştır. Derginin kapaklarında **Fatih ERDOĞAN** dışında **Barbara FIRTH, Attila AKDENİZ, Sibel DEMİRTAŞ, Zeycan GÜLEÇ**, Başak Çocuk dergisinden hatırlayacağımız **Nural BİRDEN** ve **Mustafa DELİOĞLU**'nun yanı sıra, çocuk dergilerinin unutulmaz ismi **Mustafa EREMEKTAR**'ın (mıs-tık) adlarına da rastlamak mümkündür.

Bazı sayılarda arka kapakta rastlanan küçük çizgi hikayeyi saymazsak, dergide neredeyse çizgi roman yok gibidir. Bildiğimiz çocuk dergilerinden farklı, sayfalar boyunca devam eden hikayeler vardır ve bu hikayelere küçük resimler eşlik eder. Hikaye ve şiirleri destekleyen resimler çok iddialı çizimler olmayıp, basit, hikayeleri yalnızca destekleyecek tarzda çalışılmış çizimlerdir ve hemen hemen çoğu siyah beyazdır.

Elvan
ADIGÜZEL

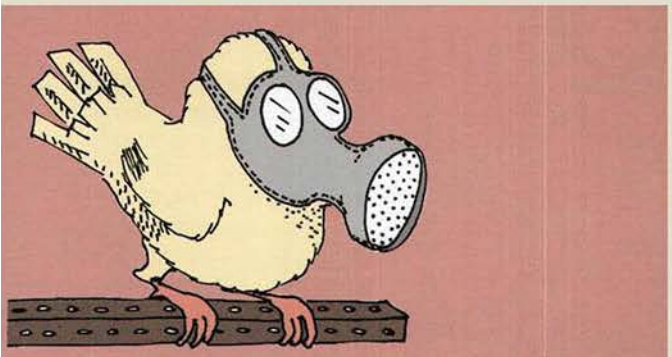

KUŞLAR

Ne evlerinde soba yanar,
Ne otomobil kullanırlar.
Üstelik sigara da içmezler
Ve fabrika işletmezler bilirsiniz.
Düşünmezler mi dersiniz, "Nedendir,
Nedendir bu çektiğimiz;
Soluduğumuz bu pis hava, bu duman, bu is?
Gitmeliyiz,
Anlaşıldı, insanlardan uzaklara gitmeliyiz."

Ayla Çınaroğlu

Dergiden bir örnek sayfa. Tıpkı yandaki metinde Kırmızıfare'nin kendi ağzından ifade ettiği gibi: güzel resimlerle, ferah bir sayfa düzeniyle...

Temmuz 2016 Tarihli 100. sayısında Kırmızıfare, kendisine yöneltilen soruları cevaplarken, adının nerden geldiğine ve amacına ilişkin ifadelere yer verir:

- ***Kırmızıfare, adın neden Kırmızıfare?***
- *İlk yayınlandığım yayınevinin adı 'Redhouse' idi, yani 'kırmızı ev'. Çocuk dergisi çıkarma fikri konuşulurken böyle bir derginin yayınevinin bütçesini kemireceği dile getirilince, eh bir kemirgen olarak, 'kırmızı evin faresi' anlamında 'kırmızı fare' adı bana yakıştırıldı.*
- ***Amacın neydi? Çocuklara neler söylemek istiyordun?***
- *Amacım okunmaktı. Sadece okunmak ve okumanın tadını yaşatmak. Bunun için de sayfalarıma bol bol 'okunacak' şeyler almaya çalıştım; öyküler, güzel şiirler, masallar, kitaplardan söz eden hoş yazılar... Ama şunu istedim: Çocuklara söyleyecek güzel sözü olanların, bu sözlerini (güzel söylemeleri koşuluyla) çocuklara sunmak. Bunu güzel resimlerle, ferah bir sayfa düzeniyle, yaşa uygun görünümle yapmak.*

Dergi içindeki çizimlere bakıldığında karşılaşılan isimler şunlardır; **Fatih ERDOĞAN, Aytül AKAL, Selma YİĞİTER, Erol TAŞTAN, Huban KORMAN, Ayşe ÇINAROĞLU, Elif KAYAMAN, Ferit AVCI, Seza AKSOY** ve mizah dergilerinden aşina olduğumuz **Kemal URGENÇ** ve **Kemal Gökhan GÜRSES**.

Yazar kadrosunda yer alan isimler ise; **Turan YÜKSEL** (İpucu Bizden Çözüm Sizden), **Abbas CILGA, Gülsevin KIRAL, Mehmet GÜLER, Serhan SERNİKLİ, Ayla ÇINAROĞLU** ve **Nehir TINAZ. Orhan Veli KANIK, Oktay RİFAT** ve **Sumru BALIKÇIOĞLU**'dan şiirlere de rastlamak mümkündür.

Dergide, hikayelerin yanı sıra dünya masallarından örnekler, **Selma ERDOĞAN**'ın hazırladığı ve çocuk kitaplarının tanıtıldığı "Bir Kitap Bir Yazar" köşesi ve okuyucu fotoğraflarının yer aldığı "Biz Bize" köşesi mevcuttur.

1992 yılındaki 14. sayısı ile birlikte, **Kırmızıfare**'nin iki aylık olan yayın periyodu bir aya inmiştir. 12. sayıdan itibaren 40 sayfaya çıkartılan dergi ilerleyen sayılarında dergi okurlarının yazıları ile oluşturulan ve derginin ortasında yer alan 4 sayfalık **"Fındık Faresi"** adında bir de ilave vermeye başlamıştır.

Mavibulut Yayınları'nca çıkartılan **Kırmızıfare** dergisinin yayımına 2000 yılında ara verilmiş, 5 yıl sonra, 24. İstanbul TÜYAP Kitap Fuarı'nda 93 No'lu sayısı ile tekrar okuyucularına sunulmuştur. Ocak 2005'ten sonra aylık periyotta yayınlanan derginin ikinci yayın süreci birincisinden daha kısa sürmüş, 14 sayı devam edebilmiştir. Abonelik sistemi ile dağıtımı yapılan **Kırmızfare**'nin yayınına 2007 yılı Ocak ayında bir kez daha ara verilmiştir.

Fatih ERDOĞAN

Kırmızıfare'nin sahibi ve sorumlu müdürü Fatih ERDOĞAN'ın, "Çocuklarla...Kitaplarla..." adlı kendi internet sitesinde yer alan kısa özgeçmişi... *

*23 Nisan 1954 yılında İzmir'de doğdu. Kültür Koleji'ni ve Robert Kolej'i bitirdikten sonra, Boğaziçi Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümü'nden mezun oldu. 1980 yılında, Türkiye'de sadece çocuklar için kitap yayımlayan ilk yayınevi Mavibulut'u kurdu. Aynı yıl, ilk kitabı **"Pan ve Çiçeği"** ile Kütüphaneciler Derneği tarafından düzenlenen Resimli Kitap Yarışması'nda birincilik ödülünü aldı. O günden beri çocuklara yönelik çok sayıda kitap yazdı, resimledi, çevirdi ve editörlüğünü yaptı. Yazdığı 65 adet kitap bugüne dek bir milyonu aşkın okura ulaştı.*

*Dünya'nın önde gelen birçok çocuk yazarının pek çok eserini Türkçeye çevirdi ve yayımladı. **Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi** ve **Binbirkitap Çocuk Edebiyatı Araştırmaları Dergisi** adlı iki dergi çıkardı. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Kütüphanecilik Bölümü'nde dersler verdi ve aynı bölümde yüksek lisans ve doktora yaptı. Çeşitli gazete ve dergilerde çocuk edebiyatı ve çocuk kitaplarına ilişkin makaleler yazdı. İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde **"Çocuklar için Yazmak"** adlı yetişkinlere yönelik bir seminer, Yeditepe Üniversitesi'nde Yaratıcı Yazarlık, Maltepe Üniversitesi'nde, Aydın Üniversitesi'nde Çocuk Edebiyatı dersleri verdi. Türkiye'de bugüne dek çok sayıda ödül alan **Fatih ERDOĞAN** dünyanın en büyük çocuk edebiyatı ödülü olarak bilinen Astrid Lindgren Anma Ödülü'ne (Astrid Lindgren Memorial Award – ALMA) 2016, 2017 ve 2018 olmak üzere üç kez aday gösterildi.*

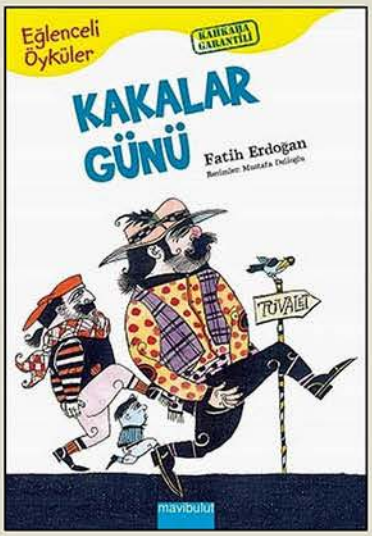

*** https://www.fatiherdogan.com/kisa-okullar-icin/**

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi, şu an yayında olmayan kendi internet sitesinde amaçlarını şöyle duyurmuştur;

Okumayı teşvik:

Kitap ve dergi okuru olmak küçük yaşlarda edinilmesi gereken alışkanlıklardandır. Ancak bunun için çocuklara sunulan metinlerin özenli seçilmiş olması ön koşuldur. Bu amaçla **Kırmızıfare** ülkemizin en iyi çocuk yazarları ve çizerleriyle çalışmayı ilke edinmiştir.

Dilimizi sevdirmek:

DAĞLARCA''nın, "Türkçem benim, ses bayrağım!" diyerek nitelediği dilimizin tadına varmak çocuk yaşlarda nitelikli edebi metinlerle karşılaşmakla başlar. Dergimiz, dilimizin doğru kullanılması yönünde titizliğini hep korumuştur.

Yarının okurunu oluşturmak:

Çocukken edinilen okuma alışkanlığı, sağlıklı beslenerek sürdürüldüğünde yarının nitelikli okurunun temelleri atılmış olur. Bu, yalnızca yazmaya meraklı birkaç çocuğun bireysel seçimi değil, hangi alana ya da mesleğe eğilimli olursa olsun, tüm bireylerin yaşam kalitesini yükseltecek bir yaşam tarzı seçimidir. **Kırmızıfare** seçilen öykülerden, değindiği konulara dek bu yaklaşımı hep korumuştur.

*Arka kapak; hikaye ve çizim **Fatih ERDOĞAN**. Dergide ender rastlanılan çizgi hikayelere bir örnek.*

düştüm yollara. Az gittim, uz gittim. Çok, çok uzun yol gittim. Hiç, ama hiçbir masala giremedim. Canımı sıkıldı, çok da yoruldum. "Ne yapsam, ne etsem, ben bu işi nasıl çözsem," diye düşünürken, Keloğlan'a rastladım. "Ona sorarım," dedim, sevindim. Keloğlan da okuma yazma bilmiyordu, üstelik, anası onu "hiç" almaya göndermişti, ama o yolunu şaşırmıştı. Durmadan "hiç alacağım, hiç alacağım" diyor, kimseyi duymuyordu. Ben düşünür, taşınırken annem buna yetişti. "Hadi bakalım yatağa," dedi. Dedi ama, Keloğlan'ı duyunca, yemeğe tuz koymadığını, hem de ocakta unuttuğunu hatırladı, geri döndü. Annem döndü, ben yürüdüm. Az gittim, uz gittim. Kınalı kekliklerle dost oldum, telli turnalardan haber sordum, ceylanlarla yarıştım, tek gözlü devlerle dövüştüm, serin pınarlardan kana kana su içtim. Sonunda yemyeşil, çiçekli bir ovaya vardım. Bir de ne göreyim? Bir yanda, prensle prenses birbirlerine sarılmış gülümsüyorlar, öte yanda çocuklar kerevete çıkmış, gökten düşen elmaları yiyorlar. Anladım ki, ben masalın sonuna varmışım. Çok yorulmuştum, kerevete üştüm. Elimamı yedim, uyudum. Rüyamda çok güzel bir masal gördüm.

Bir varmış, bir yokmuş,
Evvel zaman içinde,
Kalbur saman içinde...

***Kemal URGENÇ**'in çizgileriyle desteklenmiş bir sayfa*

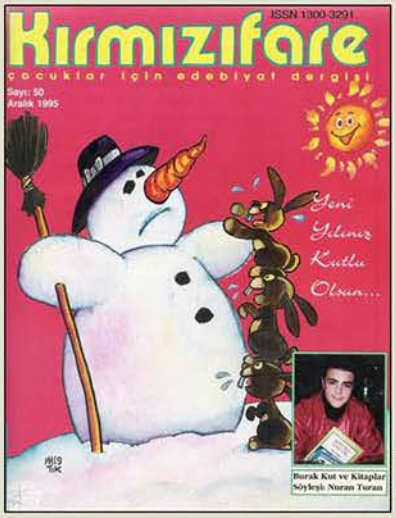

***MIS-TIK**'tan bir kapak örneği*

***Selma ERDOĞAN**'ın hazırladığı "Bir Kitap Bir Yazar" sayfası*

Kırmızıfare, farklı içeriği ve formatı ile dikkat çeken ve kesintilerle de olsa 17 yıl boyunca yayınlanmış bir çocuk dergisidir. Bu güzel çocuk dergimizin bir gün tekrar yayın hayatına dönmesi dileklerimle kapatıyorum yazıyı.

Pina konuştukça, insanlar küçük kızın aklına bunca fikrin nasıl geliğini soruyorlardı birbirlerine.

"Belki tatile çıkmışlardır, yaz bitince döneceklerdir. Belki de gençler evlenmiş, ihtiyarlar emekliye ayrılmıştır!"

İnsanlar, "Bu kadarı da fazla ama," diye düşünmeye başladılar artık.

"Sakın, masalları film yapmak için senaryo haline getirmiş olmasınlar!.. Ya da biri kötü anlattığı için masallar gücenmiş olmasın!"

Böylesine bir hayal gücü herkesin şüphelenmesine neden oldu. Sonunda belediye başkanı dayanamayıp, "Nerden aklına geliyor böyle şeyler! Sakın masalları sen almış olmayasın?" diye sordu Pina'ya.

Masalları kızın alıp almadığından emin olmak için üstünü aradılar. Ama bulamadılar. Belediye başkanı kızın röntgen makinesine sokulmasını söyledi. İşte o zaman her şey ortaya çıktı! Bütün masallar kızın karnında durmuyorlar mıydı?

Kız masalları öyle çok seviyordu ki, dinlemekle okumakla kalmıyor, masalları yiyordu. Çok seviyordu masalları, çiğ çiğ yiyordu, ne tuz, ne biber, ne yağ, ne limon ekiyordu!

Pina'nın utançtan yüzleri kıpkırmızı olan annesiyle babası, "Bilmiyorduk! Nerden bilebilirdik ki? Aslında uzun zamandır doğru

5

Sanal alemde Kırmızıfare'ye ilişkin yazılan çizilenlere bakarken, ekşi sözlük yazarlarının yazdıkları da çıktı yoluma. O kadar güzel şeyler yazmışlar ki, dokunmadan geçmek olmazdı:

- *Babamın ilk sayısından beri biriktirdiğim iki koca klasör dolusunu arkadaşının çocuklarına verdiği, yıllarca geri almaya çalışıp başarılı olamadığım, en son geçen kitap fuarında **Fatih ERDOĞAN**'ı bulup ona sorduğum ve kendi ellerinde de kalmadığını söylediğinde beni çok üzen, öyle ya da böyle edebiyatı, okumayı sevmemin en önemli etkenlerinden biri olan, içindeki hikayelerin çoğunu hala hatırladığım, günümüzde olmamasının büyük bir eksiklik olduğunu düşünürken yeniden çıktığını duymamla beni çok mutlu eden "çocuklar için edebiyat" dergisi. Gerçi teknolojik bir doyumsuzlukla çevrelenmiş günümüz çocuklarını ne derece ilgilendirir bilmem, ama ben bu yaşıma rağmen yine keyifle okuyacağıma eminim.*
- *Türk çocuklarının başına gelmiş en iyi iki şeyden biri. Diğeri için (bkz: **Doğan Kardeş**).*
- *Yeniden çıkmaya başlamış, çocukluğumuzun efsane dergisi. İllüstrasyonları da **Mustafa DELİOĞLU** yapıyomuş.*
- *Çok sevdiğim, hala ara ara çıkarıp okuduğum, tıfıl bir veletken gidip Fatih ERDOĞAN'la konuşup maskotuna sahip olduğum, geçmişimdeki güzel şeylerden biri..*
- *Küçükken üye olduğum, sanırım artık çıkmayan, doğum günlerinde kitap yollayan güzel çocuk dergisi. Ayrıca **Fatih ERDOĞAN** hala üyelerini hatırlayıp beni dumurdan dumura koşturmustur.*
- *Dergide bir çocuğun ismi ile yayınlanan şiirin **Behçet NECATİGİL**'e ait olduğunu belirttiğim bir düzelti mektubuma **Fatih ERDOĞAN**'ın kendisi bir mektup ve kitap ile karşılık vermişti. Mest olmuştum küçücük yaşta... Normal de değilmişim hani, ilkokul ve **Behçet NECATİGİL**... Sanırım bu derginin okurları da o yaşta da sonra da hiçbir zaman normal olamadı. Çok ama çok güzel bir dergiydi...*
- ***Doğan Kardeş** aldığım dönemde abone olanlara gönderilen, çocuklar için hazırlanan bir edebiyat ve şiir dergisiydi. Pek şeker resimler vardı içinde. Bir kere derginin çıkartıldığı minik binaya gitmiştim, ilgilenmişti herkes, çok mutluydum o yıllar.*
- *Winnie the Pooh'nun çizgi filmi daha Türk televizyonlarında yayınlanmazken, bu dergiden okur idim. Okumayı «Ali topu at" tan değil de **Kırmızıfare**'den öğrenmiştim. Özledim.*

https://eksisozluk.com/kirmizifare--215989?p=1
https://eksisozluk.com/kirmizifare--215989?p=2

Yeni Çıkan

BAŞVEKİL'İN MAHDUMU

"Dünyaya gelen her insan mutlu olmayı mı hedeflemelidir, bilmiyorum. Belki de öyledir. Eğer amaç mutluluksa insanların büyük çoğunluğu için ona ulaşmak, yaygın inancın aksine, hiç de zor değil bence.

"Başvekil'in Mahdumu", H.Adil Dönmez'in yaklaşık yirmi beş yıldan beri yazmakta olduğu güldürü öykülerinden oluşan, altı kitaplık bir serinin yayımlanan ilk kitabıdır.

Yazar kitabı ile ilgili olarak şunları anlatıyor:

"Dünyaya gelen her insan mutlu olmayı mı hedeflemelidir, bilmiyorum. Belki de öyledir. Eğer amaç mutluluksa insanların büyük çoğunluğu için ona ulaşmak, yaygın inancın aksine, hiç de zor değil bence. Yaşamdan aldığımız keyif veya duyumsadığımız sıkıntı, yaşama nasıl baktığımızla çok fazla ilişkili. İşte bu yüzden gülmeyi de güldürmeyi de seviyorum. Çünkü gülmek mutluluğun varlığını kanıtlıyor. Yazdıklarımın tamamı klasik güldürü öyküsü olarak tanımlanamasa da hepsinin bir yerlerinde, yaşama muzip bir gözle bakan adamın parafını mutlaka göreceksiniz.

Bu kitaptaki öykülerin bir kısmını, Antalya'daki ulusal gazetelerde muhabirlik yaparken kaleme almıştım. Emekli olup memleketim Kastamonu'ya yerleştikten sonra hepsini bir kitapta toplamak istedim. İlk yazdığımla en son yazdığım arasında yaklaşık 20 yıllık büyük bir zaman dilimi var. Bu kadar zamanda sadece insanlar değil şehirler, ülkeler, kültürler bile değişir. Doğal ki mizah da değişti. Bu yüzden eski ve yeni öyküleri bir arada sunmanın okuyucu için ilginç olabileceğini düşündüm."

Başvekil'in Mahdumu kitabı D&R, Idefix, Kitapyurdu ve Nadir Kitap gibi İnternet sitelerinde satışta bulunuyor.

Atilla Bilgen

Kavga etmeye niyetlendiğinde, karşında duran kitap, günce, kalem seni sessizce dinleyip söylediklerine karşılık vermezse, çıldırırsın. İtiraz etmesi için için yalvarırsın, ancak inatla susmaya devam eder.

BİR GÜNCENİN DELİSİ 8

Kavga etmeye niyetlendiğinde, karşında duran kitap, günce, kalem seni sessizce dinleyip söylediklerine karşılık vermezse, çıldırırsın. İtiraz etmesi için için yalvarırsın, ancak inatla susmaya devam eder. Bir süre sonra sıkılıp sen de susarsın. Ama içindekileri tam olarak boşaltamamışsındır. Bunun huzursuzluğuyla ona bakarsın. Patlaman için bir mimiği yeter sana. Bu fırsatı yakalayamayınca daha da hırslanır ve bir kez daha üzerine gidersin. İşte o an patladığında yalnız karşındakini değil kendini de yok edecek bir bombaya dönüşmüşsündür. Neslihan bizden farklı olarak insandı, ama koltuktan fırladığı sırada ruh hali galiba böyleydi. Gamsız'a doğru ağır adımlarla yaklaştı ve nefret dolu gözlerini üzerine dikti. Rahatsız olup ürkeceğine olacağına gülümsedi.

Gamsız'daki bu anlamsız mutluluk benim bile sinirimi bozmuştu. Beklemediği bu tepki karşısında Neslihan ne yapacağını bilemedi. Çekip gitmekle kalmak arasında bir süre bocaladı, ardından yüzünü buruşturup derin bir nefes verip "Lanet olsun" diye bağırdı. Gamsız'ın yüz ifadesinde bir değişiklik olmayınca gerisin geriye dönüp oturduğu koltuğa gitti, çantasından paketini çıkarıp bir sigara yaktı. Çektiği ilk nefeste gözü pencereye takıldı. Elindeki sigarayı küllüğe bırakıp oraya doğru gitti ve ani bir hamleyle perdeyi sonuna kadar açıp sokağa baktı.

"Deli misin sen? Perde sonuna kadar açılır mı hiç?"

Diye bağırdı ve koşarak yanına gelip perdeyi kapattı. Neslihan şaşırdığı kadar korkmuştu. İki adım gerileyip "Neler oluyor? " diye sordu.

"Apartmana girdiğinden fark etmedin mi adamları?"

"Hangi adamları?"

"Peşimdekileri… Biliyor musun onlar kapımdan bir dakika olsun ayrılmıyorlar. Her hareketimi takip ediyorlar. "

"Kim bunlar?"

Gamsız elini kafasına götürüp bir süre saçlarını karıştırdı. Bu arada bakışlarını Neslihan'dan kaçırmıştı. Az evvelkinin aksine zor duyulan bir sesle "Boş ver" dedi "ne kadar az şey bilirsen senin için o kadar iyi olur."

O denli inandırıcıydı konuşuyordu ki olayları bilmesem neredeyse ben bile paniğe kapılacaktım. Neslihan kaşlarını çatmış, gözlerini kısmış duyduklarını sindirmeye çalışırken Gamsız "Umarım içeri girerken seni görmemişlerdir, yoksa… Yoksa senin de peşine takılırlar." dedi.

"Neler diyorsun hiçbir şey anlamıyorum. "dediği sırada birden durakladı. Gözleri halının saçaklarına takılmıştı. Uzun bir süre hiç konuşmadan öylece durdu. Başını kaldırdığında yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

"Sonunda masken düştü değil mi? Deşifre oldun ve peşine düştüler. Bir zamanların acımasız avcısı şimdi oldu av! Benim için endişelenmene gerek yok. Zamanında kimsenin canını yakmadım, bu yüzden beni umursamazlar. Onların işi seninle." dedi.

Küçümseyici bir tavırla söylediği bu sözlerden sonra haklılığını onaylatırcasına Gamsız'ın yüzüne baktı, ancak aradığını bulamayınca yıllardır içinde biriktirdiklerini bir nefeste boşalttı: "Bugüne kadar sustum, alttan aldım, ama artık yeter. Yıllardır hep savundum seni. Hakkında anlatılanları hiç sorgulamadım. Yalan deyip geçtim. Çünkü o dedikoduları asla sana yakıştıramadım. Senin için sivil dediler; güldüm, bizi ele veriyor dediler; tırnaklarımı gösterdim. Polis tüm eylemlerimizden haberdarlar dediler; tesadüfe bağladım. Senin haricinde herkes içeri düşmeye başladığında bile kendimden kuşkulandım senden asla. Seni sevdim be Allahın belası. Hem de her şeyden çok."

Yıllardın öfkesi dudaklarından bir çırpıda çıkmıştı. Soluksuz kalmanın yorgunluğuyla bir süre sustu, yeniden konuşmaya başladığından gözleri ateş saçıyordu.

"16 Mart 1978 günü üniversiteden çıktığımızda bomba atıldı üzerimize, yedi canımız gitti, o gün bir tek sen yoktun aramızda. Neden? Cevabı basit asılında; katliam olacağını biliyordun! Bizi uyarmaya bile gerek görmedin. Kim bilir belki de eylemi sen planladın! Cenaze töreninden dönerken Ayhan bizi kenara çekip olanları kanıtlarıyla anlattı, yine de inanmadım. Ama ne yalan söyleyeyim bir şüphe düştü yüreğime. O günden sonra yaptığın her hareketi başka gözle izledim. Bizimkiler tek tek içeri düşerken nedense bir sen yakalanmıyordum. Bunları bildiğim halde yine de kaçamadım senden. Gün be gün ölüyordum, lakin sen farkında bile değildin. 12 Eylül'den sonra sonunda seni de içeri aldılar. Ne var ki onun nedeni çok farklıymış! Yokluğundan yararlanarak kaçtım. Yine de yüreğim bir kor gibi yandı yıllarca. Beynimin bir köşesi suçsuz olduğun ve sana haksızlık yaptığımızı haykırıp durdu ve bu şüphe bir fare gibi kemirip durdu beni."

Sustuğunda gözyaşları kahverengi gözlerinden yanaklarına doğru ip gibi akıyordu. Bir süre öylece durdu, sonra küllüğe bakt, sigarasının söndüğünü görünce paketinden bir dal çıkarıp yaktı. Gamsız bu arada ne yerinden kımıldamış ne de tek kelime etmişti. Duyduklarını algılayıp algılamadığından bile emin değildim. Neslihan arka

MKAANS

arkaya birkaç nefes çektikten sonra ilkine oranla daha sakin bir ses tonuyla "Son görüşmemizde üstü kapalı bir şeklide de olsa itiraf etmene hem sinirlendim hem de sevindim. İsyan ettim, zira bunu sana hiç yakıştıramamıştım."dedi ve sustu. Sanki daha fazla konuşmak istemiyor gibiydi. Amaçsızca etrafına bakındı, sigarasından bir nefes daha çekti. Tam sıkıldı, şimdi, gider diye düşünürken gözlerini Gamsız'ın gözünün içine dikti ve öyle bir baktı ki, sayfalarımdaki noktalama işaretlerime kadar ürperdim!

"Ya da yakıştırmak istememiştim. Öyle veya böyle bu saatten sonra ne fark eder? Oysa o zamanlar… Her şey sen merkezliydi. Güneş bile senin etrafında dönüyordu Kaçıp gittim. Bu doğru ancak büyük bir yanımı burada, senin yanında bıraktım. Ve bu iki parçam bir daha hiç birleşmedi. Ama yıllardır kendime boşuna işkence etmişim. Sayende artık rahatım

Yutkundu. Gözlerini gamsızdan ayırıp kapıya yöneltti ve kendi kendine konuşurcasına "Gidiyorum buralardan. Daha doğrusu Ayhan ile birlikte gidiyoruz. Benimle gelmek için öyle çok ısrar etti ki, sonunda kıramadım onu. Ayrılmadan önce de son bir kez görüp konuşmak istedim seninle. Kaç gündür kapını aşındırıp duruyordum. İyi ki pes etmemişim."

Bir an Gamsız'ın "Gitme. Sana her şeyi açıklayacağım." demesini hayal ettim. Dediğim gibi; sadece hayal ettim.

Neslihan sıkıntılı bir şekilde iç geçirdi, ardından gerisin geriye dönüp koltuğun üzerinden çantasını aldı. Gidiyordu artık ve benimki onu engelleyecek bir eylemde bulunmuyordu. Salon kapısının yanında duran Gamsız'ın yanına ulaştığında durakladı ve kinayeli bir edayla gülümseyerek "Gizli görevin nasıl gidiyor? Bizi sattığına değmiştir umarım." dedi.

Kendisi hakkındaki suçlamalara, sevgi sözcüklerine kayıtsız kalan Gamsız, Neslihan'ın giderayak söylediği bu sözleriyle kendine geldi. Gözleri parladı. Ellerini pantolon cebinden çıkarttı ve hızlı adımlarla pencerenin yanına geldi ve az önce sıkıca kapattığı perdeyi hafifçe aralayıp göz ucuyla dışarıya baktı ve sonra Neslihan'ın yanına gidip "Sokak serbest. Gitmişler. Şimdi sana her şeyi anlatabilirim." dedi. Ardından sol elinin işaret parmağını avizeyi gösterircesine yukarı kaldırdı. İkimizin meraklı bakışlarımızı o noktaya yöneldiğinde bir miting alanında yüzlerce kişiye hitap ediyormuşçasına yüksek tondan konuşmaya başladı. Bu arada gözlerini kapatmış, durduğu yerde ileri geri doğru sallanıyordu.

"Mark's, özgür insan ve kölenin, ezen ve ezilenin sürekli çatıştığını, bunun ancak bir devrimle toplumun geniş ölçüde yeniden kurulmasıyla ya da sınıfların ortak yok oluşuyla düzeleceğinden bahseder. Ama biz insana önem veriyoruz ve sınıf farkı gözetmeksizin burjuvaları da ve proletaryaları da eşit ölçüde kucaklıyoruz. Hedefimiz tüm insanları aydınlığa kavuşturmak. Unutmayınız ki bu yolda yürürken karanlık güçler bizi asla rahat bırakmayacaklar. Bu uğurda ölmek var ama dönmek yok"

Alkış beklercesine sustu. Bu haline alışkın olduğumdan dikkatimi Neslihan'ın üzerine yoğunlaştırdım. Donmuştu. Ne gidebiliyor ne de konuşabiliyordu. Beklediği ilgiyi bulamamanın mutsuzluğuyla yutkundu ve söylevine devam etti.

"Bu tehlikeli ve gizli görevimde yüreklerinizin benimle olduğunu biliyorum, sizlerden aldığım bu destekle önümdeki engelleri tek tek geçeceğim. Toprağa ilk tohumu verdikten sonra nasıl engelleyecekler filizlenmesini, nasıl? "

Neslihan daha fazla dayanamayarak araya girdi ve endişe dolu bir sesle "Neler söylüyorsun böyle?" diye sordu. Gamsız soruyu duymadı bile. Aynı coşkuyla söylevine devam etti.

"İşte kardeşlerim böyle böyle yeneceğiz karanlığı. Bugün belki bir kişiyiz ama yarın bin, sonraki günlerde milyonlar ola…"

Cümlesini bitiremedi, zira Neslihan birden Gamsız'ı yumruklamaya başladı. Bir yandan da "Nedir bu gizli görev Allahın belası!" diye haykırıyordu. Gamsız sustu. Sol kolunu aşağıya indirdi. Yeni görüyormuşçasına Neslihan'ın yüzüne baktı ve sakin bir ses tonuyla "Söyleyemem." dedi.

"Neden?"

"Çünkü adı üzerinde gizli bu!"

Neslihan'ın aklının karıştığı bakışlarından belliydi. Yalvarırcasına "Neler oluyor?" diye sordu. Gamsız umursamaz

bir tavırla kollarını iki yana açarak "Bana vuruyorsun. Olan bu." dedi. Küçük kahverengi gözlerinden çıkan yaşlar yanaklarına doğru akarken "Sen… Sen iyi değilsin!" dedi.

"Yanılıyorsun. Çok iyiyim. Zaten iyi olmak zorundayım. Zira insanlığın geleceği bana bağlı."

"Canım! Daha önce nasıl oldu da anlayamadım? Seni bırakmayacağım."

Gamsızın birden gözleri parladı. Ellerini sıkıca tutup "O zaman sana güvenebilirim." dedi.

"Elbette"

Ellerini bırakıp yeniden pencerenin yanına gitti. Sokağı bir kez daha gözden geçirdi, geri dönmeden önce perdeyi sıkıca kapattı.

"Az önce dediğim gibi ortalıkta gözükmüyorlar. Ama her an geri dönebilirler."

"Kimler?"

"Karanlık güçlerin adamları!"

"Anlıyorum."

"Şimdi beni iyi dinlemeni istiyorum. Seçilmiş bir insanım."

"Seçilmiş mi? Nasıl yani?"

"İnsanoğlunu karanlıktan aydınlığa kavuşturmakla görevlendirildim. Fakat karanlık güçler bunu engellemek için her türlü yolu deniyorlar. Çok tehlikeli bir iş biliyorum, ama ucunda insanlığın kurtuluşu var!"

Susup derin bir nefes aldı. Ardından gözlerini gözlerine dikti ve "Gördüğün gibi bu çok tehlikeli bir görev. İstersen gidebilirsin. Bunun için seni asla suçlamam."

"Asla."

"Ama ölebilirsin."

"Olsun. İnsanlığın kurtuluşu için değer!"

Gamsız bir an ne diyeceğini bilemedi. Önce hafif bir tebessüm yerleşti dudaklarına, sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. Kolunu Neslihan'ın beline sardı, ayaklarını yerden kesip döndürdü. Bir yandan da "Sana güvenebileceğimi biliyordum." diye bağırıyordu.

Mutluluktan geberiyordum! Sonunda Gamsız'ın hasta olduğu anlaşılmıştı. Artık onu bir şekilde tedavi ettireceklerdi. İyileşince de Neslihan'la evlenecekler, ardından gökten üç elma düşecek ve hepsini de ben yiyecektim! Galiba bu açgözlülüğüm yüzünden yemek yeme duyusu verilmemişti bana! Aman Gamsız mutlu olsun da varsın elma yemeyeyim!

"Seni de tıpkı Ayhan gibi ele geçirmişler!"

Gamsız'ın bağırmasıyla dünyaya geri döndüm! Neslihan'ı yere indirmiş, belinden kollarını çekmişti. Duyduğu öfkeden dolayı yüzünün rengi değişmişti. Gözleri ise adeta ateş saçıyordu. Alt tarafı onları beş on saniye yalnız bırakmıştım. Bu arada ne olmuştu böyle? Neslihan'a baktım, o da en az benim gibi şaşkındı.

"Ele geçirmek mi? Ne diyorsun böyle?"

Aklımdan geçenleri sormasının sevinciyle kapağımı hemen Gamsız'a yönelttim. Evet ne saçmalıyorsun böyle?

"Masken düştü. Şimdi git ve efendilerine beni baştan çıkartamadığını söyle."

Bu kadarı da çok fazlaydı! Deliydi deli olmasına, lakin artık işi abartıyordu! Bu haliyle kalkmış bir de kurtarıcı rolü üstlenmiş! Sen daha kime güveneceğini bile bilmiyorsun insanlara nasıl yardım edeceksin? Ayhan sana olmadık sözler söyledi yüzüne bön bön baktın, kızcağız yardım edecek, kalkmış ona dikleniyorsun. Haydi koçum ne olur geri adım at. Neslihan senin son şansın. Onu da kaçırırsan… Şimdi gülümse ve "Şaka yaptım!" de. Haydi Allahın belası haydi de şunu artık! Ne olur siz de ciddiye almayın sözlerini. Hasta bu adam! Vallahi deli, hem de zır deli!

"Sensiz hiçbir yere gitmem."

Neslihan'ın kararlı sesiyle kaybolan moralim düzeldi. İki kapağımı birbirine vurarak "Delikanlısın be abla!" diye bağırdım.

"O zaman ben gidiyorum!"

Ve dediğini de yaptı. Neslihan'ı öylece bırakıp evden çıktı gitti. Çaresizce arkasından baktıktan sonra koltuğa oturup bir sigara daha yaktı. Acele etmeden yavaş yavaş içerken her an geri gelmesini bekler gibi gözlerini kapıdan ayırmadı. Dönmedi. Ayağa kalktı, çantasını aldı, etrafına son bir kez bakınırken "Benden kurtulamazsın. Yarın yine buradan olacağım ve ne pahasına olursa olsun seni alıp götüreceğim." diye mırıldandı.

Kararlıydı, samimiydi. En azından o an da bana öyle geldi. Kapının kapanma sesini duyduğumda yarın geleceğinden ve Gamsız'ı kurtaracağından emindim.

Devam edecek…

Türkiye'nin İlk Deneysel Film Festivali 'İstanbul Uluslararası Deneysel Film Festivali' Başvuruları Bekliyor.

TÜRKİYE'NİN İLK DENEYSEL FİLM FESTİVALİ 'İSTANBUL ULUSLARARASI DENEYSEL FİLM FESTİVALİ' BAŞVURULARI BEKLİYOR

"Türkiye'nin ilk deneysel film festivali İstanbul Uluslararası Deneysel Film Festivali, deneysel film üreticileri ve sinemaseverlerle buluşacak. **23-24 Kasım'da gerçekleşecek festivalin son başvuru tarihi 1 Kasım.**

Türkiye'nin İlk Deneysel Film Festivali *'İstanbul Uluslararası Deneysel Film Festivali'* Başvuruları Bekliyor.

Türkiye'nin ilk deneysel film festivali olan İstanbul Uluslararası **Deneysel Film Festivali bu yıl 23 - 24 - 25 Kasım** tarihlerinde Beyoğlu Yeşilçam Sineması ve Salt Galata'da tüm deneysel film üreticileri ve sinemaseverlerle buluşacak. Yaratıcı ekibini sinemaya yeni bir algıyla yaklaşan gençlerin oluşturduğu festival, sinemanın yanı sıra disiplinlerarası bir platform olarak ilerleyecek ve etkinliklerini yılın farklı zamanlarında sürdürmeye devam edecek.

SADECE FİLMGÖSTERİMLERİ DEĞİL DAHA FAZLASI

Kesinleşen programını kasım ayının başında açıklayacak olan festival, bu ilk yılında sinemaseverlere şimdiden 3 gün boyunca sürecek kısa ve uzun metraj film gösterimleri, paneller ve The Kissinger Twins'in interaktif hikaye anlatımına dayalı Sufferosa adlı performanslarını vadediyor.

"EKSİKLİK SONUCU FESTİVAL YAPMAYA KARAR VERDİK"

Festivalin kurucu direktörü Yavuz Gözeller'in festival hakkındaki açıklaması ise şöyle; *"Türkiye'de deneysel sinemaya dair bir platformun olmayışından duyduğumuz eksiklik sonucu bu festivali yapmaya karar verdik. Umuyoruz, kalabalık festival süreçlerinde yer bulamayan deneysel yapımlar bu festival sayesinde seyirciye ulaşacak. Deneysel sinema 'anlaşılamayan' olarak algılanmaktan çıkıp, deneyin kendisinin ön plana çıktığı, genç ve yeni sinemacılara ilham veren bir alan olacak."*

Yarışmaya katılmak isteyen eser sahipleri filmlerini 1 Kasım 2018'e kadar festival sorumlularına ulaştırabilir.

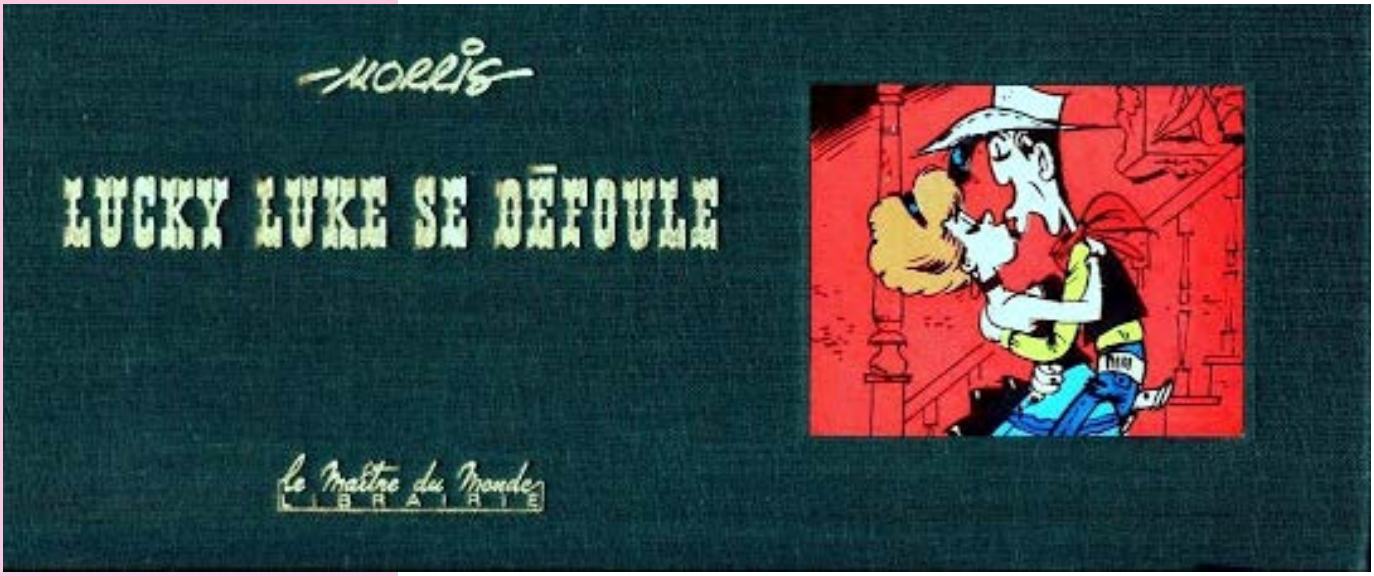

Morris'in 1959'da bir Belçika fanzinine çizdiği bu tek sayfalık Dupuis hicvi doğal olarak ne Spiru Dergide ne de bir başka Dupuis yayınında hiç yeralmadı.

Morris'in 1959'da bir Belçika fanzinine çizdiği bu tek sayfalık Dupuis hicvi doğal olarak ne Spiru Dergide ne de bir başka Dupuis yayınında hiç yeralmadı. Sonrasında, 1966'da Le Point'de kendine yer bulan hikâyecik, 2o sene sonra, 1986'da İtalyan formatta, 28 sayfa olarak ve sadece 1700 adet basılarak kıymete biniverdi.

Kaynak: https://stoktan.blogspot.com

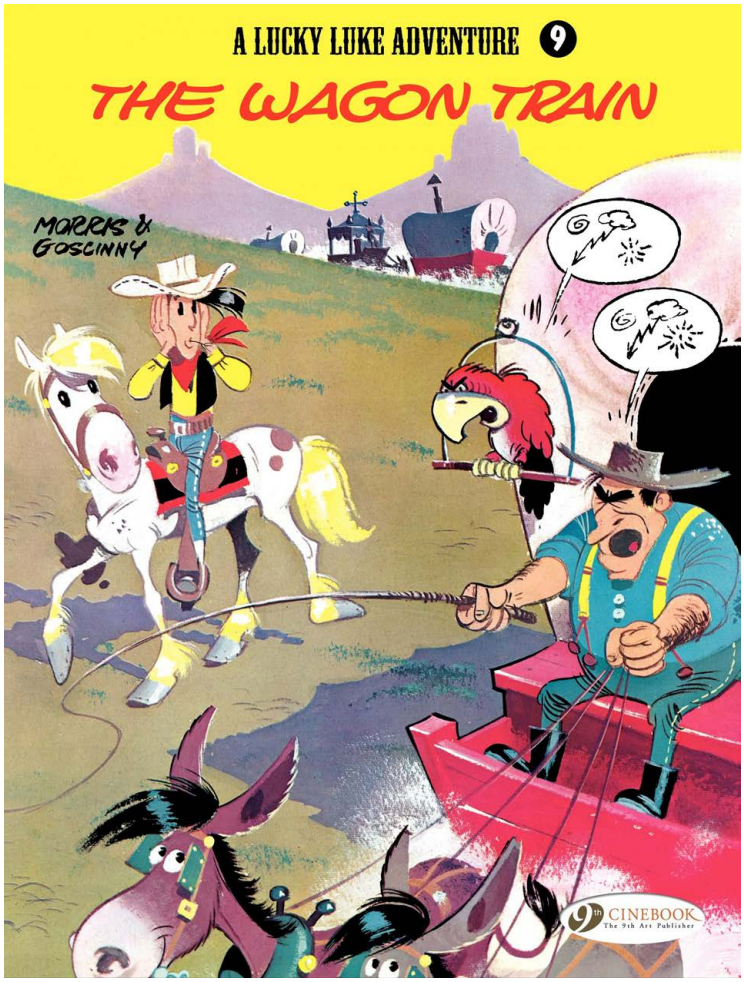

YAZIP ÇİZEN: MORRİS • ÇEVİREN: STOKTAN

RED KIT KURTLARINI DÖKÜYOR...

STOKTAN.BLOGSPOT.COM

*"THE KİLLERS", ROBERT SİODMAK. 1946

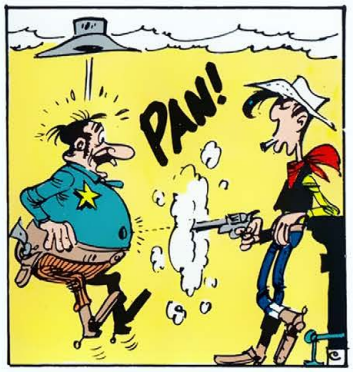

*"CİGARETTES, WHİSKY ET P'TİTES PÉPÉES", 1959

Selçuk Gökhan Kalkanoğlu

Kulübe soğuktu ama ellerini başka sebeple ovuşturuyorlardı; salon alabildiğine sessizdi ama kurumuş dudaklarını bunu bozmadan yalıyorlardı; içerisi loştu fakat gözlerini bambaşka bir nedenle kocaman açmışlardı.

HIRLI

BÖLÜM-XI

Kulübe soğuktu ama ellerini başka sebeple ovuşturuyorlardı; salon alabildiğine sessizdi ama kurumuş dudaklarını bunu bozmadan yalıyorlardı; içerisi loştu fakat gözlerini bambaşka bir nedenle kocaman açmışlardı. Bakışmaktan kaçınıyor, gerginlikten faydalanarak içine düştükleri durumu -ve birbirlerini- tartıyor, tehlikeli bir gerginlik oluşturuyorlardı. Feroand ve rahip kadın, küçücük odada karşılıklı oturmuş, ilk hareketi diğerinden beklemekte ne kadar ısrarcı olduğunu kanıtlıyorlardı.

Derken, bodrumdan gelen patırtılar tekrar duyuldu. Birisi, bir

şeyleri, bir yerlere vuruyordu. Ardından mırıldanmaya, ağlamaya, haykırmaya geçti. Ve, son yarım saattir olduğu gibi, bu haykırışı tazelenmiş bir sessizlik izledi. Yeniden çöken sessizlikle birlikte, düşünceleri birbirlerine kaydı. Ama bu sefer ikisi de kendisine hakim olamamış, bakışlar çarpışmıştı.

Tedirginlikle gülümsediler ve ellerini ovuşturup etrafı süzme işine geri döndüler. Feroand bakışlarını uzun zamandır hiç yakılmamış şöminede gezdirmeye başlamışken, rahip kadın gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve, bütün çekingenliğiyle, ilk adımı attı:

"Amma da zorluyorlar, değil mi? Aşağıya kapatılmanın anlamını bilmiyorlar sanki." Sesi gerginlikle çatallaşmış ama inceliğini korumayı başarmıştı. Kaşlarını çatan Feroand hızla ona baktı. Kadın gülümsüyordu. Zorla. Belli ki amacı ortamı yumuşatmaktı.

Feorand da gülümsedi. "Onun aksine, aşağıya tıkılmasının ne demek olduğunu ikimiz de biliyoruz bence." Rahibin yüzü düştü ve rahatsızlıkla kıpırdandı yerinde. Tersleyerek kadını gereksiz yere üzdüğünü fark eden Feroand devam etti sözlerine: "Handaki vaazın çok etkileyiciydi. Çok... Ateşli."

Kadın yeniden, bu sefer gerçekten gülümsedi. "Ah, teşekkürler. Vaazlar için sesimi özellikle kalınlaştırıyorum. Bugünlerde köylüler bas tonları tercih ediyor. Diksiyon... Yorucu ama etkili."

Feroand takdirle başını salladı ve sessizlik kısa süre daha çöktü ortama. Suskunlukları uzadıkça bodrumdan gelen sesler daha bir duyulabiliyor, bu sözsüz boşluğu hırçın hırıltılar ve zincir sesleriyle dolduruyordu.

— Biliyor musun?

—Aslında...

Aynı anda konuşmuşlardı. Rahibin dili yanmışçasına suskunluğa yeniden kaçtığını gördü Feroand. "Sen söyle lütfen" diyerek sıkıntı dolu döngüyü noktaladı.

"Aslında, haddimi aştım. Yaptığım o salak espri için özür dilerim" dedi kadın.

"Bodrumdaki o şey kadar hasta olmamakta kararlıyım. Yani, sorun değil. Saklananlardan olmayacağım."

Feroand çok sert konuşuyordu. Gerginliği ses tonundan öte, sesine de yansıyordu. Gene de, ağzından çıkan her sözle rahip onun hakkında bir şeyi daha öğreniyordu.

"Bunun bir hastalık olduğunu mu sanıyorsun? Bir veba ya da cüzzam? Mikropların varlığını biliyor olman lazım. Ve, onların asla yaratıcı ve dönüştürücü olamayacağını da... Bu bir lanet, Gayb tanrılarının bahşettiği, ilahi bir lanet. Ama, evet, araştırma konularım arasında dediklerin de var" Kadın rahip bu son cümleyi mırıldanarak söylemişti. Belli ki yaptığı bazı şeylerden dolayı utanç hissetmekteydi.

Feroand "araştırma" sözcüğünü duyunca tek kaşını istemsizce kaldırdı. Onu bir rahipten duymayı beklemiyordu. Lakin, zaten gergin olan rahip bu hareketi yanlış anladı ve sözlerini telaşla düzeltmeye koyuldu:

"Ah, elbette seni bodrumuma kilitleyecek değilim. Sadece... Çoktandır taze denek bulamıyorum ve... Ruhlara hürriyetlerini sunma süreci çok... Hayır, bak. Aşağısı zaten dolu. Rahatla lütfen. Birbirimizi iyi anlıyoruz ve... Sırrımı köydekilere açma, yeter. Tamam mı?"

Bütün bu itiraf boyunca Feroand tek kelime etmemiş, kadının kendi kendisine çözülmesini desteklemişti. Ama şimdi, minik bir dürtme gerekliydi. "Hımm. 'Araştırma konuları'... Bir köy rahibinden beklenmeyecek laflar bunlar?" dedi.

Rahibin cevabı ezberden geldi. "Tanrılarını daha yetkin anlamak isteyen bir rahip için de kaçınılmaz 'laflar'."

"Baron'un 'haddini aşan' araştırmalarından tiksindiğini sanıyordum. Ya da, en azından, vaazında öyle söylüyordun?"

"Temelde, Gayb Alemi'nde gördüklerimden tiksiniyorum. Ve Baron, zihnini oradakilere açıyor. Tanrılara dokunuyor. Neleri amaçladığını anlamak, hareketlerini okumak neredeyse imkansız olsa da sadece onlara dokunması bile midemi bulandırıyor. Ben? Dokunmuyorum. Zihnimle uzanıp yalnızca bakınıyorum," diye cevapladı rahip. Ve devam etti sözlerine: "Lakin Baron'un bedeni, bulunduğu yerler ve yaptığı şeyler az da olsa açık ediyor emellerini. Ama derinlerinde çok daha enteresan olgular gizli. Tanrılarla uğraşan herkeste olduğu gibi." Sözlerini noktalayan dik bakışlarında ürkütücü bir ima gizliydi.

Lafı nereye getirdiğini anlamıştı Feroand ama bundan emin olmak için onu uzun uzun

MKAAAS

tarttı. Gözlerini kısarak ona bakan bu kadının "Ben anlattım, sıra sende" dediği aşikardı. Belki de tuhaf merakının tatmin edilmesine ihtiyacı vardı? Böylece Feroand saldırgan tavrını geri çekip samimiyetle konuşmaya başladı.

"Bunun tanrısal bir şey, bir tür 'büyü' olduğuna gerçekten inanıyorsun, değil mi? Doğaüstü şeylere, görünmeyen kadim ve büyük güçlere?.. Eh, nasıl hissettirdiği düşünülürse -özellikle, son zamanlarda karşılaştığım şeylerle birlikte- haksız olduğunu söyleyemem kesinlikle. 'Olgu'nun içine fırlatılmak çok... Yıpratıcı. Bir şeylerin 'ruhumu' yozlaştırdığını hissediyorum. İçimden... Yüreğimden ama bana ait olmayacak cinsten bir şeylerin... Hemen her gece rüyalarıma dokunuyor, onları marazi kabuslara dönüştürüyor! Döşümü parçalayıp çıkacak, cesedimi kemire kemire kendisine yolluk yapacak o canavarı hissediyorum! Lütfen, söyle bana. Tüm bunlar, yaşadıklarım ve yaptıklarım dışarıdan nasıl görünüyor sana?"

Kadın rahip cevap verirken istifini hiç bozmadı. Hakikati taşıyan dikilitaşların ağırlığıyla, tane tane anlattı:

"Aslında, o kabuslar konağın melekelerinden çıkıyor. Rakşadhe'nin, yani Gayb halkının bu konuyla bir ilgisi yok zira onlar, konağın algılarına hiç mi hiç etki etmiyorlar. Sihirle, güzelliğin tesiriyle bağlanıyorlar vücuduna. Gayb aleminden kopartılıp konağa bir kere hapsedilince de bir daha asla dönemiyorlar habitatlarına. Nihayetinde onlar da yaşamak istiyor ve konağın vücudunu kendi yaşamlarına uygun hale getirmek için deforme ediyor. İnsanların ormanda kaybolunca çadır kurup ateş yakması, tuzak kurarak avlanması gibi..."

"Öyle bir konuşuyorsun ki sanki hiç bir kötü tarafı yokmuş, hayatımda hiç bir şey değişmemiş. Ama ben özgürlük istiyorum! Oraya uzanan, özgürce çizdiğim ve hür geçtiğim bir yol... Fakat bu 'lanet'... Sanki rotamı belirlemek için ufku tararken bile başımı çeviren güç bu lanette!"

Rahip ellerini birleştirip nasihat verircesine söyledi: "Sen, topyekün bir özgürlük istiyorsun. Yalnızca sana ait bir diyar. Yalnızca sana ait olan bir yaşam. Ama, yaşarken onu başkalarıyla paylaşmak durumundasın. Çünkü ne özünü ne de özgürlüğünü yaşamdan sakınamazsın."

"'Topyekün bir özgürlük'? Ne yani? Özgürlüğün türleri mi var sanki?" diye atıldı Feroand alay edercesine.

"Var tabii! Köylüler inançlarıyla rahat bırakılmak istiyor. Ben şüpheye düşmeden, özgürce inanabilmek istiyorum. Senin Kasaba'dan olduğunu ve onların hür birlikteliklerinde, kendi kendilerine kavrulmak istediklerini de biliyorum. Elbette, dışarıda bu 'tür'lerden çok daha fazlasının olduğunu da... Büyü artık! Yalnız değilsin. Herkes kadar sen de bu çatışmalara dahilsin."

Rahibin sözleri üzerine Feroand bakışlarını bir süre yere indirdi. Duydukları duygularına değil ama algı dünyasına ağır gelmişti. Sessizlik içinde onları bir süre sindirdi. İçini açıp analiz ettiği her cümle ona biraz daha utanç hediye etmekteydi. Nihayet yanaklarının kızarmaya başladığını hissettiğindeyse başını ivedilikle kaldırıp konuyu değiştidi.

"Onlardan tiksindiğini söylemiştin? Onlar, -Rakşadhe diyorsun sanırım?- senin tanrıların değiller mi? Neden?" Feroand'ın sözleri kesik kesikti. Kesikler de düşünceli...

"Gayb Diyarı'ndakiler hakkındaki ilk izlenimlerini bir hatırla. Seni ele geçirip yönlendirebilen, her şeye senin idrakının ötesinde etki edebilen, dilediğinde vahşetini esirgemeyen... Peki, onları şimdi nasıl görüyorsun? Senin vücuduna tıkılmış, yaşamak için çırpınan bir varlık var. Bodrum kattan gelen gürültüleri, haykırışları hala duyuyorsun. Bunun onların acizlik çığlıkları olduğunu biliyorsun. Senden ve diğer hiç bir canlıdan farklı olmadıklarını da görebiliyorsun. Aynı güdüler, aynı araçlar, aynı karmaşık sosyal yapılar...

"Yüreğimdeki inanca ve ruhumdaki huşuya bunu yaptıkları için onlardan iğreniyorum. Dışavurumları bizimkinden çok farklı ama özleri bizimkiyle aynı. Böyle tanrılar da fedaileri de olmaz olsun!"

Feroand başıyla onayladı. "Anlıyorum. Ben de, eskiden, Kasaba'daki özgürlüğün yüce olduğunu düşünüyordum. Artık onun sadece yüceliğe köle kaldığını biliyorum. Şimdiyse en saf özgürlüğü arıyorum. Biricik olanı..."

"Peki, bana sormayacak mısın hiç?" dedi rahip. Feroand anlamamıştı neyi kastettiğini. Kadın, açıkça dillendirdi: "Arayışını ufukların ötesine aşırtıp aşırtamayacağımı. Sana

yolculuğunda yardımcı olabilirim? Onu olabilecek en keskin şekilde nihayetine taşıyabilirim? Sonra da bodrumda huysuzlanan şeyle ilgilenmeye geri dönerim?"

Bu, Feroand'ın beklemediği bir şeydi. "Bana Baron'un yerini bildiğini mi söylüyorsun?"

Lakin, kadın rahibin cevabı pek açıklayıcı değildi: "Gel benimle." Peşine Feroand'ı takıp bodruma indi.

"Burası.." diye başladı Feroand fakat kadın onun sözünü kesti. "Burası benim araştırma tesisim. Tüm gün zavallı mahluklara işkence ettiğimi sanmıyordun, değil mi? Sana söyledim, tanrılarımı tanımaya ve inancımı sağlamlaştırmaya çalışıyorum."

"Ama, inanç bilgiye dayanan bir şey değil ki..." diye hayretle mırıldandı Feroand. Gelen cevap keskindi: "Evet, inanç bilgiyle öldürülebilir ama sadakate de yükseltilebilir.

"İşte, geldik. Şu ilerideki oda gözlem için -ki, sen oraya hiç girmeyeceksin- ve bu yandaki de kütüphane; verileri değerlendirme yerim. Sana Baron'un saklandığı yerin bilgisinden fazlasını sunuyorum. Seni oraya götürmeyi öneriyorum."

Feroand iyiden iyiye hayret ediyor ama nedense huysuzluk değil, teslimiyet hissediyordu. Duvarları saran desenleri Şato'da da görmüştü. İlerideki odadan gelen fısıltı ve çığlıkları rüyalarında hatırlıyordu. Rafları dolduran kitaplar ona Baron'un habis kütüphanesini anımsatıyordu. Tüm bu imgelerin karşılık geldiği kötü hatıralara rağmen o, rahip kadına güveniyordu.

"Şimdi, beni dikkatle, çok ama çok dikkatle, sözümü kesmeden dinle. Buradan sonra düşeceğin tek bir yanlış, affedilmez sonuçlara mahkum edebilir, melun bir çukurun dibinde canlı canlı çürümeye bırakabilir seni.

"Her şeyden önce, sihrin geldiği yeri anlamalısın. Gayb Alemi'ni. Bizim dünyamızı birbirine ince ince bağlayan kader iplikçiklerinin aksine, orada yalnızca olasılıklardan dokunmuş dalgalar var. Rakşadhe'nin tüm canlı ve cansız varlığını onlar oluşturuyorlar. Ve biz özel, tılsımlı dalgalar yaratarak, karşılık geldikleri olasılık dalgalarını kendi alemimize bağlıyoruz. Resimdeki ışık, müzikteki ses dalgaları mesela. Heykeldeki hat, danstaki akış mesela. O özel frekansı tutturursan, o özel mahluğa da tesir edersin. İşte, dikkatli olman gereken yer de burası. Ne yaptığında neye tesir ettiğini, ellerinin nerelere uzandığını bilmek zorundasın. Yoksa değil kolunu, ruhunu bile kaptırırsın."

"Bir dakika. Anlamıyorum. Ne ışığı, ne dalgası? Bu.."

"Sözümü kesme! Sihrin işleyişini anlatmak çok zor çünkü o anlaşılabilir bir şey değil; inanılabilir bir şey. Sen sadece dinle ve unutma."

Feroand Bilimciler'in yanında yaşadığı kafa karışıklığını bir kere daha hissetmekten hoşlanmamıştı. O anlamaktan, kavramaktan zevk alırdı. Gene de, ruhu çok önceleri zaten kırılmıştı. Rahibe boyun eğip dinlemeye başladı.

"Beşik ve Kilit Taşı adında iki efsunlu nesne var. Şato'nun inşasından çok önceleri bunlar birbirlerine dolaşıklandı. Tesirlendi. Imm, 'bağlandı' desem daha iyi anlarsın sanırım. Bizim alemimizden görülemeyen bir bağ bu. Sonsuzca uzatılabilen bir bağ. Tesirden sonra Beşik, kimsenin bulamayacağı, çook uzaktaki bir platoya kaldırıldı. İhtiyaç duyulduğunda Kilit Taşı, Şato'daki yerine yerleştirilip tesirlenecek ve böylece Şato bağ boyunca zahmetsizce taşınarak Beşik'teki yuvasına kurulacaktı. Buradan kaybolduğu gibi orada belirecekti yani. Baron'un bilmediği şeyse, tüm bu sürecin Gayb Alemi'nde iz bıraktığı gerçeğiydi. Hiç bir şey bir yerden aniden kaybolup başka bir yerde öylece ortaya çıkamaz. Tüm bu süreç o efsunu, bağı taşıyan Gayb Alemi'nde gerçekleşmeli.

"Öyle aval aval bakma. Şunu diyorum. Sana verceğim ritüeller sayesinde Gayb'a girebilir, Şato'nun taşınırken izlediği bağı bulabilir ve onu takip ederek nihai kaderinle yüzleşebilirsin."

Feroand gözlerini kırpıştırdı. Anlamaması istenmişse o da anlamayacaktı. Ama başlamadan önce bir şeyi öğrenmesi lazımdı: "Sen... Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Cevap basit fakat keskindi. Feroand'ın tahayyül ettiğinden çok daha farklı yaşam tarzlarının da olduğunu belletti. "Unutma, ben bir rahibim. Tanrılarını dinlemeyi ve incelemeyi seven bir rahip."

Devam edecek…

Balıkçı o sabah ayrılırken kıyıdan "bugün sadece kendim için balık tutsam" diye geçirdi içinden. O günden sonra gören olmadı onu.
MKAANS

Reha Ülkü

ÇİZGİ ROMANA DİPNOT KOYMAK VE ÇAPRAZ MEDYA

Bir çizgi romana dipnot neden koyulmadığını hep merak eder dururdum.

Wikipedia'nın 'Ghost in the Shell (manga)' maddesini okuyunca, bunun Shirow tarafından 1989'da yapılmış olduğunu gördüm.

Bir çizgi romana dipnot neden koyulmadığını hep merak eder dururdum.

Wikipedia'nın *'Ghost in the Shell (manga)'* maddesini okuyunca, bunun Shirow tarafından 1989'da yapılmış olduğunu gördüm.

https://en.wikipedia.org/wiki/Ghost_in_the_Shell_(manga)

Adam, çizgi romanı çizmiş, yazmış, dipnotlamış bir de. Hem de dipnotlar, bildiğimiz felsefe kitaplarına ve kavramlarına *(zihin felsefesindeki koyut sal beden-zihin düalizmine)* yönelik. Bunları, tek başına yapmış. Tek kişilik bir orkestra kendisi yani.

Bunu böyle yapınca, yazınsal alanda çapraz-Medya'larmış oluyor: Felsefe ve sanat çapraz medyası gibi de düşünülebilir.

ABD'de ise; çizer *(karakalem ve çini ayrı ayrı)*, yazar, konuşma balonu yazar, renklendirici gibi, en az 5 ayrı kişi çalışır aynı çizgi romanda. Aslında bu da çizgi romanı küçük çaplı da olsa, çapraz-medya'laştırıyor. Aynı zamanda, ABD'nin uzmanlık takıntısını simgeliyor.

'Ghost in the Shell 2017' de, bu işi ABD'nin nasıl berbat ettiğini kanıtlıyor bizlere. ABD'nin ve ABD'lilerin neden düşünce düşmanı olduğunu açımlıyor. Bizim beşinci sınıf Fransız romanlarını taklit ederek Türk romanını başlatmamız gibi, ABD de bir düşünce çizgi romanının en pespaye, en aksiyon, en bomboş kafalı yanlarını alıntılayarak bu işe başlıyor çünkü.

Shirow; düşünce-oyunu, düşünce-çizgiromanı ve düşünce-filmi yapma konusunda, dipnotlamayla çok arkaik bir örnek yaratmış oluyor benim için.

+

Çapraz Medyayı Sinema Saymak ve/ya Saymamak

Ön not: Bu metin, *'Altyazı'* ya yayınlanması yolladığım, çapraz medya konulu, içiçe geçirilmiş 2 hipertekstin, sinemadan uzak olduğu için reddedilmesi. Onlar için sinema, 3. ve 4. Dünyalı ergenlerin pelikuldeki hezeyan oyunları yalnızca.

Görüldüğü üzere, filmlerin Dünya hasılatları, ABD hasılatlarının 2-3 katı etmekte. Eskiden böyle değildi. Bunu ilk bozan film, 1990'ların sonunda *'Armageddon'* oldu.

Filmler ya çizgifilm, ya da çizgiromandan uyarlama. Bu, çok çok önemli. Dünya oyun satışı toplam hasılatı, global sinemanınkini geçti üstelik.

2016'nın en çok hasılat yapan filmlerine bir bakalım:

	Filmin İsmi	Stüdyo	Dünya	Amerika	Diğer		
1	Captain America: Civil War	BV	$1,153.3	$408.1	35.4%	$745.2	64.6%
2	Finding Dory	BV	$1,027.8	$486.3	47.3%	$541.5	52.7%
3	Zootopia	BV	$1,023.8	$341.3	33.3%	$682.5	66.7%
4	The Jungle Book (2016)	BV	$966.6	$364.0	37.7%	$602.5	62.3%
5	The Secret Life of Pets	Uni.	$875.4	$368.3	42.1%	$507.1	57.9%
6	Batman v Superman: Dawn of Justice	WB	$873.3	$330.4	37.8%	$542.9	62.2%
7	Deadpool	Fox	$783.1	$363.1	46.4%	$420.0	53.6%
8	Fantastic Beasts and Where To Find Them	WB	$746.1	$217.3	29.1%	$528.8	70.9%
9	Suicide Squad	WB	$745.6	$325.1	43.6%	$420.5	56.4%
10	Doctor Strange	BV	$656.5	$229.0	34.9%	$427.5	65.1%

Mc Donalds'larda ve Burger King'lerde, vizyon zamanı oyuncakları çocuk menüsüyle birlikte dağıtılıyor. Bu da, çocukları çizgiroman alımına yöneltiyor.

Çizgiroman uyarlamalarının dizisi, çizgifilmi ve bilgisayar oyunu da var.

İşte bunlar, bir filmi çapraz medya yapan şeyler.

Bu konuyu abartan şirket Walt Disney. 'Yıldız Savaşları'nın tüm haklarını Lucas'tan milyarlarca dolara satın aldılar. Sonra da gelsin romanlar, çizgiromanlar, çizgifilmler, vd. Yetinmediler, Marvel gibi devasa bir çizgiroman şirketini de satın aldılar.

Aranot 1: Panini, ticari kart ve kart oyunları üreten bir şirketti ve bu alanda yıllık ciroda milyar doları geçen ilk şirket oldu. Sonra, o da bazı çizgiroman haklarını satın aldı ve aynı çizgiromanın ergenler ve yetişkinler için farklı versiyonlarını üretti *(Türkçe'de bile).*

Bu *'çizgiromanı ergen x yetişkin versiyonu'* durumu hep vardı. Kimi şirket çocukları / ergenleri yeğledi, kimi büyükleri yeğledi *(Dark Horse),* kimi 2 ele de oynadı ama bu pek getirili olmadı.

Walt Disney, her kimler tarafından yönlendiriliyorsa, neo-Republic filmleri yapma, ergen-yetişkin melezi alma gibi acaip kültürel yollara da girdi. Bizce, ne yaptıklarının pek ayırdında değiller ve onların deneysellik anlayışı da bu.

Aranot 2: Artık Türkiye'de bile, yalnızca çocuklara yönelik kültür tüketimi ürünleri satan mağazalar var. Işıklı veya sesli kitaplar bile var. Bazı çizgiromanlar, yalnızca buralarda satılıyor, ne gazete bayilerine, ne de kitapçılara gitmiyor.

Aranot 3: Çapraz-medya'lama işini, 2009-2010 gibi, tümüyle sinemalaşan CGI'ler üretebilen bilgisayar oyunu üreticileri tam başlattı aslında. Eskiden oyunun filmi yapılırdı, şimdi filmlerin oyunu yapılıyor. Ancak gerçek yaratıcılık, 2009-2017 arasında tümüyle oyunların elindeydi ama onlar da yorulmuş ve sünmüş artık.

Aranot 4: 2016-2017 gibi Kojima'nın 'Death Stranding'i ve 2002 tarihli *'Hire'*ın 15. yıl kutlama filmi ve o meşum Mikkelsen'li Ford reklamı ile olaylar, tümüyle çapraz atışa dönüştü. Diğer bir deyişle

çapraz medya, sinema üzerinden çapraz medya kırınımlaşmasına uğratıldı.

Tüm bunlardan sonra çapraz medya, değil sinema, meta-sinema bile oldu / kılındı. İlginç / ironik olarak G-7 internet medyasında bile reklam reklamcılar tarafından irdelendiği ve çapraz medya eleştirmeni diye bir şey henüz tanımlı olmadığı için, ürünleri cımbızla ayıklayıp izlemek gerekiyor. Sağolsun Youtube, böyle abidik gubudik şeyleri habire önünüze sürdüğü için, ancak oradan izleyebiliyorsunuz gidişi.

Bizim bakış açımızda, Mikkelsen tarzı, Disney tarzını ezdi geçti çoktan. Pixar nasıl ki Disney'i ezdi geçti ve Disney bunu algılamadı bile idiyse, şimdi de Kojima Disney'i ezip geçiyor ve yine Disney aymıyor. Çünkü Disney, geleneksel çizgide çakılıp kalmış bir zihniyeti temsil ediyor, madden ve/ya manen doyum sağladıkları statükoculuk onlara yetiyor. Her 2 kanat da, sinema tarihindeki reel-1995'e gelemedi henüz, yani sinemanın ilk yüzyılını aşamadı henüz.

Dipnotlar:

10 filmde 8. sıradaki *'Fantastik Çirkinler'* romanının ve filminin, Browning'in büyük başarısı olduğunu, onun da Harry Potter ergenlik kuyusundan bilmem kaç yıl sonra yetişkinler için fantastik eser üretebildiğini düşünüyoruz ama o para için, Harry Potter'lara geri dönecekmiş. Tarihte dolar milyarderi olan ilk yazardır kendisi, ikinci milyarın peşinde demek ki. Kendisine, romanları 2 milyar nüsha satan Agatha Christie'yi örnek gösteriyoruz ve susuyoruz.

Devam edecek…

MASAMUNE SHIROW

Japon manga yazarı.

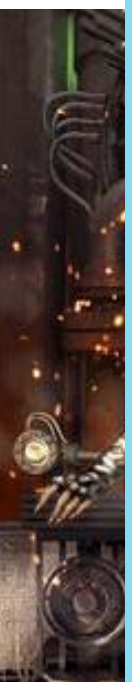

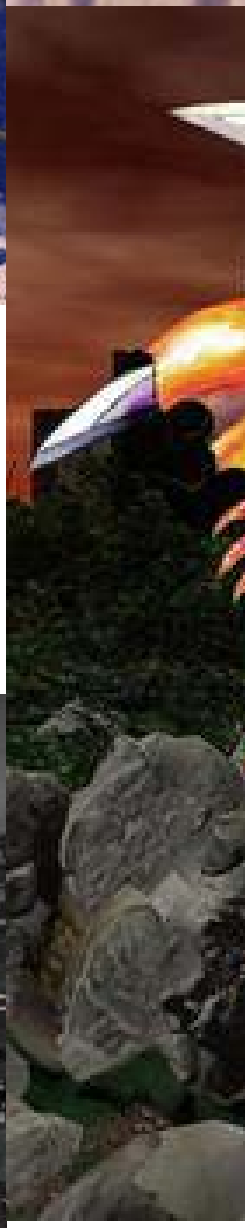

Masamune Shirow *(Japonca:* 士郎 正宗 *Shirō Masamune)* veya asıl adıyla Masanori Ota *(23 Kasım 1961 Kobe, Japonya),* Japon manga yazarı. Özellikle iki anime filmi, iki anime dizisi, bir anime filmi, bir anime OVA, bir canlı aksiyon filmi vebirkaç video oyunu bulunan Ghost in the Shell mangası ile tanınır. Shirow, aynı zamanda erotik çalışmaları ile de bilinir.

GHOST IN THE SHELL

BY MASAMUNE SHIROW

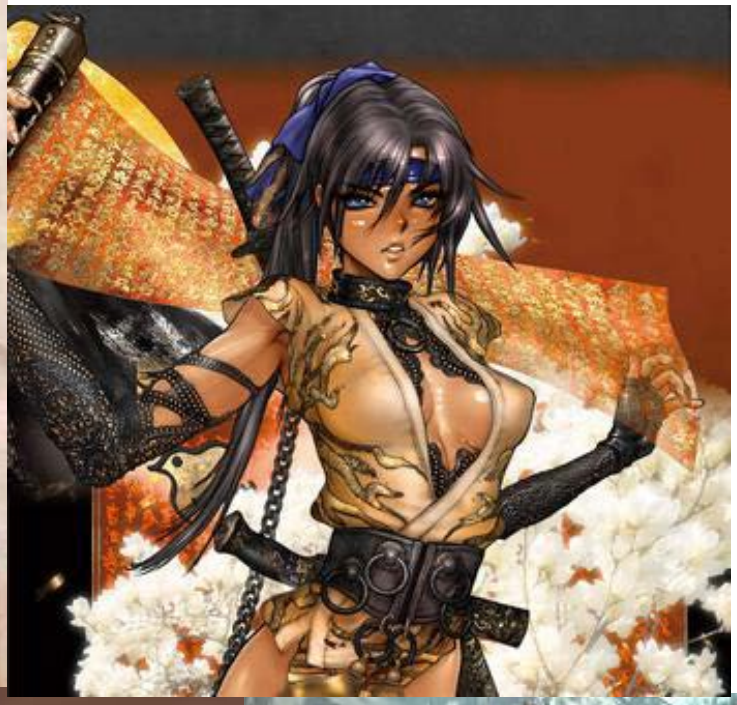

Çağrıl Taştan

Gece yarısı yeni çökmüşken, hiç bir ışık asılı kalmamıştı dünyanın üzerinde. Ayın yalnızlığı dahi sarmamıştı gökyüzünü, ışıksız bir geceyle başa çıkıyordu insanoğlu. Köylerde ateş yakanlar vardı, ışığı hatırlayabilmek için, ancak içinde bulundukları gecenin getireceği karanlık daha büyüktü.

ALFA M.Ö 1100

Gece yarısı yeni çökmüşken, hiç bir ışık asılı kalmamıştı dünyanın üzerinde. Ayın yalnızlığı dahi sarmamıştı gökyüzünü, ışıksız bir geceyle başa çıkıyordu insanoğlu. Köylerde ateş yakanlar vardı, ışığı hatırlayabilmek için, ancak içinde bulundukları gecenin getireceği karanlık daha büyüktü. Sessizlik sarmaladığında bütün kulakları, kulaklar daha önce duymadıkları şeyleri algılarlardı. Sessizlik kötü karşılanırdı her çağda çünkü belirsizliği taşırdı varlığının bütün doruklarında.

Fırtına sessizliğin en yoğun olduğu noktaya ulaşırdı ilk önce. Savaşlar ise barışın, yücelerle eş tutulduğu düşüncelerde başlarlardı. Düşüncelerin getirdiğini, getirmezdi savaşlar; savaşların ardından düşüncelerden arda kalanlar ulaşırdı gerçekliğin döngüsüne. Yeryüzü karanlığa yuva olurdu, gece her geldiğinde. Geceler geldiğinde, öyküler anlatılırdı çağlardan beli, dilden dile, kulaktan kulağa. Öyküler bu defa karanlığın, ölümle yaşam arasında kaldığı bir yerde başlayacaktı, Sangarios nehrinin kıyılarında

Sangarios nehri, Kuzey Batı Anadolu'nun en uzun nehriydi. Çevresinde bir çok uygarlık kurulmuştu, zamanla bir çok göç almıştı bu bölge; göçleri, yeni göçler izlemişti. Göçlerin ardından bazen istilacı kavimler, bölgeye yerleşmişlerdi. Zamanın boyutlarında, Sangarios nehrinin kenarlarına yerleşmek için birbirleriyle savaşmıştı insanlar, savaşlar kazanılmıştı. Kazananlar da kaybetmişti savaşları çağlar boyunca, gidenlerin yerini hep yerlerine gelenler almışlardı. Nehir bir

çok bölgenin merkezindeydi.

Sangarios nehri, bir su kaynağı olduğu için yerleşim yerleri, nehrin yakınına kurulmuştu. Nehrin güzelliği cazip gelse de, kötü bir nesneyi de manzarasında bulundururdu. Nehrin yakınlarında Kawana adlı küçük bir dağ bulunurdu. Dağ bütün hikayelerde, insanları ve tanrıların diliyle lanetlenmişti. Köylüler farelerin yaşadığı söylerlerdi dağda, insanlar dağa gitmekten çekinirlerdi çünkü dağa giden çobanların sürülerinden bazı hayvanlar, bir daha geri dönmezlerdi. Hatta sürüleriyle birlikte kaybolan çobanların hikayeleri anlatılırdı, köylerde. Nehrin batısında yaşayan Etrüskler, dağ ile ilgili anlatılan hikayelere inanmazlardı, ancak İç Anadolu'ya yakın yaşayan Hattiler, hikayelerin kaynağını bildikleri için Kawana dağından uzak dururlardı.

Nehrin yakınlarında kurulmuş birkaç şehir vardı, bu şehirler Hitit imparatorluğunun şehir devletleriydi. Hititlerde merkezi yönetim her zaman güçlü değildi, şehir devletlerinin gücü ile devletin gücü oluşmuştu. Sangarios nehrinin yakınlarındaki Hitit şehirlerinin adları, sırasıyla: Akwa, Kalassa ve Şeb'di. Şeb bölgede bulunan en güçlü şehir devletiydi, Akwa ve Kalassa'nın Şeb'e göre nüfusları daha azdı. İki şehrin askeri güçlerinin toplamı, Şeb ile eşit bile değildi. Üstelik Şeb şehrinin ticaret ağı diğer iki şehre göre daha genişti, Adalar Denizine kadar ulaşıyordu şehrin ticaret ağı. Şeb şehrinin arası Fenikeli tüccarlarla da bu sebeple iyiydi. Şeb böylece güçlü bir Hitit şehri olarak, başkent Hattuşili ile yarışıyordu.

KAWANA DAĞI

Gecenin yuvasında on dört atlı, güçlü nal sesleri ile hedefledikleri menzile yaklaşıyorlardı. Atlıların nereden geldiği bilinmiyordu ancak nereye gittikleri görülebiliyordu; nal seslerini duyan köylüler irkiliyordu. Atlılar bazen köylerde mola veriyorlardı, atların kişnemesini duyunca köylüler evlere kaçışıyordu. Siyah giyinen on dört atlı, Sangarios Nehrine doğru, geceye yaraşır bir şekilde karanlığı geçip gidiyorlardı,

Sangarios nehrinin, üç geçidi vardı ; atlılar geçitlerden Kawana dağına doğru olanı tercih ettiler. Kawana dağına yakın olan geçidin adı, tyros köprüsüydi. Derme çatma bir köprüydü Tyros, köylüler tarafından yapılmıştı. Geçitten geçtikleri an hedeflerine, çok yaklaşmış olacaklardı. Gerekli mesafeyi ve zamanı çoktan kazanmışlardı, gece bitmeden dağa ulaşmak istedikleri, kararlılıklarından ve atlarının hızlarından belliydi. Dağın gölgesinden korkmadıkları ise, heyecanla duraksamadan at sürmelerinde görülebiliyordu, çok az dinlenerek ilerliyorlardı.

Atlılar bir kaç saatin ardından dağın gölgesini gördüler, biraz daha at sürseler dağa ulaşacaklardı. Gece karanlıktı ancak dağın konumuna yaklaşıkta yıldızlar alanı görülebilir kılıyordu. Atlı adamlardan birinin atı beyazdı, diğer atlara göre hızlı bir attı. Adam en ön safta at sürüyordu, bir hayale koşar gibi istekle tutuyordu atının dizginleri. Bir büyük yıldızı izliyordu gözleri, yıldızın yansıttığı ışık arttıkça hedefine yaklaştığını fark ediyordu.

Yolculuklarının başından beri geçirdikleri zamanın, yüzde birini daha geçirdiler. Yüz basamaklı bir merdivenin, son basamağını da kat ettiler. Dağın kendisi görünüyordu bir süre sonra, atlıların gözlerinde. Bir adam bağırdı, atın üstünde karanlığın içinde.

-Dağın yanındaki ağaçlara atlarımızı bağladıktan sonra, size her şeyi anlatacağım.

Beyaz atın sahibiydi bu adam, atının dizginlerini tutuşuyla lider olduğu anlaşılıyordu. O beyaz atlıydı, diğerleri siyah. Beyaz atıyla geceyi, an ve an yarıyordu. Atlı adamların siyah pelerinleri, karşılarından esen rüzgarla dalgalanıyordu.

Dağın yanındaki ağaçlara ulaşmışlardı, önce atlarını bağladılar. Ardından bir ateş yaktılar, acıkmışlardı yolculuğun başından beri molayı az verdikleri için. Bir ateş yaktılar, ön dört adam ateşin etrafında çember şeklinde toplandılar. İçlerinden birinin adı siyahiydi, ilk soruyu o sordu.

-Buraya neden geldik, efendi Shalom

Shalom :

-Denizleri birlikte geçtik değil mi? Denizlerdeki süreler boyunca anlatılan bir efsane ilgimi çekmişti. Anlatılanlar rüyalarıma girdi daha sonra, uzun yıllar da bu rüyaların etkisinden kurtulamadım.

Siyahi:

-Ne ile ilgili bu efsane? efendi Shalom

Shalom :

-Hattilerin ürkerek anlattığı bir efsane, tanrıların olduğu çağlarda; asla çaresi bulunmayan bir hastalığı yayan bir tanrı varmış. Bu tanrının adı Şulinkatteymiş. Şulinkatte insanlara bir hastalık musallat edermiş. Kendisine inanmalarını ve buyruklarını yerine getirmelerini istermiş, buyruklarını yerine getirenleri ve içlerinden sadık gördüklerini ise hastalıktan kurtararak ödüllendirmiş. Şulinkatte hem hastalığı yayarmış, hem de iyileştirebilirmiş. Uzun yıllar insanlar bu yüzden ona tapmışlar.

Atlılardan bir diğeri :

-Ne tür bir hastalık bu?

Shalom

-Aslında defalarca adını duyduğu hastalık, zamanın başlangıcından beri tanrıların bir laneti olarak görülür. Tanrıların lanetinin yaygın kullanılan adı "Veba"...

Ateşin başında oturan herkes irkildi, veba denildiğinde ölümden korkmayanlar bile onun yüzünü hissederlerdi. Hiç kimsenin kurtulamadığı bir hastalıktı Veba, aynı zamanda bulaşıcıydı. Hattiler vebanın kaynağını Şulinkatte olarak görmüşlerdi, hikayelerinin başından beri. Veba taşıyan insanlar şehirlere sokulmazdı, şehirlerden ve insanlardan uzakta eski yerleşim bölgelerinde karantina altından tutulurlardı. Ölmeyi beklerlerdi, dinmeyen acılar çekerek, üstelik yaşamayı umut bile edemezlerdi. Hikayelerini kaybedelerdi, umutlarını kaybederlerdi; ölmekten daha beterdi, vebaya mazur kalmak. Ölüm bir anda gelirdi, veba ise günler içinde gelecek ölümü an ve an izlemekti.

Siyahi

-Efendi Shalom, bizim burada ne işimiz var, veba ile ne alakası var; Kawana dağına neden gelişimizin?

Shalom

"Efsaneye göre, Şulinkatte'ye karşı direnen kavimler oldu zamanın gerisinde, bazı zamanlarda veba tanrısının kendi hizmetkarları bile yarattığı yıkım yüzünden ona sırt döndüler. Üç yüzyıl önce savaşlar sonunda Şulinkatte insanlar tarafından yakalandı. Zincirlere bağlandı, kafeslere atıldı. Ne yaparlarsa yapsınlar insanlar, onu öldüremediler. Tanrının vücudu her seferinde yenileniyordu, kesikleri bir insandan bin kat hızlı bir şekilde iyileşiyordu. Üstelik kanı yoktu, kanı akmıyordu. Şulinkatte onu öldürmeyi deneyen herkese de ona dokundukları için veba bulaştırdı.

Sonunda krallardan biri Şulinkatte'yi yerin derinliklerine gömmeyi düşündü. Adamlarına emir verdi, kralın emrini yerine getirmeyi deneyen herkese veba bulaştı. Şulinkatte onları iyileştirme vadinde bulundu ve onlar krallarına rağmen Şulinkatte'yi serbest bıraktılar. Şulinkatte onları ödüllendirdi, kurtuldular ancak kralları ihanetlerini affetmedi ve cezalandırıldılar. İnsanlar veba karşısında o kadar çaresiz kaldılar ki, kendi canlarını diğer hatti tanrılarına kurban olarak sundular. Efsaneye göre günlerden bir gün, savaş tanrısı Wurunkatte gökyüzünden yere

indi. Hizmetkarlarıyla bütün veba taşıyanları bir gecede öldürdü, Şulinkatte'yi altından iplerle bağladı.

Wurunkatte insanlara sonsuz ateşten bir havuz yapmalarını emretti, sonsuz ateşin bedeli eski metinlere göre kurban edilmiş insanların kanlarıydı. Büyücüler insanları toplayarak kanlarını eski bir su yatağındaki çukura akıttılar. Sonsuz ateş için onlarca insan kurban edildi, ardından Şulinkatte kanın içine atıldı ve kan büyüsü yapıldı. Kan büyüsünün ardından, kan havuzunun yerini ateşten bir havuz aldı. Ateş havuzu sayesinde Şulinkatte vebayı dışarıya taşıyamayacaktı, bedeni dışında her şey ateşte yanacaktı. Yanacaktı Şulinkatte, sonsuza kadar. İnleyecekti acılarından, insanlara yaptığı zulmün bedelini yanarak ödeyecekti. Ateşe damlatılan bir insan kanı ancak bozabiliyordu büyüyü, ateş havuzunun yaratılması yerli değildi bu yüzden.

Kafesin gizlenmesi ve korunması gerekiyordu. Wurunkatte Fırtına Tanrısı ve tanrıların başı olan Taru'dan yardım diledi. Yağmurlu bir gecede dileği yerine geldi, Taru kafesin üstüne bir dağ koydu, dağın yerini insanlara unutturdu. Wurunkatte dağında yeterli olmadığını düşünüyordu, en sadık hizmetkarı. Duselyo'yu kafesin bekçisi olarak sonsuza kadar görevlendirdi, Duselyo yarı ölümsüz bir savaşçıydı, yarı da insandı ancak hastalıklardan ve yaşlılıktan etkilenmezdi, uyumaya ve yemeye de ihtiyacı yoktu. Kanı da saf insan kanı olmadığı için havuz için bir tehlike oluşturmuyordu. Duselyo uzun boyluydu ve iri yapılıydı, kasları bütün insanların kaslarından daha güçlüydü. Duselyo aynı zamanda Wurunkatte'nin oğluydu.

Wurunkatte ayrıca dağın her mağarasına büyülü tuzaklar yerleştirdi, girenin kafese kadar ulaşmaması gerekiyordu. Kafese biri ulaşırsa, Wurunkatte Duselyo'nun onun üstesinden gelebileceğini düşünüyordu. İşte anlatılanlarla eşleştirilebildiğim tek dağ Kanawa dağı, buraya Şulinkatte'yi bulmak için geldik."

Siyahların içinde bir de büyücü vardı, Corinthli Theodaris; Shalom dağ hakkındaki gerçeği ve amacını bir tek Theodaris'e anlatmıştı. Theodaris dünyadaki en kara büyücülerden biriydi, yolculuk için gerekendi.

Corinthli Theodaris

-Yıldızların söylediğine göre, yakında bilinen dünyada bir veba salgını olacak, Şulinkatte ile anlaşmayı deneyeceğiz. Vebalıları iyileştirme gücü var, onu serbest bırakmak koşuluyla ondan yaklaşan salgını durdurmasını isteyeceğiz.

Büyücü yıldız falına bakmıştı, çeşitli hayvan kemiklerini ateşe atıyorlardı, büyücüler yıldız falı bakarken. Hayvan kemiklerinden hepsi ateşte yanmıştı, bir tek fare kemiği ateşe rağmen tutuşmamıştı. Yıldızlar vebanın geldiğini söylüyorlardı.

Shalom

-Güneş yaklaştı, bir kaç saatimiz var. Güneş gelmeden Şulinkattenin havuzunu bulmalıyız. Üç ekibe bölüneceğiz, beş beş dört şeklinde.

-Havuzu ilk bulanlar diğerlerini yardıma çağıracak, Duselyo'ya görünmeden hızlıca dağdan çıkacaklar. Tamamı onayladı,

Shalom'a göre kendi gücü, savaş tanrısının oğlunu yalnız başına yenmeye yeterliydi. Adamları uzun yıllardır onun yanındaydılar, büyücü dışında. Shalom büyücüyü gözlerinin önünden ayırmıyordu herhangi bir yanlış hareketinde, onu öldürecekti.

PENÇELİ EL

Dağın üzerinde ilk görülen, içeri doğru inen bir koridor olduğuydu. Koridorun girişi bir mağarayla örtülmüştü, ellerindeki meşaleleri yaktılar. Tek bir sıra halinde koridoru takip etmeye başladılar, Shalom beş kişinin tam ortasında durmuştu. Ölüm arkadan gelirse ona uğramayacaktı, ölüm önden gelirse; yine o kurtulacaktı. Ölüm yanlardan gelirse de Shalom'un

herkesle eşit derece de şansa sahip olacaktı. Diğer iki gruptakiler ise görünen giriş dışındaki yolları kontrol edeceklerdi.

Koridorun sonunda bir insan genişliğinde bir oyuk göze çarpıyordu. Sıranın en başındaki adam meşalesini arkasındakine bırakıp oyuktan geçmek için dizlerinin üstüne eğildi. Shalom'un gözleri kayalara takıldı, kayaların üstünde bir kaç sembol vardı. Hatti çivi yazısı okumayı biliyordu. Duvarda yazanı okudu,

"Bedel ödenirse, görünmezler görünür olur."

Dizlerinin üstünde emekleyen adam, oyuğa yaklaşmıştı ki. Bir sarsıntı hissetmeye başladılar ve kayalar sarsıntıyla birlikte çatlamaya başladı.

Shalom

-Koşun, çıkışa çökecek...

Dizlerinin üstünde eğilen adam oyuktan çıkmaya çalıştı, ancak çok geçti kayalar tek tek onun üstüne düşmeye başladı. Diğerleri geldikleri yöne doğru koşarken, adamın çığlıklarını duyabiliyorlardı ancak yapabilecekleri herhangi bir şey yoktu.

Dışarı çıktıklarında biraz önce girdikleri koridor, kayalarla örtülmüştü. Karşılaştıkları giriş bir aldatmacaydı, bir kurban vermişlerdi. Dışarı çıktıklarında ise dağın doğu yakasındaki mağaraları tek tek kontrol etmeyi kararlaştırdılar.

Shalom

-Yoğun sıcaklık hissettiğimiz mağaraları iyice kontrol etmeliyiz

Doğu yakasındaki mağaraları bölünen iki gruptan bir tanesi kontrol etmiş olmalıydı. Shalom bu gruplardan bir tanesini mağaralardan birinin içinde bulmayı ümit ediyordu. Üç parçaya bölünmelerinin bir olduğunu anlamıştı.

On beş dakikanın ardından, doğu yakasındaki mağaralara ulaştılar. Işık süzmesi barındıran bir giriş fark ettiler. Girişten aşağı tek tek indiler, karşılarında aydınlatılmış bir oda vardı. Odanın içinde yerde duran bir meşale, Theodaris meşaleyi yerden aldı. Korku dört adamın gözlerinden inançlarına doğru akarken, sessizlik yine takip etmişti onların ayak izlerini. Sessizlik birazdan gürültünün hükmüne teslim olacaktı.

-aaaaaaaaaaaaa, aaaaaah

Shalom

-Bir çığlık bu, koşun.

Sesin geldiği yere doğru koştular, bir alanın başlangıcıydı bu yer, yerden duvara yansıyan bir gölge vardı. Yerde bir insan bedeni olduğunu düşündü Shalom, önden giderek sesi duydukları yere yaklaştı. Gözleri alabildiğince büyük bir karanlık görüyordu, bulunduğu yerin genişliği hakkında düşünce bile üretemedi. Geldikleri odadan belki yüz kat kadar genişti bu alan.

Bir kaç adım attıktan sonra, yerde uzanan bir adam gördü. Yerden duvara yansıyan gölgenin sahibiydi bu adam, Shalom adamı ölü olup olmadığını kontrol edemedi bile. Kendi adamlarından Elestiydi, yerde uzanan. Shalom Eles'in yerde yatarken gölgesinin görülebilir olmasına anlam veremiyordu. Bulundukları yer gizemliydi.

Bir ses daha duydu ardından

-Yardım edin

Shalom sağa doğru çevirdi kafasını, elindeki meşaleyle sesin geldiği yöne doğru yürüdü. Theodaris ise yerde yatan adamı, kontrol etti. Adamın üzeri kana bulanmıştı, boynundan bir yara alarak öldüğü ilk bakışta anlaşılıyordu. Theodaris yaraya eğildi, herhangi bir kesici alet tarafından yapılmış gibi görünmüyordu. İzler yırtıcı bir hayvan tarafından bırakılmış gibiydi.

Theodaris

-Kocaman pençeleri olan bir hayvan saldırmış, kendinizi kollayın.

Shalom ise sese doğru

ilerlediğinden karanlıkta meşalesi görülebilir olmuştu. Theodaris meşaleye baktı.

Theodaris

-Shalomu takip edin, Shalom bekle!

Üç adam Shalom'un arkasından hızlı adımlarla yürümeye başladılar, bir kaç dakika sonra Shalom'un yanındalardı.

Bir çığlık daha duydular

-Aaaahh, yardım edin.

Shalom sesi tanımıştı, koşmaya başladı. Diğerleri de onu izledi, koşarken seslendi.

-Manifis ...

Taştan bir duvarın altında yaralanan bir adam vardı, meşalenin yarattığı loşlukta kocaman bir gölge gözlere çarpıyordu. Gölge sanki elinde bir asa tutuyordu, asayı tuttuğu elinde ise pençeler vardı. Shalom durmadı, koşarken aldığı bir darbenin ardından savruldu. Kendisini zeminde bulduğunda, üstünü kontrol etti ve yaralanmamış olduğunu fark etti. Ayağa kalkmasıyla peşinden koşanların sesini işitmesi bir oldu.

Theodaris

-Gulyabani, toplu durmayın dağılın.

Gulyabani Shalom'u ve diğerlerini tuzağa düşürmek için, Manifisin sesini kullanmıştı. Gulyabaniler zeki varlıklardı, en az iki insan kadar zeki olduklarını söylerdi eski masallar. Ayakta durmuş bir kurdu andıran, kıllarla kaplı yüzü olurdu bir gulyabaninin, elinde de kocaman bir asa bulunurdu. Ellerinde de yırtıcı kuşlar da olduğu gibi, çok ağır nesneleri bir anda savurabilecek güçte olan, pençeler olurdu. Üç insan boyunda olurdu anlatılanlara göre gulyabaniler, geceleri keserlerdi insanların yolunu. Wurunkatte'nin yarattığı tuzaklardan biriydi gulyabani, mağaralarda hiç gezinmezlerdi normalde.

Shalom yerden kalktı, kılıcını çıkarıp karanlıkta sallamaya başladı. Kılıcı bir şeye bir kaç kere değdi, ancak kılıcının bir şeyi kestiğini hissetmedi. Bir kaç dakikadan sonra sağ bacağında bir acı hissetti, acıyla birlikte yere kapaklandı. Yerde sürükleniyordu, Gulyabani'nin pençesi bacağına saplanmıştı, kılıcına sımsıkı sarıldı. Bu sırada önündeki gölgeye yaklaşan meşale ışıkları fark etti. Çevresi aydınlanıyordu, gulyabani birden Shalom'u yere bıraktı. Shalom ayağa kalktı, ayağa kalkar kalkmaz Theodaris'in ona baktığını fark etti.

Shalom

-Manifis

Theodaris

-Ölmüş.

Shalom

- Theodaris meşaleni bana ver. Dört kişi bir gulyabaniyle baş edemez. Çevreye bakın bu genişlikten bir dışarı bir çıkış olmalı. Çevreye baktılar, Shalom'un ilk baktığı nokta Manifis'in cesedinin yanıydı. Bir adam alanın başında düşmüştü, diğeri de sonunda düşmüş olmalıydı. Sağ kalan diğer iki kişi de bir geçitten başka bir yere geçmiş olmalılardı. Shalom haklıydı, geçidi bulması çok uzun sürmedi. Geçit çok dardı, aşağıya doğru da alçalıyordu. Geçit muhtemelen, yerin derinliklerine giden bir oyuktu.

Shalom meşaleyi sallayarak.

-Buldum dedi.

Shalom kendi sesinin ardından bir adamın çığlığını daha duydu. Üç adamda iki meşale vardı, ancak karanlığın içinde tek bir meşale ona doğru yaklaşıyordu. Meşalelerden biri karanlığa yenik düşmüştü, onu tutan adam gibi. Bir kaç dakika sonra, yüzleri korkudan gerilmiş iki adam Shalom tarafından açıkça görebiliyordu. Shalom onların yaklaşmasını bekledi, geçidi gördüklerini anladığı anda geçide girdi.

Devam edecek…

Bu konuşmayı yapmaya karar verdiğim zaman, yıllar boyunca bana verilen en iyi tavsiyenin ne olduğunu düşünmeye çalıştım.

O tavsiye yirmi yıl önce, Sandman başarısının zirvesindeyken Stephen King'den gelmişti. İnsanların sevildiği ve ciddiye alındığı bir çizgi-roman yazıyordum. 3 King, Sandman'i ve Terry Pratchett'la birlikte yazdığım romanım "Kıyamet Gösterisi"ni sevmişti, çılgınlığı, uzun imza kuyruklarını ve her şeyi görmüştü. Ve bana şu tavsiyeyi vermişti: "Bu gerçekten harika. Tadını çıkarmalısın."

NEİL GAİMAN:
"İYİ SANAT YAPIN"

Neil Gaiman'ın Philadelphia Sanat Üniversitesi'nde 17 Mayıs 2012 tarihinde 134. Mezuniyet Töreni'nde yapmış olduğu konuşma metninin Türkçe çevirisidir.

Geriye baktığımda harika bir yolculuk geçirmiş olduğumu görüyorum. Adına kariyer diyebileceğimden emin değilim; çünkü böyle söyleyince bir çeşit kariyer planım olduğu anlamına geliyor ama hiçbir zaman olmadı. Kariyer planına en yakın şeyim 15 yaşındayken yapmak istediğim her şeyi yazdığım bir listeydi: yetişkinler için bir roman yaz, bir çocuk kitabı yaz, bir çizgi roman senaryosu yaz, bir film senaryosu yaz, bir sesli kitap kaydet, Doctor Who için bir bölüm yaz1… diye gidiyordu. Bir kariyerim olmadı. Sadece listedeki bir sonraki şeyi yaptım."

Neil Gaiman'ın "İyi Sanat Yapın" konuşmasının tam metnine bu linkten ulaşabilirsiniz.

https://kayiprihtim.com/dosya/iyi-sanat-yapin-neil-gaiman/

İyi Sanat Yapın | Neil Gaiman Zen Pencils

Neil Gaiman'ın "İyi Sanat Yapın" başlıklı ilham verici konuşmasını bir de Zen Pencils'in çizimiyle okuyalım!

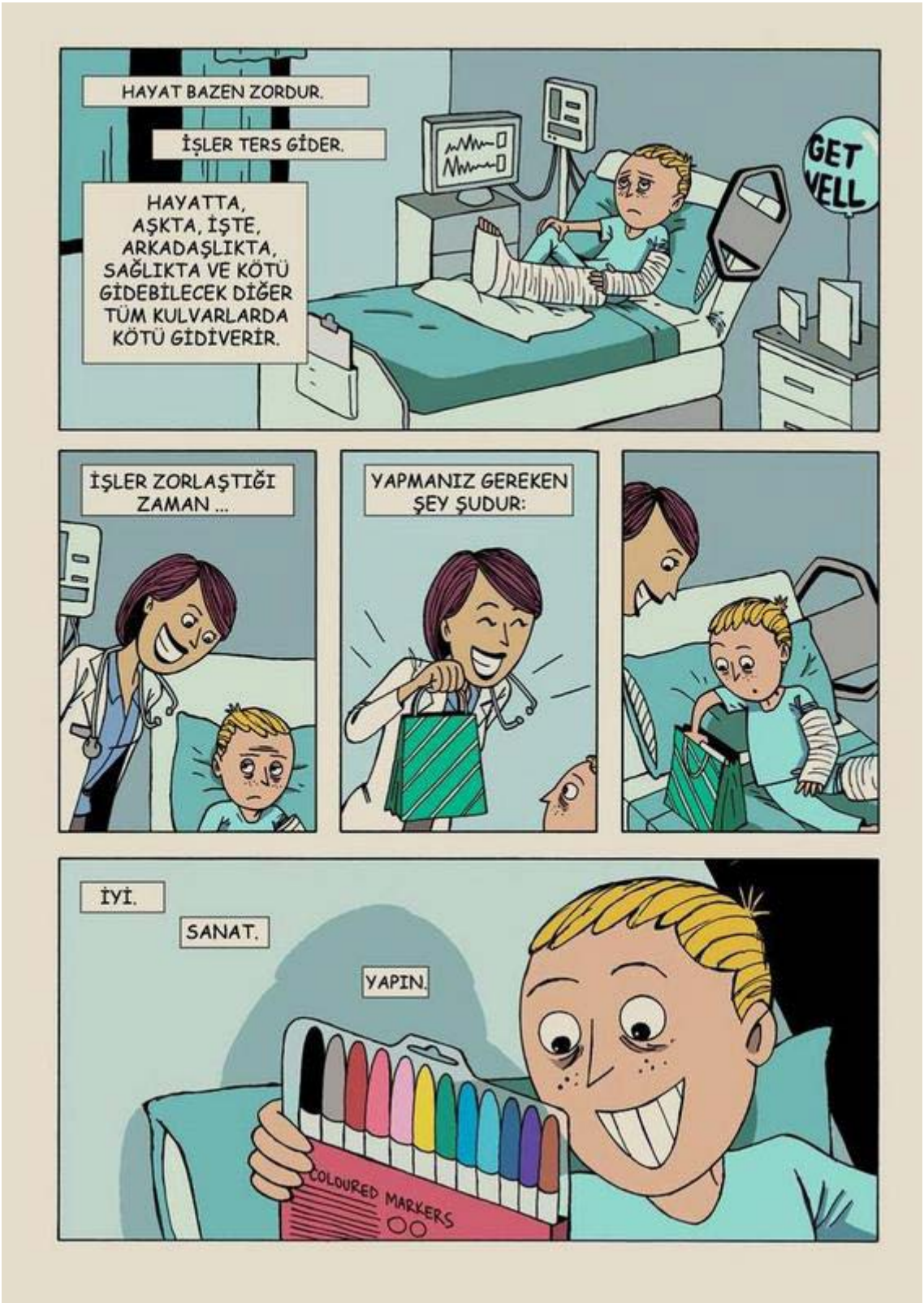

KOCANIZ BİR POLİTİKACIYLA MI KAÇTI?
İYİ SANAT YAPIN...
KIZIL
KAN KIRMIZI
CİNAYET KIZILI
ÖLÜ KIRMIZI

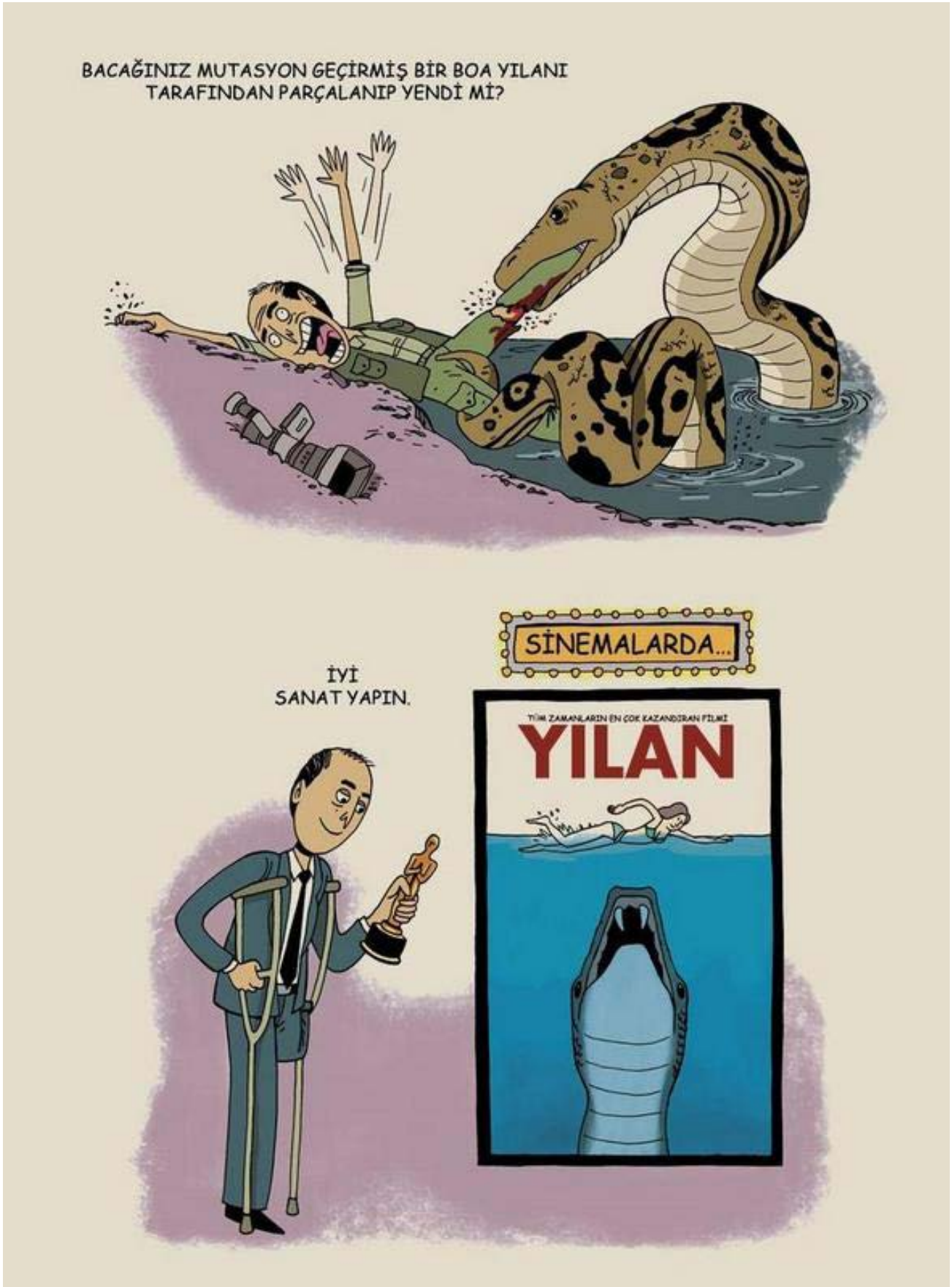
BACAĞINIZ MUTASYON GEÇİRMİŞ BİR BOA YILANI TARAFINDAN PARÇALANIP YENDİ Mİ?
İYİ SANAT YAPIN.
SİNEMALARDA...
TÜM ZAMANLARIN EN ÇOK KAZANDIRAN FİLMİ
YILAN

VERGİ DAİRESİ
PEŞİNİZE Mİ DÜŞTÜ?
IRS
İYİ SANAT YAPIN.
CLICK
KLAK
KAPİTALİZMİN
TEHLİKELERİ
~
BİR BİYOGRAFİ

KEDİNİZ HAVAYA MI UÇTU?
KEDİ MERAKLILARI STANDI
İYİ SANAT YAPIN.
I ♥
KISS THE CAT
TEA COSY
I ♥ CATS
I ♥ CATS
SPRINKLES'in ANISINA

İNTERNETTE BİRİLERİ YAPTIĞINIZ ŞEYİN APTALCA YA DA ŞEYTANİ VEYA ZATEN ÖNCEDEN YAPILMIŞ BİR ŞEY OLDUĞUNU MU DÜŞÜNÜYOR?

İYİ SANAT YAPIN.

zen pencils.com
Türkçeye Çeviren: kayiprihtim.org

Tarık Buğra

OĞLUMUZ

Karım. belirmeğe başlayan pencerenin önünde oturuyordu; bütün geceyi orada geçirmişti.

Karım. belirmeğe başlayan pencerenin önünde oturuyordu; bütün geceyi orada geçirmişti.

- Sen hala yatmayacak mısın? dedim.

Doğruldu. Kül rengi pencerenin önünde sadece bir gölgeden ibaretti. Fakat bu gölgede, beraber geçirdiğimiz yirmi küsür yılın her gününden bir şey vardı.

- Ezan okunuyor, diye mırıldandı.

Sesi bana hüzün verdi. Odamız bu dünyadan, duyguların erişemeyeceği kadar ötede gibiydi ve karım, Kur'anla, vadedilen saadetini, sanki asırlardan beri beyhude yere bekliyordu.

Hareketlerinde ve yürüyüşünde, kabul edilmiş bir mağlubiyetin hazin sükuneti vardı. Mutfağa geçti. Onu sanki rüyada görüyordum: Mangala ve semavere kömür koydu; abdest aldı. sonra seccadesini sofaya sererek namaza durdu.

Pencere iyiden iyiye aydınlanmıştı.

Renksiz, sessiz ve serin kuşluk vakti. Yatağın ılıklığı, belirsiz duyguIar, düşünceden kaçış. Dalmışım.

- Yahu...

- Ne var?

- Geldi...

- İyi ya işte...

Fakat mesele bu değildi. Karım beni kayıtsız buluyor ve üzülüyordu:

- Bir şey söyleyemeyecek misin; bu üçüncü oluyor... Ha yahu: Ne yapacağız?

Bilir miyim ben. Fakat ona:

- Yarın bir şeyler yaparım, diyorum.

Hangi yarın?.. Gökyüzü tatlı maviliğini bulmuştu bile. Gün, katılmağa mecbur olduğumuz gün, başlıyordu. Karım haklı. Bunun üzerinde durmak lazım. Oğlum yatağına daha yeni giriyordu. Ona, bu yaptığının ümitsiz bir isyan olduğunu anlatmalıydım. Yataktan, birdenbire fırladım. Karım telaşlandı:

- Fazla sert davranma. Ne de olsa artık...

Devam edemedi. Ona baktım. Gözlerindeki mana allak bullak. Ah benim saz benizli, kır saçlı bebeğim. Çıkarken, omuzlarıma hırkamı koydu.

*

Odası gündoğdu tarafındaydı. Penceleri büyükçe bir bahçeye bakardı. Karşı evden kurtulmak üzere olan güneş duvarları hafifçe pembeleştirmişti.

Ve o, uyumuştu.

Elbiselerini masanın üstüne atıvermiş, pijamasının ceketini giymemişti. Yatağının yanındaki sandalyeye iliştim. İçim bir tuhaftı. Ona bakamıyordum; fakat onunla doluydum. Tıpkı, çok eskiden bir defa daha olduğu gibi. O zaman daha küçüktü, tifoya tutulmuştu, ateşi

vardı, sayıklıyordu. O, şimdi bunu hatırlamaz ki…

*

Karlı bir şubat gecesi doğmuştu. Babamın kucağına verirken bir tuhaftım. İsim ararken kamus bana ne kadar boş gelmişti. Ona ışıl ışıl, kainat gibi manalı bir kelime bulmak istiyordum. Sonunda Ömer dedik. Bu da ona yakışmıştı. Onu, tarihe girmiş bütün Ömer'lerin ikbaline layık görüyordum.

İlk gülüş... İlk diş... İlk kelime... annesine doğru, genç, güzel ve mesut annesine doğru ilk adım.

Sonra yedinci yaş... Mektebe götürdüğüm gün ne kadar ağlamıştı. Sanki varlığına evden başka bir ortak kabul etmek istemiyordu. Fakat bu mukadderdi. O da her oğul gibi sokak, mektep ve çarşı arasında, günden güne kat'ileşen bir bölünmeye mahkumdu.

Ve on dördüncü yaş. Hırçınlıklar, iştahsızlıklar... bize yeni bir ortak daha, ortakların en yenilmezi... Karımın mağrur telaşları ve benim ilk endişem.

Liseyi, daha sonra fakülteyi bitirdi. Bu arada, onu biraz daha iyi yaşatabilmek için, karım, düğününden kalma üç beşibirliğini bozdurdu... Ve o, ilk aşkın bahtsızlığı ile sarsıldı, bizi de perişan etti.

Böylece biz ona bütün bütün bağlanırken, dünyamız artık tamamen onunla hudutlanırken...

"Sen bizden ayrılıverdin. Sevgimiz arttıkça sen biraz daha fazla rahatsız oluyordun. Ben bunu anlıyordum. Sen bunda biraz da hürriyetine tecavüz buluyordun. Fakat annen...

Ben biliyorum. Sen artık şu odaların bu döşeniş tarzını, hatta bu evi beğenmiyorsun.. Uçmayı öğrenmiş bir serçe yavrusu gibi, gözün başka dallarda. Senin düşündüğün, kimbilir ne cici şeydir. Bizi misafir edeceğin odayı da unutmamışsındır; buna eminim. Bu kadarı bize... Bana, yeter. Fakat annen... Bunu sen de seziyor, arada sırada, hatta sık sık kardeşlerini nasıl okutacağından, bizim için neler tasavvur ettiğinden bahsediyorsun. Fakat birbirimizden niçin gizleyelim; sen böyle konuşurken sesini titreten şeyde biraz vicdan burkulması ve daha çok çaresizliğin azabı yok mu? Ama sen bunun için üzülme, senin elinden ne gelir; hayat böyle işte, yapamazsın ki...

Ben senin içkiden ne umduğunu biliyorum; alışmayacağına da eminim... Fakat annen...

Sonra ben senin dışarıda ne aradığını, evden niçin kaçtığını da biliyorum. Belki de küçük bir orospu. Ben onlara düşman değilim; hatta... Fakat ,annen... Kadıncağız böyle birine kapılıvereceksin diye tir tir titriyor. Sen gecelerini böyle dışarıda geçirince, kuruntuları, ışıl ışıl caddeleri ve gazinoları masal mağaralarına çeviriyor.

Fakat bütün bunlara ne lüzum var; sen sanki bunları bilmiyor musun?.. Ben sanki bütün bu şeylerin senin kalbini nasıl sızlattığını bilmiyor muyum? Annen, ben... Sen bize bakma. Bütün budalalık bizde. Biraz hasta olmanı bekler gibiyiz. Hala bize en çok ait olduğun günlerdeki gibi kalmanı istiyoruz. Değişebileceğini aklımız almıyor. İşte, gözlerimi bir türlü yüzüne çeviremiyorum, sana bakamıyorum. Annen de böyle. Şimdi biz, seni uyandıramayız. Çünkü, düşünmeğe cesaret edemeden biliyoruz ki, artık senin uykun da değişti. Eskiden bizi bekler gibi uyurdun. Evet, artık uykun da değişti. Hatta asıl değişiklik uykularında oldu; sen uykularında da bizden uzaklaştın..."

Başımı çevirdim. Ona baktım. Bunu yaparken romatizmalı kolumu kullanır gibiydim. Fakat içim birdenbire ferahladı. Sanki yıllardır aradığım bir arkadaşımı bulmuştum. lslık çalmak istiyordum. Perdeleri indirdim; güneş onu rahatsız edecekti. Benimkilere benzeyen sert ve siyah sakallı yüzünü hafifçe öperek dışarı çıktım.

Çayımızı içerken karım biraz dalgındı. Ben, küçük oğlumun çayını gizlice, hiç sevmediği limonla doldurdum.

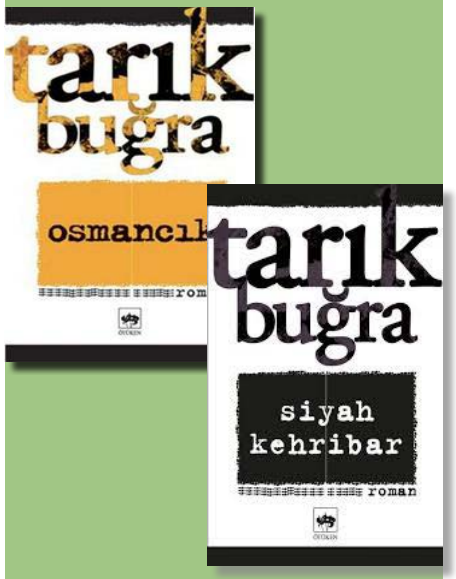

TARIK BUĞRA

Süleyman Tarık Buğra, *(d. 2 Eylül 1918 – ö. 26 Şubat 1994)*, Türk gazeteci ve roman, hikâye, oyun ve fıkra yazarı.

Cumhuriyet dönemi Türk edebiyatının tanınmış yazarlarındandır. Çok yönlü bir yazar olan Buğra, özellikle romanlarıyla tanınır. 1991'de Devlet Sanatçısı unvanı almıştır.

1918'de Akşehir'de doğdu.İlk ve ortaokulu Akşehir'de okudu.1933'de ortaokulu bitirdikten sonra yatılı öğrenci olarak İstanbul Lisesi'ne devam etti. İstanbul Lisesi'nde Pertev Naili Boratav'ın öğrencisi oldu. Yazar olmaya onuncu sınıfta karar verdi. *"Tarık Nazım"* takma ismiyle, hikâye ve şiirler yazmaya başladı.

İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde iki yıl okuduktan sonra İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne geçti. Parasızlık nedeniyle zor bir öğrencilik dönemi geçirdi ve üç yıl sonra mezun olamadan bu okuldan da ayrıldı.

İlk piyeslerini ve ilk romanını askerliği sırasında yazdı. İlk eseri, *"Akümülatörlü Radyo"* adlı piyes idi. Şehir Tiyatroları tarafından eser çevrilince onu roman haline getirmiş; böylece ilk romanı *"Yalnızlar"* ortaya çıkmıştı.

Askerliği bittikten sonra İstanbul'a döndü ve 1947'de Edebiyat Fakültesi'ne kaydoldu. Burada Ahmet Hamdi Tanpınar ve Mehmet Kaplan'ın öğrencisi oldu. Bir yandan da Şişli Terakki Lisesi'nde muallim muavinliği görevinde bulundu. 1948'de yazdığı *"Oğlumuz"* adlı hikâyesi Cumhuriyet gazetesinin açtığı yarışmada ikincilik ödülüne layık görüldü. Bu ödül ona edebiyat ve basın dünyasının kapılarını araladı. 1949'da ilk kitabı olan ve içinde 13 öykü bulunan *"Oğlumuz"*u yayımladı. Çınaraltı dergisini çıkaran Yusuf Ziya Ortaç, kendisine dergiye katılmasını, *"Sanat Hareketleri"* başlıklı sütunda her hafta bir öykü yazmasını önerdi. Dergiye gönderdiği ilk hikâye, "Havuçlu Pilav Meselesi" başlıklı hikâyesi oldu.Basın dünyasından da iş teklifleri alan yazar,bu teklifler sayesinde basın hayatına atılmak için cesaret buldu ve Edebiyat Fakültesi'nden mezuniyet tezini vermeden ayrıldı.

1949-1952 arasında Akşehir'de babası Erzurumlu Mehmet Nâzım Bey'le birlikte *"Nasreddin Hoca"* gazetesini çıkardı.1952'de babasını kaybeden Buğra, gazeteyi elden çıkardı ve İstanbul'a döndü. Aynı yıl, ikinci hikâye kitabı *"Yarın Diye Bir Şey Yoktur"* yayımlandı.

1952-1956 arasında Milliyet, Vatan, Yeni İstanbul gibi gazetelerde edebiyat tenkitleri ve denemeler yazdı. Gazeteciliğinin bu ilk yıllarında Abdi İpekçi, Reşat Ekrem Koçu ve Peyami Safa ile çalışma imkanı

bulduğu bilinmektedir. Bu arada üçüncü öykü kitabı, İki Uyku Arasında'yı *(1954)*'te yayımlayan Buğra, 1955'te Siyah Kehribar ile romana geçti. Dönemin faşist İtalya'sında geçen romanın pek çok eleştirmen tarafından hoş görülmedi ve yazar bir bekleme dönemine girerek uzun süre tekrar roman yayımlamadı.

Gazetecilik yaşamına, 1956-1957 yıllarında Vatan ve Yenigün gazetelerinde Yayın Müdürü olarak devam etti. 1958'de Milliyet Gazetesi spor sayfası sorumluluğu yapan Buğra, aynı yıl Tercüman ve Yeni İstanbul gazetelerinde de yazarlık görevini sürdürdü. 1959'da önce Tercüman'ın, ardından Yeni İstanbul'un, ardından da *"Türkiye Spor"* isimli günlük spor gazetesinin Yayın Müdürlüğü'nü yaptı. 1962 yılında ise, *"Yol"* adlı haftalık derginin Yayın Müdürlüğü'nü yaptı. Bu arada Kurtuluş Savaşı'nı konu edinen Küçük Ağa romanını hazırladı.

Küçük Ağa 1963 yılında Yeni İstanbul'da tefrika edildi ve 1964'te kitap olarak yayımlandı. Çok olumlu tepkiler alan roman, Mehmet Kaplan tarafından mezuniyet tezi olarak kabul edilmiş ve böylece yazar, Yeni Türk Edebiyatı Kürsüsü'nden diploma almıştır. Küçük Ağa'nın ardından Buğra dördüncü öykü kitabı Hikâyeler'i *(1964)*, Küçük Ağa'nın devamı olan *"Küçük Ağa Ankara'da"*yı *(1967)* ve ardından da *"Komik-i şehir"* Naşit'in hayatından yola çıkarak yazdığı İbiş'in Rüyası'nı *(1970)* yayımladı. İbiş'in Rüyası, 1970 TRT Sanat Ödülleri Yarışması'nda başarı ödülüne değer bulundu.

Buğra, 1970-1976 arasında Tercüman gazetesinde köşe yazarlığı ve sanat sayfaları düzenleme işini sürdürdü. 1976'da Tercüman Gazetesi'ndeki işinden ayrıldı ve zamanını bütünüyle edebiyata verdi. Firavun İmanı *(1976)*, Dönemeçte *(1978)*, Gençliğim Eyvah *(1979)*, Yağmur Beklerken *(1981)* adlı dönem romanlarını yayımladı. Bu romanlarda Cumnuriyet'in çeşitli evrelerini, demokrasiye geçiş sürecindeki çalkantıları konu edindi. Devlet Tiyatroları'nda Edebi Kurul Başkanlığı'nda Edebi Kurul üyeliği yaptı. 8 Eylül 1977'de hikâye yazarı Hatice Bilen ile ikinci evliliğini yaptı.

Yazarın, Ayakta Durmak İstiyorum *(1966)* ve Üç Oyun *(1981)* adlarıyla kitaplaştırdığı piyeslerinin hemen hepsi sahnelendi, romanları da TV dizisi haline getirildi. Fıkralarından seçmeleri Gençlik Türküsü *(1964)*, gezi notlarını Gagaringrad *(1962)*, dil ve edebiyat üzerine yazılarını Düşman Kazanmak Sanatı *(1979)*, denemelerini ise Bu Çağın Adı *(1979)* başlıklarıyla yayımladı. Yazarın ayrıca Sakıp Sabancı'nın hayatını anlattığı *"Patron"* isimli bir piyesi, yarım bıraktığı *"Mimar Sinan"* senaryosu ile Mehmed Akif'in hayatını ele aldığı bir romanı da mevcuttur.

Buğra, Osmanlı İmparatorluğu'nun kuruluş yıllarını anlattığı Osmancık'la *(1985)* Milli Kültür Vakfı Edebiyat Armağanı'nı, *"Yağmur Beklerken"* romanı ile de 1989 Türkiye İş Bankası Büyük Ödülü'nü aldı. 1991'de Devlet Sanatçısı unvanını aldı.

Buğra, tedavi gördüğü Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde 26 Şubat 1994'te hayatını kaybetti.

Eserleri

Hikâyeleri

Oğlumuz *(1949)*

Yarın Diye Bir Şey Yoktur *(1952)*

İki Uyku Arasında (1954)

Hikâyeler *(1964, yeni ilavelerle 1969)*

Tiyatro Oyunları

Ayakta Durmak İstiyorum

Akümülatörlü Radyo

Yüzlerce Çiçek Birden Açtı *(1979)*

Gezi Yazıları

Gagaringrad *(Moskova Notları) (1962)*

Fıkra ve Denemeler

Gençlik Türküsü *(1964)*

Düşman Kazanmak Sanatı *(1979)*

Politika Dışı *(1992).*

Bu Çağın Adı *(1990)*

Romanları

Siyah Kehribar *(1955)*

Küçük Ağa *(1954)*

Küçük Ağa Ankarada *(1966)*

İbiş'in Rüyası *(1970)*

Firavun İmanı *(1976)*

Gençliğim Eyvah *(1979)*

Dönemeçte *(1980)[7]*

Yalnızlar *(1981)*

Yağmur Beklerken *(1981)*

Osmancık *(1973)*

Dünyanın En Pis Sokağı *(1989)*

Senaryo ve oyunu

Sıfırdan Doruğa-Patron *(1994)*

ZALİM ZÜHTÜ

Mesut Ekener